MIKE HASSEL

PENTRU BANI, INAINTE!

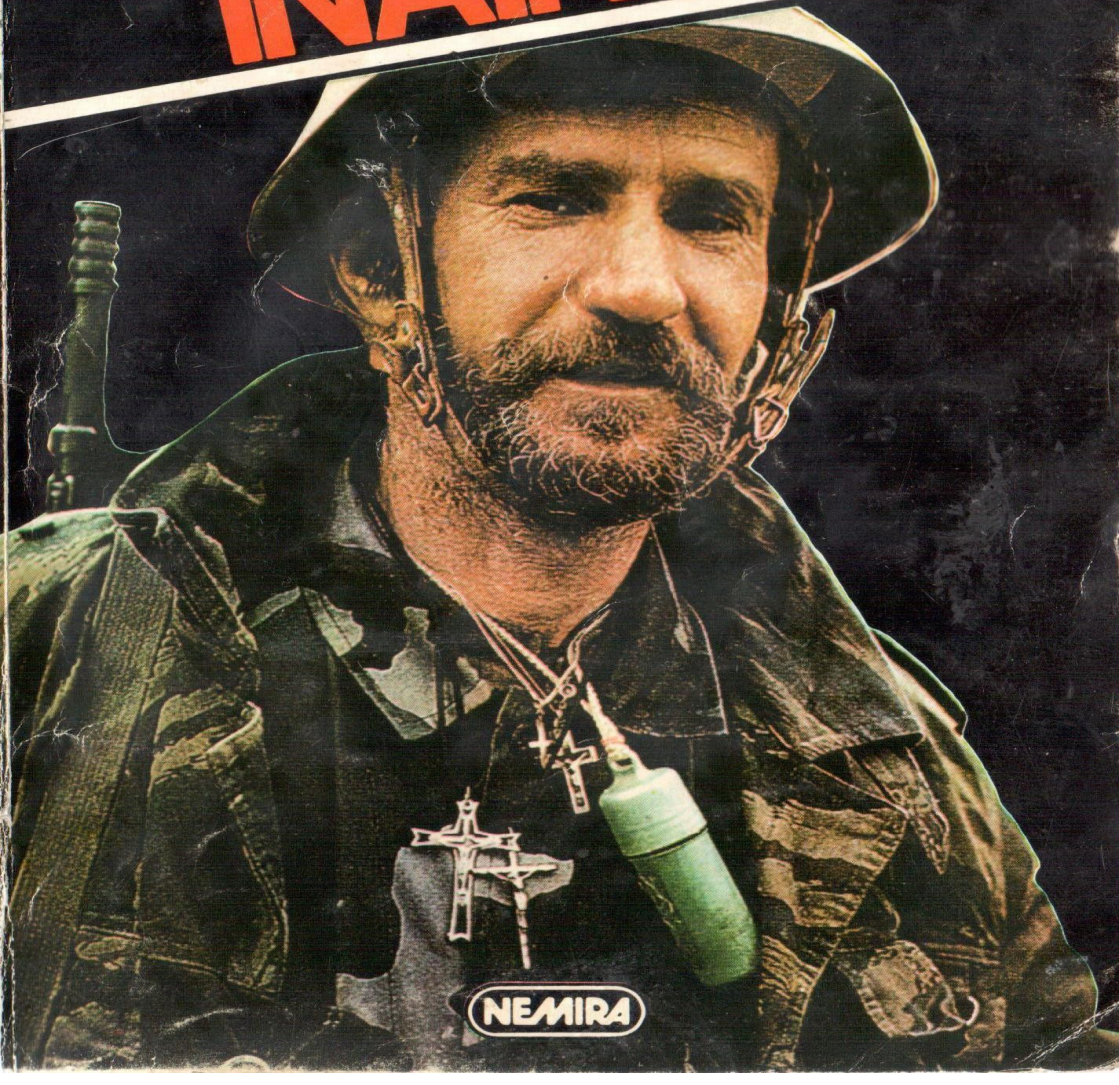

NEMIRA

MIKE HASSEL

PENTRU BANI, ÎNAINTE!

V.1.0

Le risque c'est Dieu! **Riscul este Dumnezeu! Aceasta era singura legătură a soldatului Florin Zamfir cu divinitatea. Când mi-a propus să scriu seria de cărţi care urmează, am acceptat fără ezitare. Nu aveam nevoie să-mi forţez imaginaţia. Trebuia doar să pun realitatea în pagină. (Autorul)**

ISBN:
973-569-147-7

Traducerea de SORIN PETRESCU

Mike Hassel
FUR GELD, VORWĂRTS!
1995
Editura Nemira
1996

Soţiei mele

...Ei *sunt cei sortiţi să poarte stigmatul răului. Născuţi pentru a fi asasini. Dar nimeni nu-şi alege lumea în care se naşte şi moare.*

Dumnezeu ne aduce de nicăieri şi ne împrăştie nici unde. Suflul divin care ne-a dat viaţă durează doar o clipă în nemărginire. De-ajuns cât să complice jocul existenţei.

Iar ei *sunt strigătul de disperare al inadaptării. Cei care au descoperit un adevăr cutremurător:* Dumnezeu a minţit!

... „De ce, Dumnezeul meu, de ce m-ai născut dacă ştiai şi ştiai, că *nu aduc nimic omenirii?”*

Dar Dumnezeu nu minţise. Dumnezeu se apărase. Se apărase de orice încercare a creaţiilor Sale de a cunoaşte în chip absolut misterele ultime ale lumii. Adam n-a mai apucat să guste din nemurire.

Cum altfel ar fi putut fi salvat echilibrul Universului?

Ei *sunt cei care trăiesc în cea mai concretă dintre lumi, fără s-o poată reprezenta la nivelul fiinţării lor. Un mister pe care nu au cum să-l exprime. Decât prin ură. Fără să ştie că Dumnezeu îşi atribuise şi monopolul răului. O imposibilă dilemă. Dar câţi pot găsi soluţia?*

Moartea a existat dintotdeauna înaintea vieţii. Infinitul este nefiinţa.

Ei *s-au născut o dată cu omenirea şi vor muri o dată cu ea.*

Ei *au primit semnul lui Cain. Stigmatizaţi pe viaţă!*

Mercenarii!...

I

O patrulă de cercetaşi formată de fapt din două persoane: Jack şi cu mine. Mare chestie să găbjeşti un pui de angolez sau cubanez, tot un negru, să-l aduci în tabără şi să-l tragi de limbă despre ce se mai întâmplă în faţa noastră. O oarecare schimbare a trebii ăsteia plicticoase s-ar fi petrecut în cazul în care am fi fost noi prinşi. Tipii, în afară de ruşi şi de cehi, mai aveau o mulţime de coreeni specializaţi în cele mai rafinate torturi, faţă de care chinurile Inchiziţiei ar fi părut un film sexy.

Ne mişcăm repede şi ochelarii cu infraroşii ne dădeau senzaţia că suntem în miezul zilei. Jack suferea de colită şi făcea eforturi eroice să nu dea drumul unor vânturi care i-ar fi făcut pe cei de faţă să creadă că s-a pornit un bombardament de artilerie. Îl ocăra mărunt printre buze pe bucătar, pentru că uitase să-i pună în mâncare praful de Triferment.

Jack l-a observat primul. Mă târâm în spatele lui şi i-am simţit talpa bocancului drept în creştet. Mă pregăteam să dau drumul unor înjurături care n-ar prea fi semănat cu o slujbă religioasă, dar automat m-am abţinut. Negrul se afla exact la doi metri de noi şi îngâna încet un cântecel de pe la el. Nu părea să fi urmat şcoala de canto sau ceva asemănător, dar tipul se arăta mulţumit de rezultat. Ţinea AKM-ul[1] într-o poziţie relaxată şi nu ştiu cum se brodise, dar ţeava fixa direct capul meu. Puteam să jur că avea şi cartuş pe ţeavă.

Jack se lăsă uşor pe o parte şi, cu o mişcare precisă, îi aruncă cuţitul drept în beregată. Cântecelul se întrerupse brusc, ceea ce, să fim drepţi, nu reprezenta chiar o pierdere catastrofală pentru istoria muzicii.

— Ce faci, dobitocule? i-am şoptit lui Jack. Fusese vorba să luăm unul viu!

— Gura! Ce să ştie ăsta? Trebuie să prindem un burtos.

Aici, Jack avea dreptate. Ar fi fost indicat cel puţin un maior.

Dar, ai dracului, stăteau exact în mijlocul trupei; nu puteam decât să-i nimicim pe toţi, ca să ne apropiem de ei sau să ne strecurăm nevăzuţi. Am ales a doua variantă.

Jack reluă şerpuirea. L-am auzit gemând uşor şi nasul îmi dădu de veste că tipul reuşise performanţa unui pârţ fără zgomot. Noroc că vântul bătea spre noi. Am luat-o repede pe urmele lui, blestemând în gând ideea de a-mi fi lăsat masca de gaze în tabără. Cred că depăşiserăm de mult lanţul de santinele; intraserăm, cum se spune, în bârlogul lupului. Jack continua să se târască cu repeziciune, de ziceai

---

[1] Pistol-mitralieră de tip Kalaşnikov, folosit în special de trupele de asalt (n. tr.).

că are intenţia să ajungă la Marea Mediterană. Şi deodată, fără nici un avertisment, se roti fulgerător, dispărând în spatele unui cocotier. L-am urmat fără ezitare. La mică distanţă, corturile ne păreau prin infraroşiile noastre nişte căsuţe de turtă dulce. Inima îmi bătea stereo în urechi. Jack nu făcea nici o mişcare.

— Aştepţi tramvaiul?

— Gura! îşi dezvălui Jack din nou bogăţia vocabularului. I-o mai veni unuia la pipi.

Am început să aşteptăm. Mi-aş fi aprins o ţigară, dar asta însemna moarte curată. Aşteptarea risca să se prelungească la infinit. Pe la ora patru s-ar fi făcut lumină şi singura noastră şansă rămânea îngroparea în pământ. Dar să stai nemişcat douăsprezece ore şi să respiri printr-un pai, nu prea seamănă cu vreuna dintre dorinţele mele cele mai fierbinţi. Se putea presupune că fiecare fusese dotat şi cu câte o oliţă personală, pentru a nu apela la cadrul natural.

Greşit. Matahala care tocmai ieşea din cort, clătinându-se de vodcă sau de somn, mă contrazicea. Din câţiva paşi ajunse exact în dreptul cocotierului ce ne folosea drept acoperire. Îşi descheie prohabul cu mişcări lente, căscând cu poftă. Peste puţin timp urma să primim drept în faţă efectul lichidelor înghiţite în timpul zilei. Jack aprecie rapid situaţia. Sări ca o femeie excitată, încolăcindu-l cu picioarele, în timp ce seringa cu tranchilizante se golea deja înfiptă în spatele matahalei. Negrul căzu pe spate, zbătându-se şi prin infraroşii aveam impresia că asist la o scenă erotică. Am sărit la rândul meu în picioare, pregătit să întâmpin cu P-38-ul dotat cu amortizor orice alt amator de nevoi personale.

Negrul nu avea gradele pe el, ceea ce, în condiţiile războiului din junglă, ar fi fost o tâmpenie, dar, după burtă, părea cel puţin căpitan.

Urma partea cea mai grea. Jack mi-l legă de spate şi-i puse un căluş în gură, pentru orice eventualitate. Am reluat târâşul în sens invers. Matahala avea pe puţin o sută de kilograme. Mă gândeam la soarta găinilor care trebuie să suporte hachiţele cocoşului, deşi, zău că nu-mi ardea de glume. Suflam ca o locomotivă în drum spre Everest. Sper că mă înţelegeţi. A merge prin junglă, e o treabă foarte grea. A te târî, e groaznic. A o face cu o asemenea încărcătură în spate, e bestial.

Nu-l mai vedeam pe Jack. Începuse să-mi fie frică. Mă aflam la capătul puterilor, sau cel puţin aşa credeam. Am auzit un fâsâit şi o figură hidoasă mi-a apărut drept în faţă. Instantaneu, am dat drumul unui jet de pipi, care mă bântuia cam de mult. Apoi mi-am revenit: Jack!

— Mişcă-ţi curul mai repede! zise el, ceea ce era o aberaţie, întrucât eu mă mişcăm pe coate şi pe genunchi.

Ajunserăm, în fine, în dreptul negrului meloman, care acum îi cânta probabil ceva vreunui zeu zulus şi după încă vreo trei sute de metri

ne-am oprit. Jack îl dezlegă pe burtos, aruncându-şi-l în spate ca pe un sac. Am simţit ceva asemănător unui zbor. I-am mulţumit în gând instructorului nostru, Schroder, pentru antrenamentele sale la limita suportabilului.

Am continuat drumul în pasul piticului. Deşi mic de statură, Jack avea o forţă ieşită din comun. Ne-am oprit pentru o ultimă escală. Apoi am simţit în ceafă orificiul rece al ţevii de automat.

— Uşurel! şopti o voce suavă, într-o engleză aproximativă.

— Gura! se auzi vocea lui – ştiţi dumneavoastră a cui – care, probabil, avea acelaşi obiect lipit de ceafă. Cretinilor, noi suntem!

Nu reieşea foarte clar, dar ne-au recunoscut repede. Intraserăm pe o altă „uşă" decât cea pe care ieşiserăm.

— Am adus marfa! mai zise Jack, aruncând matahala pe jos.

Pavlovici, maiorul de stat-major care comandase acţiunea, părea mulţumit.

— Sper că nu l-ai omorât. Nu de alta, dar asta ar însemna să mai faci o dată drumul.

— Când vreau să omor un om, o fac. Când nu, nu, zise Jack şi drept concluzie trase o băşină răsunătoare, care-l făcu pe comandantul Samimba să apară din cort gata de luptă. Nu era cazul.

Comandantul Samimba se apropie de prizonierul nostru şi-l întoarse cu faţa în sus. Un rânjet rău îl urâţi şi mai mult, dacă aşa ceva era posibil. Dădu drumul unui râs cu care puteai, liniştit, să raşchetezi parchetul sau să tai niscaiva palmieri.

— Hei! Nici nu ştiţi ce mult mă bucur. Păi, ăsta e Perdigao, un împuţit de negru portughez cu care am făcut stagiu acum, câţiva ani buni.

Pavlovici îl controlă pe negru de hârţoage. Reieşea că îl cheamă chiar Amedeo Perdigao şi că e căpitan în armata guvernamentală.

Câteva găleţi cu apă şi o serie de şuturi în părţile esenţiale îşi făcură rapid efectul. Matahala deschise ochii şi clipi de câteva ori a nedumerire. Privi în jur cu atenţie, iar după ce realiză ce se întâmplase cu el, dădu drumul jetului întrerupt de Jack în săritura sa erotică. Pe scurt, făcu pe el de frică.

Mai era puţin până la ziuă, poate două-trei ore. Trebuia să lucrăm repede dacă voiam să ocupăm poziţiile inamicului.

Samimba făcu un semn şi doi soldaţi îl dezbrăcară pe căpitanul nenorocos şi îl legară de un cocotier aflat în preajmă. Drept introducere, Pavlovici îi arse un picior în burtă şi un upercut care-l făcură pe Perdigao să treacă din nou în lumea viselor. Probabil, se simţea mai bine acolo. Nu şi noi. Vă spun, ne grăbeam. Două găleţi cu apă şi iarăşi pe pământul Angolei.

— Ascultă, căcăciosule, spuse Pavlovici într-o portugheză perfectă, vreau rapid efectivul trupelor, aşezarea în teren şi puterea de foc.

Perdigao ne privi pentru prima oară cu ochii trezi, pe fiecare, pe rând. Aş fi putut jura că nu traversa una dintre cele mai fericite zile din viaţa lui. Oricum, între noi şi nişte domnişoare crescute la pensionul „Notre Dame” era o deosebire destul de mare. Matahala transpira ca un crocodil pus la proţap.

Nu vreau să vă ascund, sunt un dur. De altfel, vă veţi convinge când veţi ajunge să citiţi despre evenimentele petrecute în decembrie 1989 la noi. Dar privind rânjetul lui Pavlovici, am simţit un fior uşor pe şira spinării. Vă închipuiţi ce putea să simtă Perdigao. Pur şi simplu i s-a făcut rău şi a leşinat.

— Măi, Jack, se strâmbă Pavlovici, ce dracu’ aţi adus aici? O muiere? Ce război mai e şi ăsta?

Drept răspuns, Jack râgâi de astă dată, se apropie de matahală şi, băgându-i două degete în nări, trase cu putere în sus. Efectul a fost instantaneu: un urlet de vită înjunghiată, întrerupt de pumnul lui Jack care a căzut ca un trăsnet în capul negrului. În loc de nări, Perdigao avea acum o pereche de zdrenţe.

Au urmat găleţile cu apă. În ritmul ăsta, riscam să rămânem fără rezerve. Sângele continua să-i curgă pe faţă, dar prizonierul nostru era abia la începutul supliciului.

Samimba strigă scurt:

— Maşa! Vino încoa’, căţea!

Rusoaica apăru înfăşurată într-o plasă antiţânţar. Fusese prinsă cu şase luni în urmă şi de atunci drogată încontinuu. Acum se căznea să execute un dans african, lăsând cu mişcări lascive să-i cadă plasa ce o acoperea. Ne uitam la ea cu ochii reci. Maşa era femeia companiei şi deja ne plictisiserăm s-o tot vedem. Doar Perdigao clipea cu aviditate, nevenindu-i să creadă că scena se petrecea în realitate. Privea ca la cinema. Membrul lui dădea semne contrare stării psihice în care se afla. Ciudată e natura umană. Mi-a venit în minte o axiomă a medicilor: „În preajma morţii, fiinţele simt nevoia ejaculării.”

Maşa se apropie de Perdigao şi prinse să-l mângâie cu mâini profesioniste. Într-o clipă, gura ei căuta peste tot. Pavlovici, despre care urma să aflu că fusese castrat de nemţi în război, îi sufla în ureche:

— Efectivul trupelor, aşezarea în teren şi puterea de foc. Atât şi eşti liber să rămâi cu Maşa toată noaptea. Pe urmă, te transportăm înapoi. Nimeni n-o să ştie nimic.

La un semn, soldatul din spatele lui Pavlovici îi turnă lui Perdigao un sfert de spirt pe gât. Aşa, să tot fii schingiuit! Deşi ştia şi el, ştiam şi noi, că urma moartea.

Pavlovici scoase cuţitul şi începu să cresteze cu calm urechea nefericitului. Era prea mult! Căpitanul armatei guvernamentale îşi dădu drumul la limbă în pofida voinţei sale. Pavlovici nota repede.

Date, poziţii, toate ultrasecrete. Ceasurile ne indicau încă o oră până la ziuă.

Maşa primi un picior binefăcător, care o aruncă la doi metri în spate. Un soldat o culese şi dispăru cu ea în tufişuri. Samimba răcni scurt şi soldatul reapăru cu viteza luminii. Timpul distracţiilor trecuse. Fiecare om reprezenta o piesă importantă.

Pavlovici reteză gâtul prizonierului, ştergându-şi liniştit cuţitul de pantalonii verzui, înainte de a-l pune în carâmbul cizmei. Apoi, vorbi simplu, de parcă tocmai şi-ar fi tăiat o felie de pepene:

— Atacaţi cu Bazooka[2] pe flancuri. Vedeţi să nu vă omorâţi între voi. Au trei blindate şi două elicoptere. Aţi auzit cum sunt plasate. Adunarea!

Privi către Samimba, care confirmă în tăcere.

— Timp de atac, trei minute. După care nu vreau să mai văd pe nimeni viu în faţa mea. Veţi avea o primă de o mie de dolari pe cap de om. Trei minute. Altfel, au timp să transmită şi ne putem lua adio de la viaţă.

Samimba aprobă din nou. Dădu un ordin scurt şi comandanţii se împrăştiară pentru a-şi aduna trupa. Urma ca în trei minute să ucidem câteva sute de oameni. Angolezi, cubanezi, ruşi, cehi şi ce vor mai fi ei, cei de dincolo, cei din faţa noastră, cei aflaţi acolo unde moartea privea prin infraroşii. Dar când eşti plătit să ucizi, numărul nu mai contează.

Ne-am băut în tăcere vodca rusească, culmea, venită din America, via Johannesburg. Formam o bandă de duri, nici o sută de oameni, dar fiecare din noi reprezenta puterea unui pluton. O ştiam şi asta ne dădea aripi. Curajul? Curajul era plătit cu bani şi hrănit cu vodcă. Profesionişti ai asasinatului. Practic nu puteai să spui că e un război. Fiecare lupta pentru el şi a-l susţine pe cel de lângă tine însemna să te susţii pe tine însuţi, dacă voiai să trăieşti şi să-ţi iei banii. Nu eram soldaţi ai unei armate, ci mercenari. În caz că l-ai fi întrebat pe vreunul dintre noi despre camaraderie, ar fi trebuit să scoată dicţionarul de expresii celebre. Ne apăram reciproc, pentru că nimeni n-ar fi putut răzbi de unul singur. Un altruism văzut pe uşa din dos. Sau în oglindă.

Ne-am controlat armele. Samimba se scărpina alene în barba lui ondulată. Din tufiş apăru Maşa. Se târa în patru labe şi gemea.

Gura nu i se mai vedea de bale. Ţâţele îi atârnau ca la o căţea. Şi îi fusese o mândreţe de femeie. Fără să se uite la ea, Samimba îşi scoase pistolul şi îl armă. Îl îndreptă spre rusoaică şi când aceasta dădu să-i desfacă prohabul, hârâind mai rău ca un muribund, îi băgă

---

[2] Aruncător de grenade antitanc de producţie americană, cu o mare eficienţă în lupta cu blindatele (n. tr.).

ţeava pistolului în gură. Maşa prinse să sugă ţeava şi, în aceeaşi clipă, glonţul porni. Antrenamentul lui Schroder. Aveam numai trei minute. *Trei minute pentru a trăi sau pentru a muri.*

Calm, comandantul Samimba îşi puse pistolul în toc. Nebunia intrase deja în noi. Prea mult sânge ce cu atât mai mult sânge cerea. Nimic şi nimeni nu ne mai putea învinge. Eram o bandă de ucigaşi pentru care a trăi însemna o chestiune de bani...

...Ce frumos ar fi fost acum într-un sătuc din Ardeal, într-o căsuţă mică, cu o grădină în spate şi o fântână cu apă rece, cu femeia mea alături, să-mi pună masa dimineaţa, să mă sărute, să mă aştepte să vin de la lucru... pe mine, cel născut pentru a deveni mercenar. Dar Dumnezeu avea lucruri mai importante de făcut...

Ne-am împrăştiat în tăcere. Acum sau niciodată. Înaintam în formaţie comandată. Cei cu Bazooka s-au desfăşurat pe flancuri. Semnalul urma să ni-l dea Samimba. Staţiile noastre de emisie-recepţie aveau comutatoarele la maximum. Nu trebuia să pierdem nici un cuvânt. Nu ne mai ardea de glume. Până şi lui Jack, care alerga lângă mine, îi trecuse în mod subit colita. Noi cei din centru aveam misiunea diversiunii: focuri răzleţe şi grenade cu gaze lacrimogene, strigăte în limba rusă. Să se creadă că e o greşeală.

Trei minute. *Trei minute pentru a trăi sau pentru a muri.* Deja, la orizont, pâcla întunecoasă se destrăma cu repeziciune. Pământul se învârtea indiferent la ceea ce se întâmpla pe suprafaţa lui. Soarele se afla îndeajuns de departe ca să fie în pericol.

Undeva, în lume, mă aştepta o casă, o nevastă, un copil încă nenăscut... Ce departe rămăsese totul...

Jungla nu e chiar o autostradă. Dar nici noi „şoferi de duminică”. Alergam cu degetul pe trăgaci. Încărcător de o sută treizeci de cartuşe. Doar opt secunde spre a-l goli. Şi pentru a ucide. Sau pentru a nu fi ucis. După care încă cinci secunde reîncărcarea.

Dacă spun „alergam prin junglă”, să nu vă gândiţi la un cros de la Campionatele Mondiale de Atletism. Nici pe departe. Jungla are la fiecare pas câte o capcană, dacă nu pusă de băştinaşi, atunci făcută de natură. Când te aştepţi mai puţin, spre tine poate pleca o săgeată otrăvită. Da, săgeată. Membrii triburilor racolate de Luanda foloseau încă arcul cu săgeţi şi pot să vă spun că în junglă este o armă cât se poate de eficientă. Pe de altă parte, poţi cădea în orice moment într-o groapă imensă, pregătită pentru animalul care urmează să servească drept prânz.

În Angola am văzut pentru prima oară oameni mâncând carne de om şi mi-am dat seama atunci de un adevăr cutremurător: FOAMEA ESTE MAI PUTERNICĂ DECÂT DORINŢA DE LIBERTATE!

Cum vă spuneam, atacul avea să dureze numai trei minute.

Oamenii din faţa noastră pe care eram nevoiţi să-i ucidem aveau şi ei o mamă şi pe ei îi aşteptau o soţie, nişte copii... Dar trebuia plătit tributul lui Cain.

Am observat trei negrişori încercând să iasă din câmpul de luptă, fugind cu disperarea pe care numai simţul apropierii morţii ţi-o poate da. Am ochit la un centimetru sub bărbia primului şi am tras. Jumătate din ţeastă îi zbura ca un taler de tir şi am putut vedea limpede cum creierii îl împroaşcă pe cel din urma lui.

Trăgeam foc cu foc. Simţeam deja febra vânătorii. L-am ochit pe al doilea şi l-am nimerit în coloană. Urma să moară încet în nişte chinuri groaznice. Pe al treilea l-am secerat cu o rafală, despicându-l în două. Picioarele negroteiului îşi continuară drumul încă vreo câţiva metri, împroşcând cu sânge ca dintr-o fântână arteziană.

Am ocolit în viteză o capcană prost mascată şi am aruncat o privire în dreapta. Colosul ţinea sub braţul stâng o mitralieră Lev[3], pe care n-ar fi putut-o căra nici doi recruţi, iar în dreapta ţeava aruncătorului de flăcări. Nu-mi puteam explica cum dracu' nu-l dădea pe spate reculul extraordinar al acelor arme. Trăgea în draci şi puteam pune pariu pe un milion de verzişori că trăia cele mai fericite clipe din viaţă. Înaintea lui totul dispărea, fiinţă sau nefiinţă.

Nu mai eram oameni. Nici un om nu ar fi putut rezista psihic. Ajunseserăm pur şi simplu în Iad. Bazooka asurzitoare, flăcări, răcnete, rafale necontenite. Pentru noi, pâinea zilnică. M-am oprit lângă primul cocotier şi mi-am tras răsuflarea. Eram transpirat ca un cal de curse şi plin de sânge. Al cui, nu mai conta. Chiar rănit să fi fost, tot nu aş fi simţit atunci. În atmosferă, căldura era mai mare decât într-o rană.

Am primit un ghiont în spate şi abia am apucat să-l văd pe autor, caporalul Sheperd. Un şut în cur mă trimise câţiva metri mai în faţă şi iată-mă din nou cu automatul pe comunişti. Trăgeam orbeşte de la dreapta la stânga. Dacă vreunul dintre ai noştri apuca să se aventureze prea în faţă, treaba lui. De câte ori simţeam sub cizmă teren moale, ştiam că am călcat pe un cadavru. Şi mai tot timpul terenul era moale. Mă sufocam, braţele mă dureau, ochii îmi pluteau într-o ceaţă roşiatică, dar în faţa mea încă mai exista mişcare.

Cât poate ucide un om? Cât îl ţin nervii. Suntem singura specie care se autoextermină.

Ne-am oprit în mijlocul campusului, privindu-ne unii pe alţii de parcă eram nişte fantome. Atacul reuşise perfect. Ici şi colo se mai auzeau împuşcături: răniţii îşi primeau raţia de moarte. Pace lor!

---

[3] Mitralieră de producţie israeliană cu patent chinezesc, construită special pentru lupta de gherilă (n. tr.).

II

Ploua de cinci zile fără contenire. Era o porcărie de război. Gil se procopsise cu o frumuseţe de blenoragie de la o indigenă şi devenise punctul principal al distracţiei noastre.

— Domnule caporal! i se adresă Colosul lui Gil, luând o poziţie destul de greu de recunoscut ca fiind de „drepţi”. Domnule caporal, permiteţi să-ntreb!

Colosul era soldat simplu. Specialist în rupt gâtul cu unul sau două degete. Dat afară din marina americană pentru trafic de droguri. Un tip de doi metri pe doi, cu un creier de doi milimetri pe tot atât.

— Domnule caporal! insistă el, cu o expresie fericită pe figură. Cer permisiunea să vă pun o întrebare.

— Ce e? răspunse plictisit Gil, în timp ce-şi scotea apa din cizmele lui de aviator. Bagă verbul şi nu mă mai fute la cap!

— Domnule caporal, cer permisiunea să-ntreb dacă domnul caporal a făcut blenoragie şi la limbă!

Gil se obişnuise cu Colosul. Îşi salvaseră reciproc viaţa de nenumărate ori. Anii petrecuţi împreună în Coreea şi în Africa întreceau cu mult vârsta unui student la Yale.

— Soldat Sheldon, pot să-ţi răspund, respectând litera regulamentului, că n-am căpătat blenoragie la creier, aşa cum se pare că ai tu.

Îi priveam cu interes şi cu un optimism nedisimulat. Doar o bătaie ca lumea ne-ar mai fi putut distra la ora aceea. Rezultatul a fost dezolant. Colosul a râgâit cu poftă şi a mai tras o gură de vodcă.

— Eu n-am creier, aşa că n-am cum să mă căptuşesc cu aşa ceva.

Înotam în apă până la glezne, dar plutonul nostru nu se putea mişca. Până şi comandantul Samimba se aciuise, ca şi ultimul soldat, sub o foaie de cort. Stăteam ascunşi într-un fel de râpă, aşteptând semnalul de la Centru.

Care Centru trebuia să primească un semnal de la americani. Ca şi ruşii, americanii urmăreau tot războiul prin satelit. Cred că vedeau până şi blenoragia lui Gil. Problema era cum se înţelegeau între EI.

Noi, soldaţii de rând, nu dădeam însă nici o importanţă acestui lucru. Pentru noi, fiecare zi care trecea reprezenta un obiectiv clar: două sute de dolari adăugaţi în cont.

Colosul tocmai începuse să ne povestească ultima lui aventură din Coreea, când îşi pierduse un ochi şi cât pe-aci să fie scalpat. A subliniat toată povestea cu o băşină care ar fi întrecut în acest sens chiar şi performanţele lui Jack în materie.

În aceeaşi clipă s-a pornit nebunia. Un atac de mortiere ce depăşea în intensitate orice tentativă de ofensivă de până atunci. Ca să înşeli însă nişte soldaţi experimentaţi ca noi, mai trebuia ceva. Exploziile se

apropiau în pas de melc şi era clar că în spatele lor veneau trupele guvernamentale. Comandantul Samimba ne avertizase că râpa pe care o ocupam nu reprezenta un punct strategic de maximă importanţă, dovadă cele cinci zile de concediu fortuit. Doar că noi ţineam flancul către Sapuro, sediul comandamentului general al rebelilor. Adică al celor pentru care luptam contra două sute de dolari pe zi.

Asupra unui lucru puteam cădea de acord: americanii nu prea mai aveau nevoie de noi. Cine ştie, probabil căzuseră la înţelegere cu cubanezii şi cu ruşii, sau urmau să plătească o poliţă pentru Panama, dar nu prea voiau să le stricăm ploile.

Adevărul e că nici unul dintre noi – cei nici o sută – nu dădeam un ban pe informaţiile primite de la Centru. Trebuia să ne descurcăm la faţa locului. Ne interesa o singură informaţie: dacă înaintăm sau ne retragem.

În clipa în care mortierele au fost dublate de rachetele tip Katiuşa, am înţeles că venise timpul să punem osul la treabă. Eram plasat chiar lângă maiorul Pavlovici şi l-am văzut distrugându-şi calm staţia de emisie-recepţie, unica legătură cu Centrul. A urlat ca să acopere zgomotul bombardamentului:

— Nu se mişcă nimeni. Sunt doar câţiva puţoi care vor să cucerească o decoraţie. Centrul tace, deci trebuie să rezistăm!

Colosul îşi strânse mitraliera la piept şi suspină fericit. Pentru el, cele cinci zile de pauză fuseseră un calvar. Cu atât mai mult cu cât nu existau nici femei, iar de haleală nici vorbă. La ce dracu’ să mai trăieşti?! De fericire, mai trase o băşină care, pentru moment, acoperi zgomotul bombardamentului.

— Gura! icni Jack, de parcă până atunci fusese o linişte de moarte. Confundase, oricum, organele emitente de sunete.

Mi-am scos periscopul şi am început să fac „harta”. Rachetele treceau de-acum pe deasupra noastră. Trebuia să-i sărutăm tălpile lui Pavlovici, care montase nişte simulatoare de foc la vreun kilometru în spate. Mi-am reglat diafragma şi i-am văzut. Veneau liniştiţi, ca la plimbare, cu armele în bandulieră. Mi-a trecut prin cap o vorbă de pe la noi: „Mulţi, da’ proşti!” Probabil şi ei erau duşi la moarte pentru a justifica un război care cerea din partea supraputerilor satisfacerea unui interes suprem: noi pieţe de desfacere, mai ales pentru industria de armament. Când am văzut transportoarele blindate, mi-a venit să râd. Arătau ca un soi de jeepuri cu scuturi în faţă, bune să înfrunte nişte puşti, de vânătoare, în nici un caz armele noastre dotate cu aruncătoare de grenade. Apoi n-am mai râs. Erau chiar ARO. M-am rugat să nu fie conduse de români. Instantaneu am devenit un mecanism:

— 500 de metri!… 400 de metri!…

Am auzit vocea lui Pavlovici:

— Nu trage nimeni fără ordin.

Transpiram, nu de căldură, dar asta nu interesa pe nimeni. Trebuia să măsor distanţa prin periscopul meu cu infraroşii.

— 200 de metri!... 150 de metri!...

Simţeam prin toţi porii ceva asemănător unui curent electric. Spaima. Poţi vedea moartea cu ochii de sute de ori, tot nu te vei obişnui cu ea. Am simţit părul zbârlindu-mi-se şi mâinile mi s-au încleştat pe mânerele periscopului. De ce dracu' nu ordonă foc?!

— 100 de metri!...

— Baionetele şi pumnalele pregătite pentru luptă!

Am înţeles cu toţii. Urma un măcel. Am strigat:

— Au blindate uşoare. Nu le poţi opri cu baioneta!

— Nu te pişa pe tine! făcu Pavlovici. După câte ştiu eu, nu-s decât nişte rahaturi făcute în ţărişoara ta. Are grijă Jumbo şi grupa lui de grenadieri. Sau ţi-e milă de compatrioţii tăi care ar putea să le conducă?

Instantaneu mi-am dus mâna la Kalaşnikov, dar în aceeaşi clipă mai mult l-am simţit decât l-am văzut pe Jack ţintindu-mă cu Mpi[4]-ul lui.

— Gura!

Mi-am lipit iar ochii de periscop şi am lătrat:

— 50 de metri!...

— Pe primii îi spintecaţi, apoi plutonul lui Gil deschide foc de voie. Restul se descurcă.

Nu mai era război. Doar nebunia crimei care ne bântuia deja. O secundă mi-am desprins ochii de pe periscop şi am apucat să-l văd pe Samimba rânjind sălbatic. Atunci am înţeles. Îi voiau vii, în vârful baionetelor lor. Să omori de la distanţă, nu-ţi dă aceeaşi satisfacţie. Voiau crimă, nu război. Le auzeam paşii, de parcă ieşise la păscut o cireada de antilope.

Am aruncat periscopul ca din întâmplare peste picioarele lui Pavlovici şi mi-am scos pumnalul Puma. În stânga ţineam Kalaşnikovul cu baioneta montată. Dacă-i bal, bal să fie!

Bombardamentul încetă la fel de brusc cum începuse. Am rămas şi noi şi ei nemişcaţi. Se auzeau doar greierii africani, sau cum dracu' li s-o fi spunând. Până şi ploaia încetase. Şi-au reluat înaintarea în acelaşi mod, ca şi cum îşi făceau plimbarea de duminică. Ajunseseră la doar câţiva metri, când unul dintre ei strigă:

— Atencăo! Alguem situar-se aqui![5]

Ne simţise broscoiul. AG-urile lui Jumbo au dat semnalul atacului, spulberând pur şi simplu tanchetele ARO făcute pentru lupte de

---

[4] Pistol-mitralieră cu tragere rapidă (n. tr.).

[5] Atenţie e cineva pe aici! (lb. portugheză), (n. tr.).

stradă şi nu pentru junglă. Ne-am aruncat peste buza râpei cu urlete demente şi am trecut la lupta corp-la-corp, care i-a cam luat pe negrişori prin surprindere. Erau mai mulţi decât am fi crezut. Vreau să spun că îi tăiam ca la abator pe cei din primele rânduri, în timp ce tipii care veneau în spate, de spaimă, se apucară să deschidă focul. Cădeau şi dintre-ai noştri, dar mai ales dintre ei, sub rafalele ce nu mai făceau nici o deosebire. L-am văzut pe Colos strivind pur şi simplu sub paşii lui dinozaurieni doi cubanezi şi înfigându-şi cu aşa forţă baioneta într-un locotenent negru, încât Mpi-ul aproape că intră în trup cu tot cu ţeavă. Ne-am aruncat la pământ ca la o comandă şi am deschis un foc sălbatic. Cine nu apucase să se conformeze cădea secerat. Schroder ne învăţase cel mai preţios lucru de care trebuie să ţii seama într-un război: dacă nu vrei să fii ucis, ucide tu primul!

Nu ştiu cât a durat, o oră, o noapte, un secol... în orice caz, am auzit la un moment dat o voce disperată:

— Bateremos em retirada! Vamos![6]

Buni luptători, dar şi buni alergători, cubanezii ăştia. Vorbeau portugheza la derută; îi recunoşteam printre angolezi, cum recunoşti nişte chinezi printre indieni. Am înfipt baioneta în spatele care îmi venea cel mai la îndemână şi am împins cu piciorul trupul ce nu voia să cadă. M-am dezechilibrat şi am căzut lângă victima mea. Nu, nu mă puteam înşela, acolo zăcea o femeie. Ştiam că tovarăşii cubanezi luaseră exemplul tovarăşilor ruşi: foloseau în armată atât femei, cât şi bărbaţi. Dar să ucizi o femeie!...

M-am ridicat iute şi am continuat urmărirea. Se auzeau strigătele lui Pavlovici şi ale lui Samimba, dar cine mai putea distinge ce urlau. Singurul ordin pe care-l auzeam era cel al sângelui: ucide!

Abia într-un târziu, oboseala sau nesiguranţa terenului sau instinctul ne-a oprit. Atunci am auzit ordinul:

— Replierea! Înapoi, pe vechile poziţii!

Am traversat în grabă „ţara nimănui” – oricum, nimic nu era *al nostru* – şi ne-am prăbuşit în râpa care, deocamdată, ne ţinea loc de cămin. A durat ceva timp până când ne-am revenit. Va spun, războiul în junglă nu e chiar un joc la ruletă.

L-am văzut pe Colos mestecând mulţumit dintr-o halcă de carne şi am făcut ochii ca la melc. Ştiam că fiecare dintre noi dacă mai avea un colţ de pâine şi un rest de peşte. Îl priveam cu toţii ca fermecaţi. Apoi, am înţeles. Am vărsat până şi firimiturile care îmi ţinuseră loc de prânz. Colosul mesteca în continuare muşchiul tăiat dintr-un braţ de om, de parcă se afla într-un restaurant de lux şi mânca un biftec tartar. Vocea lui Pavlovici ne readuse la realitate:

— Băieţi, găinarii ăştia o să se întoarcă destul de repede să ne taie

[6] Să ne retragem! Haideţi! (lb. portugheză), (n. tr.).

fuduliile. Legătura cu Centrul e ruptă. Ordon dispersarea în teritoriu şi retragerea la baza din Swazi. Timp: douăzeci şi patru de ore, după care, cine lipseşte va fi considerat mort sau dezertor. Înainte de plecare plantaţi nişte mine V[7], să nu-i lăsăm pe negrişori să se plictisească.

Îl văzusem cu ochii mei pe Pavlovici distrugând staţia, aşa că legătura cu Centrul fusese întreruptă intenţionat. Ştiam şi de ce: luptam de prea multă vreme în contact direct cu inamicul şi ne trebuia o pauză, care, totuşi, nu mai venea.

Swazi se află pe teritoriul Namibiei; acolo fusese fixat comandamentul de care ţineam. Douăzeci şi patru de ore era o perioadă scurtă, dar, ştiam cu toţii, absolut necesară. Ne-am dispersat în grabă şi la puţin timp am auzit GTX-urile[8] comuniştilor aruncând mii de obuze spre locurile din care tocmai plecaserăm. Voiau să ne împrăştie ca pe nişte păpădii. Încă o dată, Pavlovici avusese dreptate. Încă o dată îi datoram viaţa noastră. Sigur, relaţia era reciprocă, nu s-ar fi putut lupta niciodată de unul singur împotriva armatei guvernamentale.

Nimerisem cu Jack (inevitabil), cu Colosul, cu Gil, cu Pavlovici şi cu Figuerola, singurul negru dintre noi. Nu pentru că aş avea ceva cu negrii, dar nici nu sunt pasiunea vieţii mele. Fugeam aplecaţi mai mult de zgomotul GTX-urilor, decât de efectul lor. Direcţia părea clară: sud. Urma ca mai târziu să reperăm şi drumul spre Swazi.

Se revărsau zorile când am ajuns într-un sătuc pe jumătate părăsit. Nu atât de părăsit, totuşi, ca să nu putem găsi ceva distracţie şi ceva de mâncare.

Puţini ştiu cum arată un sat în Angola. Mult timp după ce am revenit în România, am văzut la TV cum se „mediatiza” războiul şi cum „arătau” satele. Nimic adevărat; din montaj, oricine poate demonstra că Sahara reprezintă principalul depozit de apă al lumii.

Câţiva bătrâni ştirbi şi scheletici, câteva femei şi o ciurdă de puradei ne-au ieşit în cale. Ştiau ce vrem: sex, băutură şi mâncare. Ceea ce, de altfel, doreau şi femeile (rar mi s-a întâmplat să mai găsesc femei cu un asemenea apetit sexual ca negresele, poate nordicele…). Aşa a şi fost. Nu se temeau de noi, ar fi făcut orice să rămânem acolo. Se temeau de trupele din Luanda, „cele bune”, care ucideau fără deosebire.

— O oră pauză! strigă Pavlovici, întinzând mâna spre grupul de negrese.

Trei dintre ele s-au şi repezit să-i ofere o oală de lut plină ochi cu *embebeda,* un fel de rachiu făcut din cele mai împuţite plante de pe la

[7] Mini-mine de fabricaţie americană, cu efect doar pe un spaţiu de un metru pătrat, dar eficiente în lupta contra unor trupe în asalt (n. tr.).

[8] Tunuri de producţie chinezească, cu tragere rapidă (n. tr.).

ei. Una dintre negrese îi puse mâna între picioare şi îşi arătă dinţii albi într-un zâmbet fără echivoc. Oricum, se înşela, pipăise Coltul 38, pe care-l purta în buzunar ca pe un Nagan[9]. Pavlovici fusese castrat de nemţi în cel de-al doilea război mondial.

Abia m-am prăbuşit epuizat lângă Figuerola şi Gil, când din spate mi-a ajuns la urechi o ropoteală de ziceai că o turmă de rinoceri dădea să-şi facă drum printre noi. Înainte de a apuca să întoarcem capul, i-am văzut pe Jack şi pe Colos trecând în galop, urmăriţi parcă de armatele reunite ale Organizaţiei Unităţii Africane. Din goană – cu o rapiditate de care ar fi fost în stare numai cazacii – apucară la întâmplare câte o negresă şi dispărură în corturile („ajutor umanitar american") din centrul satului. Am tras o gură de *embebeda* şi i-am făcut semn unei indigene care nu cred să fi avut mai mult de şaisprezece ani. M-a dezbrăcat pe loc, cu o dexteritate pe care i-ar fi invidiat-o şi o târfă pensionară din Place Pigalle şi a început o felaţie care m-a lăsat cu gura căscată.

Ciudat animal e omul: nu aş fi tăiat în viaţa mea gâtul unui pui de găină, deşi omorâsem sute de oameni până atunci. Eram cu toţii scursoarea societăţii şi totuşi actul acela al felaţiei – în prezenţa celorlalţi – m-a inhibat. După un timp, mica negresă s-a ridicat şi a spus râzând către cei de faţă:

— *Impotente!*

Asta înţelegeam şi eu. I-am tras un şut, răsturnând-o la vreo zece metri în faţă. Mi-am scos pumnalul şi m-am apropiat de ea. Toţi stăteau cu ochii pe noi.

— Las-o! zise Gil cu o voce blândă.

— De ce? A încercat să mă umilească şi asta nu se iartă!

M-am repezit spre ea. Mica negresă nu aşteptă însă să ajung.

Îşi luă viteză, dar se lovi ca de un zid de Colos, care tocmai ieşea din cort, ştergându-şi mândrul falus american cu o cârpă găsită prin preajmă.

— Tu eşti la rând? o întrebă Colosul pe mica negresă, crezând de-acum că se intra la el cu bonuri de ordine.

Mica creatură începu să-l zgârie şi să-l scuipe mai ceva ca o pisică sălbatică.

— Îmi plac chestiile astea, suspină Colosul. Aia dinaintea ta abia dacă mişca. Am fost nevoit să-i înfig un cartuş de mitralieră în cur, ca să-nceapă să facă precum o iapă în călduri.

Am apucat să mai văd, ca într-un film dat cu încetinitorul, cum negresa îi scoate pumnalul din teacă şi dă să i-l înfigă în stomac. Apoi, împuşcătura lui Pavlovici, mica negresă căzând aidoma unei frunze

[9] Pistol de producţie sovietică, foarte apreciat în cel de-al doilea război mondial (n. tr.).

uscate la pământ, privirea plictisită a sârbului la ceasul său Citizen şi mişcarea buzelor subţiri:

— Mai avem cincisprezece minute până s-o luăm din loc!

III

Swazi a însemnat o săptămână de refacere totală. Şi în primul rând prin somn, articolul cel mai căutat de luptătorii din junglă.

Jucam cărţi. Ca întotdeauna, Gil şi Jack câştigau în prostie.

— Sunt sigur că nu trişaţi, spuse, nu prea convins, Colosul trăgându-şi mai aproape Mpi-ul nou-nouţ.

Gil făcu o figură de care s-ar fi înduioşat şi cel mai sălbatic războinic din acea parte a Africii.

— Eram sigur, continuă Colosul. N-aţi înşela voi nişte prieteni.

Pe dracu'! Orice ne puteam numi pe lumea asta, numa prieteni, nu! Dar în mintea lui de şoricel, Colosul se gândea să-l aducă pe drumul cel bun. Observasem cu claritate că Gil şi Jack schimbau între ei cărţile la decartare, după ce se gineau unul în mâna altuia, dar nu se făcea încă să guiţ. Eram în câştig.

— Soldat Sheldon, spuse Gil, în timp ce freca cărţile, te-a îndoit vreodată de caporalul tău?

— Niciodată, domnule, minţi cu seninătate Colosul, trăgând una dintre cele mai puturoase şi mai nesimţite băşini de la ce de-al doilea război mondial încoace.

— Lipsă de respect, soldat! cotcodăci Gil.

— Deloc, domnule caporal, lipsă de alimentaţie adecvată!

— Are dreptate, interveni Jack, solidarizându-se cu Colosul printr-o altă torpilă, care îi aruncă în tranşee pe cei câţiva recruţi din tabără. Dă-mi două!

Mi-am aţintit ochii în mâinile lui, fără să îndrăznesc nici măcar să clipesc.

— Ce e, puţică? mi se adresă Jack. Ce te-ai proptit aşa cu privirea la prohabul meu?

Era un pot destul de măricel şi cu cei trei aşi ai mei nu prea aveam chef să mă mai las fraierit.

— Şi-o fi schimbat preferinţele, după ce l-a făcut de căcat negresa aia! îşi dădu cu părerea Gil.

Inutil, căci nici o diversiune nu m-ar fi făcut să-mi iau ochii de pe cărţile abia decartate, chipurile, aiurea.

— Hai, latră, făcu Jack, puţin nervos, ce te tot beşi acolo ca un negru în călduri?!

Am mai schimbat o carte la derută şi am relansat potul. Vă spun, dintre toate jocurile de noroc, pocherul american e cel mai parşiv. Jack îşi aruncă cărţile şi scuipă scârbit drept lângă cizma mea. Apoi aruncă cu un bulgăre de lut după un recrut care se apropiase prea mult de spaţiul lui vital.

— Deci nu intri?! observă Colosul într-unul dintre momentele de luciditate, care-l mai străbăteau din când în când.

Gil îşi mişcă nervos bucile, de parcă tocmai se aşezase pe un cactus. Potul era, totuşi, prea mare ca să renunţe aşa de uşor, iar cartea mea aruncată îl derutase complet. Ştia, cum ştiam şi eu, că la cinci centimetri de laba lui păroasă şi jegoasă se afla un popă de care avea nevoie mai mult decât de un încărcător de Kalaşnikov într-o situaţie critică.

— Hai, o mai frecaţi mult? strigă el iritat.

— E rândul tău, nu? Aşteptăm.

— Fă-mi plăcerea şi dă-te mai încolo. Sau spală-te. Puţi ca un căcat de hipopotam într-un spaţiu închis.

— Nu funcţionează apa caldă! strigă voios Colosul, făcându-şi de lucru între degetele de la picioare. Dar acum nu efectuăm vizita igienico-sanitară. Jucăm pocher şi tocmai eşti pe cale s-o iei în buză.

— *Bom dia!*[10] răsună o voce în spatele nostru.

— Ţi-o poţi băga în cur! replică Jack cu nonşalanţă.

— Nu vă supăraţi, n-aţi văzut din întâmplare pe unde se află grupa 1 din compania a 4-a, Regimentul 6 „Mercenarios”?

Am sărit cu toţii în picioare de parcă am fi avut arcuri sub noadă. Pavlovici continuă cu vocea lui dulce, care te băga în răcori:

— Băieţi, am două veşti: una bună şi una rea. Pe care să v-o spun mai întâi?

— Pe cea cu haleala! ţipă fericit Colosul.

— Nu e nevoie să urli ca o girafă care şi-a prins coaiele într-un gard! îl temperă Pavlovici. Bine, deci vreţi să auziţi întâi vestea proastă: s-ar putea să fim consumaţi drept masă de prânz dacă ratăm misiunea de comando în care tocmai trebuie să plecăm.

— Şi vestea cea bună? îngânai eu cu speranţă.

— Vestea cea bună, continuă Pavlovici, care se afla chiar în spatele meu, e că ai câştigat potul.

Am cules repede cele câteva sute de dolari şi i-am îndesat în buzunare. Gil aruncă cărţile spre Jack şi urlă:

— Boule, la picior trebuia s-o scapi, nu pe masă!

Colosul prinse un alt moment de luciditate, la fel de rar la el ca şi submarinele pe fundul fluviului Zambezi şi constată:

— Şi totuşi, voi trişaţi?!

— Grupă, atenţie la mine! Adunarea peste o jumătate de oră 1 în faţa comandamentului. Armamentul din dotare şi cel special la magazia numărul 2. Alimentaţie specială, pungile se află la cantină. Executarea!

Exact peste o jumătate de oră ne adunaserăm în faţa comandamentului.

— Alinierea! urlă Gil.

---

[10] Bună ziua! (lb. portugheză), (n. tr.).

Eram doar patru: Figuerola, Jack, Colosul şi cu mine. Dar dacă e comandă şi singur să fii, trebuie să te conformezi.

— Drepţi!

Gil se îndreptă spre maiorul Pavlovici şi se opri exact la patru paşi înaintea lui.

— Domnule maior, grupa 1, plutonul 2, compania a 4-a se află la ordinele dumneavoastră.

— Pe loc repaus!

— Pe loc repaus! repetă Gil comanda.

— Băieţi, zise Pavlovici, aprinzându-şi lejer o ţigară, avem o misiune mizerabilă. Dar noi am ales să fim ceea ce suntem, aşa că nu ne putem plânge de nimic. Dacă ni s-ar comanda acum să plecăm în Alaska şi să regulăm toate focile de-acolo, ar trebui s-o facem. Nu-i nevoie să mergem până în Alaska. Doar până în Luanda. Vom arunca în aer două rafinării. Nu ştiu de ce am fost aleşi noi şi nu asta e important. Vom fi transportaţi pe ocean şi apoi ne vom apropia pe uscat până în preajma obiectivului. Are cineva de pus întrebări?

— Domnule maior! strigă Colosul, ridicând două degete în sus, ca şi cum s-ar fi cerut afară.

Pavlovici îl privi ca pe o bucată uscată de găinaţ de papagal.

— Sper că întrebarea se va referi strict la misiune. Vorbeşte!

— Domnule maior, soldat Sheldon cere permisiunea să vorbească.

— Tocmai ai primit-o, soldat, iar dacă rinocerii pot vorbi, dă-i drumul la muzicuţă.

— Domnul caporal Sheperd şi domnul soldat Nickolson au trişat la jocul de pocher pe care tocmai l-am încheiat.

— Soldat Sheldon, nu are legătură cu misiunea noastră.

— Ba nu, să trăiţi, domnule maior! Pentru că m-au pus într-o stare psihică neconformă stării de luptă în care ar trebui să mă aflu!

— La întoarcere, douăzeci şi patru de ore de exerciţii cu sacul de nisip în spate, cu pauze de câte o jumătate de oră, conchise sârbul. Responsabil de îndeplinirea ordinului, caporal Sheperd. Şi acum, dacă nu mai sunt întrebări, la drum!

Porţia de ciocolată luată la plecare, plină cu un drog special care ne ţinea trezi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, timp de patru zile, îmi dădu o senzaţie ciudată. Am simţit nevoia să mă justific pentru ceea ce făceam: „... totul era numai o etapă necesară, obligatorie, pentru a câştiga ceva bani şi a mă putea descurca mai departe în viaţă.” Puneţi acelaşi om să gândească asupra vieţii sale în două situaţii diferite: o dată, când se află într-o vilă superbă, cu piscină, cu saună, cu fete împrejur şi cu un cont în bancă de care să nu se ruşineze nici un prinţ indian, altă dată, când, în junglă, cu arma în mână, e gata să-l omoare şi pe frate-său, dacă asta înseamnă supravieţuirea...

… Swazi se află în apropierea oceanului. Ne-am îmbarcat la ora stabilită şi, pe la miezul nopţii, coboram din şalupă pe lângă Vigamo. Era linişte în jur, dar pentru noi, obişnuiţi cu urletul războiului, ăsta nu constituia un motiv de bucurie.

Şase oameni pentru Infern. Aveam fiecare într-o măsea falsă cu pivot fiola de cianură. A cădea viu în mâinile „guvernamentalilor" însemna o moarte lentă pe parcursul a trei-patru zile, în nişte chinuri care l-ar face să roşească şi pe Belzebut. Băuturi total interzisă. Doar ciocolata aia blestemată cu drog, care parcă avea mirosul dulceag de cadavru. Sacul cu mine mă trăgea în jos, dar nu era timp să mă plâng. Pavlovici ne făcu semn să ne oprim şi spuse în şoaptă:

— Repet, nici o împuşcătură, dacă nu vreţi să aveţi pe urme o armată de vreo câteva mii de oameni. Atenţie maximă la mine şi la rachete, să nu le amorsaţi înainte de a fi siguri că le-aţi pus unde trebuie. Rafinăriile nu sunt pescăruşi, să zboare când pârţâi din buze. Soldat Sheldon, mă refer în special la tine.

— Îmi permit să-l întreb pe domnul maior, de ce la mine? urlă voios Colosul, trezind cel puţin jumătate din cei care îşi făceau somnul în emisfera sudică.

— Pentru că tu eşti etalonul cretinităţii, ricană Pavlovici, tot în şoaptă. Vorbeşte încet, nu eşti la Operă.

Am luat-o pe urmele lui Gil, care avea controlul „obiectivului". Ca să fie clar pentru toţi: „controlul obiectivului" nu mai reprezintă o chestie cu hartă şi busolă… O „cârtiţă" pusese pe obiectiv un emiţător laser, receptat de IBM-ul lui Gil. Mergeam la fix, deci. După un timp, am primit ordinul de repaus şi am căzut cu toţii pe spate, suflând ca nişte locomotive scoase la reformă. Nu prea simţeam oboseala şi asta nu numai datorită ciocolatei cu drog, ci şi primei de două mii cinci sute de dolari ce ne aştepta la întoarcere. Pe cei care s-ar mai fi întors, normal.

Ştiam că, în condiţiile războiului modern, o asemenea misiune este superfluă, dar mai ştiam, doar unii dintre noi, că CEI DOI stabiliseră să-şi probeze doar armamentul clasic. Oricum, nu asta ne interesa, ci prima.

Totul a fost OK până când am ajuns la şoseaua principal care ducea la rafinării. De-acolo înainte… Doamne-ajută! Aveam uniforme de camuflaj de provenienţă rusească, cu însemnele armatei guvernamentale. Până şi pe paturile de lemn ale Kalaşnikovurilor noastre se citeau inscripţii în rusă. Doar sacii portmască şi raniţele conţineau mine şi rachete detonante şi nu văd ce motiv am fi putut invoca dacă vreun mahăr de-al lor ne-ar fi întreba „cu ce ocazie"!

Dar noaptea toate pisicile sunt negre. Mergeam pe şoseaua principală, glumind şi comportându-ne de parcă am fi luptat în trupele

comuniştilor de când lumea.

— Dacă ne prind, ne belesc! îşi dădu cu părerea Figuerola.

— Pliscul! mormăi Pavlovici. Purtaţi-vă ca şi cum sunteţi o grupă de specialişti ruşi trimişi să-i instruiască pe canibali cum să mânuiască noile rachete venite de la Tripoli.

Mirosul şi lumina flăcărilor ne-au avertizat că ajunseserăm în preajma rafinăriilor. Era mai întuneric ca în fofoloanca unei negrese. Am intrat degajaţi pe poarta principală, după ce Pavlovici făcu dovada cu documente numai de el ştiute că eram specialiştii aşteptaţi. Se părea că totul merge ca pe roate, când am auzit glasul dogit al negrului care îndeplinea funcţia de şef al pazei:

— Voi! Înapoi!

Ne-am întors şi l-am văzut dispărând în cabină. Am ştiut cu toţii că lua legătura cu Statul lor Major pentru confirmarea documentelor. Un semn al lui Pavlovici şi Gil împreună cu Colosul dispărură într-o clipă, profitând de întuneric. La câteva secunde am auzit două plesnituri, aproape concomitente: corzile de pian tocmai rupeau beregatele celor două santinele de la barieră. Din cabină, ieşi furibund şeful pazei, cu Kalaşnikovul gata de tragere.

La al doilea pas, primi chiar la încheietura gâtului cuţitul aruncat cu îndemânare de Pavlovici.

— Soldat Sheldon, ascunde scursoarea asta neagră şi ţine-i locul. Dacă a apucat să vorbească, s-ar putea ca în cinci minute să fim descoperiţi. Aveţi deci maximum patru minute pentru a vă plasa jucăriile. Executarea!

Ne-am împrăştiat ca furnicile în caz de primejdie. Rezervoarele uriaşe ne dădeau impresia coşurilor gigantice ale unor transatlantice invizibile. Auzeam direct în creier ticăitul unui cronometru invizibil, ce ne măsura timpul de patru minute, dincolo de care urma Apocalipsa. Am amorsat ultima rachetă şi am lipit-o de un camion-cisternă, după care am rupt-o la fugă spre poartă. Lipsea Jack, dar Pavlovici hotărî:

— Să-l ia dracu'! N-avem timp de aşteptat. O ştergem! Începe bubuiala şi n-aş vrea să fiu în apropiere.

Abia am apucat să ne depărtăm în direcţia oceanului, când s-a pornit răpăiala. Ne bunghiseră şi trăgeau cu tot armamentul din dotare, inclusiv cu antiaeriana de 88 mm. Fugeam ca nişte iepuraşi printr-un poligon de tir. Am căzut într-o groapă şi, câni am primit în faţă o răsuflare caldă şi greţoasă, mi-am dat drumul instantaneu pe mine.

— Gura! apucai să aud, în clipa în care mă pregăteam şi înfig pumnalul.

— Unde dracu' ai fost până acum? Credeam că te-am pierdut.

— Am vrut să văd ce fel de camarazi am. Mi-am termina treaba mai devreme şi am şters-o. Schimbă-ţi chiloţii, puţi ca latrină reformată.

Dar nu venise timpul de schimbat lenjeria. O lumină care cred că a străbătut toată Africa, de la Atlantic la Oceanul Indian şi o bubuitură de-a dreptul apocaliptică ne-au dat de veste că misiunea noastră reuşise.

În aceeaşi clipă am fost luat pe sus de suflul exploziei ş iată-mă zburând lejer pe deasupra prea puţin ispititoarei Angole. Am mai apucat să-l văd pe Jack trecând pe lângă mine cu viteza unei rachete Patriot şi am aterizat pe pământ. M-am rostogolit ş m-am oprit drept într-un cocotier stingher. Mi-am revenit destul de repede. Plin de sânge, cu uniforma numai zdrenţe, dar, la primă verificare, fără nici o rană cât de cât serioasă. Am luat-o la fugă, şchiopătând uşor. La vreo douăzeci de metri m-am întâlni cu Jack; stătea în fund şi-şi pipăia neîncrezător oasele.

— Doamne, ce băşină! mormăi el. Cât pe ce să ne cureţe.

— Eşti întreg?

— Dracu’ ştie! Hai s-o luăm din loc, să-i ajungem pe ceilalţi.

Şi peste un sfert de oră, iată-ne din nou împreună, galopând cu străşnicie către ocean şi şalupa salvatoare. În trecere, am secerat o patrulă de angolezi, rămasă ca la doctor la vederea noastră Nu cred că arătam chiar ca nişte gentlemani pe cale să intre la ui spectacol de operă. Exploziile se declanşaseră în lanţ, ceea o însemna că misiunea noastră fusese îndeplinită cu succes, respectând toate indicaţiile. Ne meritam cu prisosinţă cei două mii cine sute de dolari.

Trebuia să mai îndeplinim o singură condiţie ca să-i primim să ajungem la bază.

IV

Locanta *El Gatinho Desmaiaro*[11] nu era cel mai nimerit loc în care să-ţi duci logodnica şi să serveşti o cină discretă şi tihnită Făcea parte din salba nenumăratelor baruri ce împânzeau Swazi şi unde puteai găsi cele mai adecvate surogate pentru a uita un timp mizeria şi promiscuitatea condiţiei umane la care aderaserăm… femei, băuturi şi droguri…

Eram într-una din puţinele permisii de patruzeci şi opt de ore acordate drept recompense pentru „merite deosebite” în luptă.

— Daniel! urlă Colosul către chelnerul de culoare, care nu mai prididea sa mai facă faţă obligaţiilor.

— Nu mă cheamă Daniel, replică negrul, trecând pe lângă masa noastră. Ma cheamă Jose.

„Mânuţa” Colosului îi taie brusc drumul chelnerului nenorocos şi o secundă mai târziu se strângeau în braţe ca doi îndrăgostiţi în piaţa San Marco. Negrul scotea sunete de neînţeles, iar obraji lui deveniseră mai roşii ca steagul sovietic.

— Îl omori! Constată calm Gil, ca şi cum ar fi comentat un meci de fotbal raional.

Colosul dădu drumul îmbrăţişării drăgăstoase şi ţipă fericit:

— Daniel!... Sau nu asta e numele tău?

— Ba da, accepta pe loc negrul, gata să răspundă şi la numele de Dan Spătaru.

— Încă două sticloanţe de Smirnoff şi un purcel cu mere in cur, nu în gură. Dar întâi trascăul!

Daniel, fost Jose, era obişnuit cu manifestările de acest gen, aşa că în momentul următor avem pe masa băuturile – două butelii din cea mai originală votcă Smirnoff cu putinţă.

Colosul se lăţi pe toată banca de piele disponibilă şi râgâi sever. O clipă, toată zumzăiala din local încetă subit. Cu un gest generos, Colosul permise reluarea forfotelii. Prinse una dintre sticle în palmă şi o goli pe jumătate, cu nonşalanţa cu care ar fi golit o ceaşcă de ceai la ora cinci după-amiază. Curat ghinion pentru fata ce vindea ţigări să treacă chiar în acel moment pe lângă masa noastră. Mâna Colosului se „lipi” pur şi simplu da bucile ei şi ţigările expuse se răspândiră prin tot localul. Fata rămase ţeapănă vreo două secunde, apoi tava de prezentare nimeri în capul uriaşului. Gil şi cu mine, ca şi restul clienţilor, priveau cu interes caftul care se proiecta la orizont.

Colosul se ridică şi câteva momente lumina cedă locul întunericului. Cu viteza sunetului, *a patrão*[12] se aruncă spre uriaş şi-i proiectă o sticlă de şampanie drept în ţeastă. În fine, urma în moment să ne

[11] La pisica leşinată (lb. portugheză), (n. tr.).

[12] Patroana (lb. portugheză), (n. tr.).

distrăm!

A patrão era şefa locantei şi nimeni nu-i dezaproba în acele clipe reacţia intempestivă. Colosul se clătină şi linse de pe buze urmele conţinutului „armei”. Rupse între dinţi bucăţelele de sticlă ce-i căzuseră întâmplător în gură şi urlă:

— Pe Dumnezeul meu! Şampanie!

După aceea, o luă sub braţ pe *a patrão,* care, fie vorba între noi, avea pe puţin o sută de kilograme şi dispăru cu ea pe uşa de la bucătărie.

Stăteam cu Gil la măsuţa noastră, zâmbind fericiţi. Apoi, de alături, am auzit provocarea pe care o aşteptam:

— *Estos brancos! Cretinos!*[13]

— Miroase a căcat! decise Gil, după ce dădu pe gât o porţie din a doua sticlă de trăscău.

Trebuie să vă spun că privirea caporalului grupei 1, plutonul 2, nu lăsa nici un dubiu asupra obiectului în dispută. Pe scurt, o masă alăturată, câţiva negri îşi petreceau permisia cuvenită şi noi, *los brancos*, în condiţii destul de puţin civilizate. Nu ascund faptul că între mercenari şi negrii rebeli, lângă care luptau nu exista o atracţie deosebit de profundă. Ori de câte ori se ivea ocazia, în afara luptei de gherilă împotriva duşmanului comun, ne-o „frigeam”.

După o tăcere protocolară, unul dintre negri se ridică de la masă şi croncăni drept în faţa lui Gil:

— Păi, dacă miroase a căcat, ar fi cazul să te speli, nu?

Gil nu era omul care să reacţioneze fără să aibă mintea la el.

Dacă e să supravieţuieşti cincisprezece ani în Vietnam, Rhodesia[14] şi Angola, atunci trebuie să-ţi meargă mintea. Zâmbetul lui indica însă clar cimitirul cel mai apropiat.

— Normal că miros a căcat, dacă lupt alături de căcaţi ca voi.

Pumnul negrului plecă aproape instantaneu, dar cu aceeaşi promptitudine piciorul meu îi plesni „atlasul” – o vertebră nu prea dispusă să primească astfel de lovituri – şi negrul se întinse pe toţi cei doi metri pe care-i măsura din cap până în picioare, evident că nu era chiar singur. Ceilalţi şase-şapte compatrioţi s-au ridicat, repezindu-se spre noi cu viteza unor rachete sol-sol. Întâmplarea sau poate providenţa a făcut ca monstrul căruia îi spuneam Colosul să apară din bucătărie pe deplin satisfăcut, ţinându-şi braţele larg deschise. Doi negrişori nimeriră în viteză tocmai în acest loc nu prea dorit. Şi peste o secundă se mai auzeau doar slabele lor semnale de SOS.

Nici Gil nu-şi pierdea timpul: îşi pusese în funcţiune morişca căpătată în atâţia ani de mercenariat. Cum vă spuneam, eram în plină

---

[13] Albi ăştia! Cretini! (lb. portugheză), (n. tr.).

[14] Actuala Zimbabwe (n. tr.).

distracţie. Distrugerile urma să le plătim, conform unei legi nescrise, juma-juma. Dar, deocamdată, aveam nevoie şi unii şi alţii de un singur lucru: să ne descărcăm nervos.

Apoi, aceeaşi voce dulceagă ca şi mirosul de cadavru:

— Bom dia!

Stop-cadru! Doamne, ce putere poate avea o voce pe care o identifici ca fiind a stăpânului! Ne-am retras pe la mesele noastre cu excepţia Colosului, care încă îi mai ţinea pe cei doi negrotei în cravaşă.

— Ce? urlă uriaşul, strângând călduros cele două gâturi pe cale să trosnească.

— Dă-le drumul!

— Cu ce ocazie?

— E un ordin!

Maiorul Pavlovici era obişnuit cu excesele Colosului, dar ca luptător avea nevoie de toţi combatanţii în stare de luptă. Îşi scoase Coltul 38, care avea mai mulţi ani decât oricare din noi şi-i ridică piedica. Auzul Colosului funcţionă perfect; în momentul următor, cei doi nefericiţi zăceau pe podea, frecându-şi abitir gâtlejurile. Uriaşul slobozi o băşină demnă de orice statistici în materie şi luă o poziţie aproximativă de drepţi.

— La ordin, domnule maior! Ţin să raportez că mă aflu încă în timpul permisiei legal acordate de patruzeci şi opt de ore, în care pot face tot ce-mi trece prin cap.

Până şi Pavlovici rămase uimit de corectitudinea regulamentară şi semantică a frazei.

— Soldat Sheldon, ca orice om politicos care intră într-un local, am spus bună ziua. Asta-i tot. Dacă vânturile tale ţin loc de răspuns, ai tot dreptul să vorbeşti cu mine în acest mod. Eşti, într-adevăr, în permisie. Cum tot atât de adevărat e că vei reveni curând... foarte curând pe câmpul de instrucţie sau pe terenul de luptă. Unde comand eu.

— Am înţeles! urlă din nou Colosul.

Şi se îndreptă tropăind spre masa noastră, călcând ca din întâmplare peste moacele negrilor care-şi reveneau cu greu în simţiri.

— Copii, continuă Pavlovici, n-am venit să vă tulbur distracţia, ci, pur şi simplu, să beau şi eu o vodcă cu voi. Sau e interzis?!

Colosul îl prinse din zbor pe Daniel-Jose şi-i „şopti” la ureche, spărgându-i timpanul:

— Comandantul nostru vrea să bea o vodcă. Dar nu cu paharul. Nu, nici cu sticla. Te las să mai ghiceşti o dată. Da! Cu lada!

Chelnerul reveni cu un carton de Smirnoff şi-l trânti pe masă. Pavlovici rânji, lăţindu-şi şi mai mult cicatricea ce-i traversa obrazul. Duse mâna la buzunarul cămăşii şi scoase un teanc de dolari. Ochii lui

Daniel-Jose făceau ca flipperele. Pavlovici lăsă cei cincizeci de dolari pe masă şi se adresă graţios Colosului:

— Nu sunt un zgârcit. Dumnezeu mi-e martor.

— Care? întrebă uriaşul, ce numai de exactitate nu putea fi acuzat. Allah, Buddha, Zulu?...

— Observ cu stupefacţie că ai ceva cunoştinţe în domeniu. Cum spuneam, nu sunt un zgârcit. Împart lada cu voi.

Colosul se pârţâi iarăşi, ca în oricare altă clipă de fericire prin care trecea la un moment dat. Făcu un semn şi, ca la comandă, patru *mulher a hora,* cu sânii pe jumătate scoşi din sutienele negre şi coapsele ce lăsau să se întrevadă, între ciorapii şi bikinii roşii, carnea fragedă ne înconjurară. Femeile începură să depene lecţia învăţată: ţigări cu opiu, mâna şi gura în locurile esenţiale, cuvinte scabroase... Totul OK. Ca să ne facă KO. Ca la *El Gatinho Desmaiaro*! Patruzeci şi opt de ore de permisie. Credeam noi. Vocea de motan castrat a maiorului se făcu din nou auzită:

— Dar, nu acum. Gata pauza, copii! Mai aveţi timp să beţi o cafea tare, neagră şi făcută anul ăsta, după care, în cincisprezece minute, adunarea în tabără. Restul permisiei neefectuate se va plăti în bani.

Uşa trântită ne-a trezit mai mult ca orice cafea. Şi pe noi şi pe „camarazii" mai închişi la culoare. Ne-am strecurat sticlele cu vodcă rămase în buzunarele generoase ale echipamentului din dotare, am plătit ce era de plătit, inclusiv distrugerile şi ne-am ridicat. Văzându-ne atât de necăjiţi, Colosului i se înmuie inima şi, ca să ne mai înveselească, o prinse de ceafă pe *a patrão,* care tocmai îşi număra banii şi o propti cu nasul de bucile lui, ce puteau concura fără ruşine cu pepenii de Tadjikistan. O băşină venită parcă din alte galaxii o trimise pe patroană în lumea viselor. Uriaşul îşi băgă în raniţă porcul cu un măr în cur, adus de Daniel-Jose şi ne privi cu ochi luminoşi:

— Sus fruntea, copii! Vom primi bani pentru restul permisiei neefectuate.

Dar, uneori, parcă ai prefera să-ţi cheltuieşti banii pe care-i ai decât să câştigi alţii. Din păcate, asta nu se poate petrece decât atunci când îţi eşti propriul tău stăpân. Cazuri rarisime într-o lume făcută pentru a fi nedreaptă.

Misiunea primită se deosebea destul de mult de acţiunile întreprinse până atunci. Un comando pentru ocuparea aeroportului din Conakry, Guineea Africană. De ce? Nu ne privea. Dar pentru patruzeci şi opt de ore aeroportul trebuia să fie în mâinile noastre. După care urma s-o luăm la picior cât puteam mai repede.

Ne-am îmbarcat într-un elicopter Cobra. Drumul avea să dureze vreo două ore, suficient timp să ne studiem între noi. Nu eram mai mult de douăzeci. Cum presupuneam că făceau şi cei din celelalte două elicoptere, cu care formam comandoul pentru ocuparea

aeroportului. Chiar lângă mine se afla colonelul Gilbert, coordonatorul misiunii, un franţuz destul de anost.

Misiune specială, primă specială. Dar şi riscul, tot special.

— Băieţi, grăi Gilbert cu o voce spartă, nu vă cer decât rapiditate şi exactitate în îndeplinirea misiunii. Fiecare îşi cunoaşte atribuţiile. După exact patruzeci şi opt de ore ne îmbarcăm şi aveţi dreptul la o primă specială şi la o permisie suplimentară.

— Domnule colonel, soldat Sheldon cere permisiunea şi vorbească!

— Ascultă, soldat Sheldon, am căpătat toate informaţiile asupra dimensiunilor tragic de reduse ale capacităţii tale intelectuale. Nu mă interesează acum altceva de la tine decât să execuţi cu minuţiozitate misiunea ordonată... Atenţie!... Pregătirea!

Ne-am închinat cu semnul crucii fiecare în felul lui, ne-am atins amuletele şi ne-am verificat pentru ultima oară grenadele şi AKM-urile de asalt. Apoi, becul verde şi vocea de scapete a colonelului:

— Formaţia 1, lansarea!

M-am aruncat împreună cu Jack pe frânghiile ce atârnau de-a parte şi de alta a elicopterului. Colosul şi Gil ţinteau cu mitralierele grele orice punct mişcător, în timp ce doi trăgători de elită sparseră cu aruncătoarele ferestrele turnului de control, cadorisindu-le celor de-acolo câteva grenade cu fumigene paralizante. Ne apropiam în viteză şi vântul mă împiedica în menţinerea poziţiei rigide. La doi metri de turn, mi-am luat elan şi m-am aruncat cu picioarele înainte prin cadrul unei ferestre. Am deschis foc automat; mă gândeam să nu-l ating pe Jack, sau el să mă atingă pe mine, dar în întunericul ăla, tot ce puteai să vezi prin ochelari măştii de gaze erau beculeţele colorate de la pupitrul observatorilor aerieni. Am spart o uşă, am aruncat o grenadă şi, după efect; am pătruns mitraliind totul. Abia atunci l-am identificat pe Jack ţâşnind pe lângă mine şi procedând în acelaşi fel cu uşa următoare. În sfârşit ne regăsiserăm.

Am auzit ţipătul strident al alarmei şi am ştiut atunci că în cel mai scurt timp vom fi atacaţi de un inamic mult superior numericeşte, deşi prost instruit. Oricum, intrarea în dispozitiv era obligatorie înainte de orice. După trecerea elementului-surpriză urma greul.

Atacul durase în total zece minute. O dată cu noi, alte comandouri ocupau Palatul prezidenţial, Radioul şi Televiziunea. Unul dintre cele mai drăceşti calcule din istoria atacului de comando făcuse să fim participanţi la cea mai rapidă lovitură de stat din istorie. Conakry era în mâinile noastre.

Încercarea de contraatac a africanilor s-a oprit înainte de a începe. Oricum i-am fi căsăpit. Dar, pe neaşteptate, preşedintele lor, luat ostatic, ordonase ca orice rezistenţă armată să înceteze.

Cele patruzeci şi opt de ore pe care le aveam ca ordin de rezistenţă trecură astfel destul de anost. Doar Jack, care descoperise un

calculator cu jocuri pentru copii, se distra de minune. Cred ca dacă l-am fi lăsat acolo o sută de ani cu ceva mâncare şi ceva apă, nu s-ar fi sinchisit de nici un fel. În fond, era un copil mare, crescut într-o lume hidoasă, ce nu-l învăţase nimic altceva decât dementele primare ale traiului în comun. Crescuse în mahalalele oraşului Chicago şi prima lui jucărie fusese un cuţit de parlagiu. Îi ştiam perfect biografia. Fiecare dintre noi o ştia pe a celuilalt, nici o noutate: camarazii de arme sunt oamenii care se cunosc cel mai bine între ei…

O dată timpul scurs, ne-am îmbarcat în elicopterele, cu care veniserăm şi ne-am luat rămas bun de la Conakry, fără ca nici unul dintre noi să ştie de ce a trebuit *ş-o* facem. Dar nu asta conta, nu eram plătiţi pentru a gândi sau pentru a înţelege, ci pentru a lupta şi a ucide.

Şi când eşti plătit pentru un lucru, ca să primeşti banii, trebuie să-l faci mai întâi!

V

Era prea multă linişte. Oboseala şi vodca conlucraseră însă într-o strânsă armonie şi acum zăceam ca nişte gâşte bete. Altfel ne-am fi dat seama că ni se pregăteşte „o mâncare” specială.

— Ce bine ne-ar prinde acum o fofoloancă de negresă! răcni pe neaşteptate Colosul, ocazie cu care puse în mişcare frunze palmierului sub care trândăvea.

— La dracu’! ricană Pavlovici. N-ai putea, totuşi, să vorbeşti ceva mai încet? Sau ai impresia că ai rămas singur în toată Africa?

— Mă gândeam cu voce tare, domnule maior! răspunse paşnic Colosul. Dar dacă şi asta mi-o interziceţi…

— Chestia cu „voce tare” o înţeleg perfect, însă prima parte a propoziţiei mi-e total neclară. Şi oricum, prin părţile astea, puţin probabil să găseşti femei.

— Poate o gorilă?! sugeră Gil, gata să-şi ajute oricând un prieten la nevoie. În fond, ne tragem din maimuţe, nu? Aşa ar învăţat la şcoală. Ce deosebire poate să fie între o păsărică de gorilă şi una de femeie?

Jack ridică piciorul şi emise pe ultrascurte unul dintre zgomotele cu care ne obişnuise.

— Gura! aruncă el filosofic. N-ai cum să ştii dacă puţica de fiinţă omenească ar putea fi măcar cât o zecime din cea a unei gorile.

— De unde eşti aşa sigur? bubui din nou vocea Colosului Referă-te la cârnatul tău când o spui. Cu al meu, dacă depun nişte efort, pot regula şi un tunel!

Sorbi o duşcă din sticla de Smirnoff şi mi-o aruncă cu îndemânare.

N-apucai să trag nici un gât.

Au venit pe neaşteptate, cu elicoptere din aviaţia utilitară, dotate cu lansatoare de insecticid. Nici bombe, nici rachete. Insecticid tratat, care putea omorî omul ca pe o lăcustă.

Ar fi trebuit să ne aşteptăm. Tipii nu ne dibuiseră şi, decât să strice câteva tone de muniţie, mai bine nişte insecticid tratat cu niscaiva chimicale mai puţin ortodoxe.

Fuseserăm instruiţi. Măştile noastre aveau un filtru special. Dacă le-am fi reproşat că folosesc arme interzise de Convenţia de la Geneva, ne-ar fi râs în nas. O dată, pentru că ar fi putut oricând motiva nu ştiu ce invazie de insecte şi a doua oară, pentru că în privinţa asta scorul arăta egal: unu la unu.

Filtrul era el special, dar insecticidul se depunea pe lentile ca o zăpadă. Mâna stângă îmi mergea mai ceva ca un ştergător de parbriz.

Apoi, au sosit. Făceau salturi incredibile, asemenea unor antilope Gnu. Erau caucazieni mânjiţi pe faţă şi cubanezi care nu mai aveau nevoie de culori artificiale. Luptători înnăscuţi. Pregătiţi pentru moarte, într-o viaţă pentru care nu simţeau decât dispreţ.

Respiram tot mai greu. Praful alb continua să se depună pe lentile şi în gând compătimeam soarta bietelor lăcuste. Nu prea rămânea timp de compătimit. Mi-am pregătit mitraliera şi m-am lipit şi mai mult de pământ, dacă aşa ceva putea fi posibil. Îi aşteptam la o sută de metri.

Percepeam aproape concret zvâcnetul secundarului de la ceasul meu Seiko, fără să-mi dau seama că nu erau decât bătăile inimii. Mi-am rotit privirile spre a recunoaşte poziţiile celorlalţi şi nu mi-a venit să cred! Mi-am şters din nou lentilele, dar realitatea se încăpăţâna să rămână aceeaşi: mă aflam singur în „teritoriu”. Camarazii o şterseseră cu viteza luminii, la un ordin pe care probabil nu-l auzisem. Am dat să mă ridic şi, în acelaşi moment, s-a pus perdeaua de foc. La cincizeci de centimetri de pământ, foc încrucişat. Orice mişcare însemna un pas către moarte. Devenisem lăcusta vânată de trăgătorii orbi.

Inima îmi bătea mai ceva ca un clopot la înmormântare. Din nou teama. Mama născuse doi gemeni: pe mine şi teama. Două fiinţări într-una singură. Eram prins.

Am căutat sa nu intru în panică; trebuia să apelez la toată energia, dacă voiam să am cea mai mică şansă de a scăpa.

M-am ghemuit instinctiv cu genunchii la gură. Tremuram tot. Mi-am scos cuţitul de luptă şi m-am tăiat la mână, după care mi-am întins sângele peste mască şi peste uniformă. Singura scăpare: s-o fac pe mortul. Nu mă puteam lupta de unul singur cu dracii ăştia. Încă mai ţineam în mână cuţitul, când i-am văzut trecând pe lângă mine şi schimbând încărcătoarele Kalaşnikovurilor din mers.

Am primit un şut în ţeastă şi câteva secunde am pătruns în lumea viselor. Mai mult am simţit decât am văzut automatul caucazianului îndreptat spre capul meu. Apoi, un răcnet în portugheză:

— Nu-ţi irosi muniţia pe cadavrele astea împuţite! Puii de năpârcă care trebuie stârpiţi sunt în faţă.

După care a început răpăiala dinspre poziţiile noastre.

Şi caucazianul care voia să-şi verse amarul pe mine căzu ca secerat, cu căpăţâna exact în dreptul capului meu. Cu o parte din căpăţână. Vreau să spun că maxilarul de jos îi lipsea cu desăvârşire. Îi vedeam dantura şi puteam să spun cu certitudine că ar fi avut nevoie urgentă de un medic stomatolog. Cu câtva timp înainte, pentru că acum era oricum inutil.

Am lăsat să treacă vreo oră, deşi puteau fi numai câteva minute. Cronos plecase tiptil la culcare şi timpul devenise mai relativ decât teoria relativităţii.

Lupta se îndepărtase şi ştiam că urmau să vină „cei din spate”, în primul rând, sanitarii. Mi-am scos masca şi am început să halesc aerul cu polonicul. Tipul de lângă mine continua să mă fixeze cu ochi reci de reptilă. Era mai mort decât un mort.

Cred că nu am dezbrăcat în viaţa mea o femeie, oricât de stătut aş fi fost, cu rapiditatea cu care l-am dezbrăcat pe individ. Mi-am pus uniforma lui, deşi mare deosebire nu prea exista. Doar câteva însemne inconfundabile.

Şi iată-mă luptător pentru cauza comunistă!

La apropierea sanitarilor, am gemut şi am înjurat în ruseşte. Peste câteva ore mă găseam instalat într-un spital de campanie. În jurul meu se agita o infirmieră cubaneză, care putea concura uşor cu Empire State Building. Poate un etaj, două mai puţin.

Mai mult ca sigur că tipul cu care schimbasem hainele fusese un soi de grangur, căci prea eram tratat cu maximum de atenţie. Venise timpul să intru în scenă, aşa că am tras scurt aer pe gură şi am răcnit din rărunchi:

— *Job tvoiu mati!*[15] *Vodki iest?*

Infirmiera mi-a plantat sticloanţa în mână şi în cinci secunde aproape că golisem recipientul. Sincer să fiu, mă căcam pe mine de frică şi-mi trebuia al dracului de mult un stimulent. Imediat ce alcoolul a început să alerge prin vine, mi-am depăşit inhibiţia.

— *Ahhhhh! Kalinka maia!* bolboroseam eu, prefăcându-mă a aiura şi trăgând cu coada ochiului la Empire State Building, care, ajutată de o altă infirmieră, mă dezbrăca cu mâini experte.

Abia acum urma partea cea mai grea. Nu fusesem rănit de nici un fel şi medicul examinator ar fi trebuit să fie orb, surd şi ciung ca să nu descopere că sunt perfect întreg.

Am mai luat un gât de vodcă şi mintea a început să-mi lucreze cu viteza sunetului. În plus, mai aveam o problemă: mă trecea o băşină ca-n basme, de parcă tocmai aş fi secat un lac de acumulare umplut cu supă de mazăre. Mi-am adunat forţele şi, cu un efort eroic, am reuşit să depăşesc momentul. Automat, ca legată, mi-a venit şi ideea salvatoare: să mă dau lovit la cap! Nici preşedintele Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii n-ar fi putut să constate adevărul, mai ales în condiţiile unui spital de campanie.

Nu pot să spun că nu am avut baftă. Medicul care urma să mă consulte, un maior, era atât de obosit şi de miop, încât nu cred că ar mai fi putut să-şi deosebească mâna stângă de cea dreaptă.

Se apropie de patul meu cu paşi repeziţi şi mi se adresă politicos:

— Unde-ai bulit-o, bă, scapete?

Şi fără preaviz începu să mă pipăie peste tot cu exactitatea unui homosexual veteran. Mi-am adunat puterile şi i-am ars un picior drept între ochi, scoţând în acelaşi timp strigăte sălbatice de luptă.

Ochelarii medicului o luară la goană spre celălalt capăt al salonului, în timp ce preopinentul se răsturnă instantaneu pe spate, cu toate

[15] Înjurătură de mamă tipic rusească (n.tr.).

patru labele desfăcute. Negresa uriaşă se prăbuşi peste mine cu o rapiditate pe care nu aş fi bănuit-o la o namilă ca ea. Cântărea pe puţin două chintale.

— Leagă-l bine de pat! spuse calm medicul, ridicându-se cu mâna la frunte. E şocat. Toarnă în el tranchilizante şi fă-i vreo trei-patru duşuri reci pe zi.

Începură să mă priponească de mâini şi de picioare cu nişte legături din piele, montate de patul de metal. Mă zvârcoleam, încercând să-i împiedic şi, din cauza efortului, dădui drumul băşinii ce mă chinuia cam de mult timp. Efectul a fost instantaneu: negresa s-a lăsat să cadă ca o balegă de rinocer, în timp ce ochelarii doctorului, recuperaţi cu greu, se aburiră brusc. Pe moment, în salon se lăsă o linişte mormântală.

Am profitat de pauză şi am mai tras un gât de vodcă. Negresa îşi reveni şi finaliză răstignirea mea. M-am dat leşinat şi am simţit acul seringii pătrunzându-mi în venă. Ştiam ce urma: un somn lung şi negru, ca al unui miner fruntaş. Nu mă îndoiam că a doua zi, după verificare, aş fi fost descoperit şi se pornea infernul.

V-am mai spus, tipii aveau nişte coreeni specializaţi în torturi, care l-ar fi făcut să roşească şi pe Scaraoţchi.

Sosise clipa să apelez la forţele mele subconştiente şi să-mi fixez trezirea forţată la miezul nopţii. Antrenamentele autogene la care fusesem supus în tabăra de instruire din Ungaria îşi arătară roadele şi, cu tot tranchilizantul lor, la ora douăsprezece fix noaptea m-am trezit fără dificultate.

Mi-am apropiat gura de mâna stângă şi, cu dinţii, am smuls butonul legăturii ce-mi ţinea şişul prins de braţ. Treaba asta o învăţasem de la un ţigan din Timişoara. Şişul a luat-o în jos şi l-am oprit în palmă. Restul a fost o joacă de copil.

Problema principală devenise alta: cum să ajung în liniile noastre. Nici măcar nu ştiam cu precizie în ce zonă mă purtaseră puturoşii ăia de sanitari. Mi-am încărcat acumulatorii şi am început să gândesc cu viteza cu care un iepuraş îşi face treaba cu o iepuroaică în călduri.

Un moment total neinspirat ales de infirmierul de serviciu plecat să verifice saloanele. În loc de sticla care probabil îl aştepta în cabinet, trebuia să se mulţumească cu şişul meu înfipt în gât.

Tipul a căzut liniştit ca o frunză obosită. I-am luat Makarovul[16] şi, prin deschizătura uşii, am văzut la vreo sută de metri un jeep, captură de război.

Era o noapte rece, dar transpiram ca un beduin angajat în traversarea record a deşertului Gobi. Mai aveam vreo zece metri; deja vedeam cheile în contact şi începusem să-mi recapăt sângele rece

[16] Pistol de fabricaţie sovietică, asemănător TT-ului (n. tr.).

când, ca din pământ, în faţa mea apăru o matahală neagră, cam în genul unui urangutan hotărât să-şi apere „nevoile şi neamul”. Urlă ceva în portugheză şi întinse o mână spre mine.

Nu sunt deosebit de pregătit la limbile străine, aşa că i-am înfipt rapid două gloanţe în stomac şi am urlat în ruseşte:

— Amerikanski! Streliaite![17]

În panica creată, mi-a fost uşor să mă urc în jeep şi să pornesc într-o cursă nebună, cu gloanţele piuind în jur asemenea puilor de găină în căutarea căldurii cloştii. Deci nu erau cu toţii complet tâmpiţi.

Acum, dacă tot aflaseră adevărul despre mine, trebuia să-i dau bice. Problema era: încotro? Ca să scapi de undeva, principalul e să te depărtezi cât mai mult, după aceea, Doamne-ajută!

Mergeam cu o viteză ce m-ar fi putut aduce în scurt timp la marginea oceanului. A cărui ocean, urma să aflu când aş fi ajuns la destinaţie.

Drumul prin savană nu este o autostradă, dar nici jeepul nu e Dacia. Alergam ca un cerb spre căprioara lui, aflată la ora montei. Din cauza trepidaţiilor, torpedoul se desfăcu şi am constatat cu bucurie prezenţa unei hărţi, a unei busole şi a cinci încărcătoare de Kalaşnikov pe care, în lipsa armei, puteam să-mi fac liniştit nevoile fireşti. Am oprit şi, la lumina farurilor, am încercat să ghicesc cam încotro mă îndreptam. Direcţia părea bună: sud-vest. După calculele mele, aveam să trec printr-un batalion de angolezi, un regiment de ruşi şi unul de sârbi. Cel puţin asta îmi indica bucata de hartă. Cam mult pentru un simplu mercenar, fie el şi român.

Ca să nu-i întâlnesc, ar fi trebuit să fac un ocol de câteva sute de kilometri şi, cum vă spuneam, prin savană nu prea găseşti pompe de benzină.

Continuam să conduc într-o direcţie bună, dar cu o finalitate aproape certă: moartea! Şi pentru a mia oară mi-am încredinţat soarta arbitrarului. Pregătirea militară şi instinctul deveniseră acum aliaţii mei fideli. Şi speranţa. Pentru fiecare problemă există o soluţie. Dacă nu o găseşti pe moment, nu înseamnă că ea nu există.

De cele mai multe ori salvarea vine de-acolo de unde nici măcar nu te aştepţi. Ceea ce se întâmplă şi acum.

M-am trezit în mijlocul unei lupte duse într-o veselie. Nimerisem într-o „pungă”. Am lăsat dracului jeepul şi m-am aruncat la câţiva metri. O grenadă antitanc l-a transformat peste câteva secunde într-o torţă..

Mă aflam în aceeaşi situaţie ca în ziua precedentă, singur în „ţara nimănui”, neştiind ce se petrece în jurul meu, cu o deosebire: în loc de uniformă, purtam un halat alb şi o pereche de chiloţi cu mânecuţă, iar

[17] Americani! Trageţi! (lb. rusă), (n. tr.).

în locul Mpi-ului aveam un Makarov cu încă vreo cinci cartuşe. În jur se trăgea cu voluptate. Ai fi putut crede că toate statele Africii îşi dăduseră mâna întru consumarea definitivă a stocurilor de muniţii pe care le deţineau.

Am aruncat halatul şi m-am tăvălit prin mâlul scos la iveală de o ploaie rebelă. Mi-am repetat, pentru orice eventualitate, câteva înjurături în ruseşte, în portugheză şi în engleză. Am dat drumul cu voce tare unora de pe la noi. Mă târâm cu viteza unui crocodil căruia tocmai îi fusese înfipt un ardei iute în cur.

Hazardul a vrut să mă lovesc nas în nas cu Colosul. Uriaşul se pregătea să mă transforme într-o banală sită, când i-am strigat:

— Boule, eu sunt, nu trage! Florin!

Colosul mă mai privi o dată neîncrezător şi arătă către chiloţii mei cu mânecuţă:

— Ce crezi că faci în costumaţia asta? Te pregăteşti pentru o recepţie?

Nu prea era timp pentru discuţii. Mi-a aruncat bidonul de apă plin, bineînţeles, cu vodcă şi şi-a continuat înaintarea cu sărituri pentru care l-ar fi invidiat şi un cangur trecut în *Guiness Book.* Am golit bidonaşul şi am simţit reacţia tranchilizantului, care nu-şi terminase treaba. Am trecut uşurel în ţara lui Morfeu şi nu sunt sigur că sforăiturile mele nu au fost confundate de inamici cu atacul unei escadrile de avioane de vânătoare.

Când m-am trezit, eram într-un cort, îmbrăcat într-o cămaşă ce mă cam strângea la subsuoară, cu Gil uitându-se la mine ca la un film porno.

— Te-ai trezit, puţică? mă întrebă el. Crezuserăm că ai dezertat şi ai îmbrăţişat cauza comunismului. Ce vrei, nu poţi şti niciodată ce-i în gândul omului!

Smiorcăi de două ori din nas şi mărturisi:

— Ar fi cazul să faci o baie. Miroşi ca un intestin gros în plină activitate.

Dat încolo Gil ăsta, cu mirosul lui!

Apoi, relaxarea. Mă ştiam în siguranţă. Am adormit ca în braţele Lianei. După mult timp, eram iarăşi protejat. Nervii mi s-au destins. Înainte de a adormi, am apucat să mai simt mâna lui Gil trecându-mi prin păr cu o tandreţe pe care i-am bănuit-o falsă.

Cred că am plâns în somn.

Sau am râs.

Oricum, nu mi-a mai fost frică.

Şi mercenarii sunt oameni. Uneori, poate chiar mai slabi decât cel mai timid dintre oameni pus într-o situaţie de stres. A doua sau a treia zi am revenit la realitate. Un şut în cur şi iată-mă gata de luptă!

— Sper că nu te crezi într-o staţiune de odihnă şi tratament pentru

bolnavi psihici?!

Inconfundabila voce a maiorului Pavlovici.

— Saltă în popsi! Am să-ţi dau două veşti!

— Ştiu, una bună şi una proastă!

— Se spune: „Ştiu, una bună şi una proastă, să trăiţi, domnule maior!” Deci, să auzim! mai adăugă Pavlovici, trimiţându-mi încă un şpiţ în găoază.

Am sărit instantaneu în picioare, am luat poziţia de drepţi şi am urlat:

— Am înţeles, să trăiţi, domnule maior!

— Destul de bine! hotărî concesiv Pavlovici. Se putea şi mai bine. Soldat, ai ciripit cumva… ceva?… Mă refer la substanţele halucinogene care ţi-ar fi putut fi inoculate.

— Nimic în sensul acesta, domnule maior! strigai eu şi, profitând de faptul că eram cu gura deschisă, trăsei şi o râgâitură de control.

— Se vede treaba că în ultimul timp ai trăit printre hipopotami cu guturaiul la ei. Nu-i o problemă. Guturaiul este boala secolului. Acum, dacă tot eşti în picioare, cară-te la budă, elimină-ţi ultimele toxine şi în cinci minute să fii gata de luptă pe platou.

„Vacanţa” luase sfârşit. Scăpasem ca prin urechile acului, dar ştiam că ulciorul nu merge de multe ori la apă.

Nici atunci când e plin cu dolari.

VI

Tot rahatul ăsta de război risca să se transforme într-o treabă tare plicticoasă. Ca o miuţă la fotbal, „dă-mi-o mie, na-ţi-o ţie”. Ocupam un orăşel şi, peste un timp, primeam ordin să ne retragem. Veneau comuniştii, rădeau totul în modul lor caracteristic şi cei care nu-şi luau măsurile elementare de protecţie porneau spre împărăţia lui Zulu.

Cred că era a treia sau a patra oară când „eliberam” localitatea Bongo, ceva asemănător unei comune de pe la noi. Ei îi spuneau oraş. Nu asta era important. Locuitorii însă deveneau din ce în ce mai puţini. Pe unii îi ucideau comuniştii, alţii luau drumul pribegiei. Pe câţiva, în grabă sau din neatenţie, îi mai atingeam şi noi.

Pavlovici a fost cel care a descoperit cadavrele într-o colibă lăsată în părăsire. Aveau membrele tăiate, capetele desfigurate, penisurile băgate în gură şi, în plus, toţi trei făcuseră parte din batalionul nostru.

— Voluntariat pentru comando! răcni maiorul.

Am făcut toţi un pas înainte.

— Prea mulţi, hotărî Pavlovici. Doar patru sub comanda mea. Soldat Sheldon, soldat Nickolson, soldat Zamfir, caporal Sheperd. Restul plutonului păstrează poziţiile până la întoarcerea noastră. Willy!

Transmisionistul nostru sări ca ars, făcu trei paşi şi se opri nemişcat în faţa maiorului. Între Frankenstein şi Pavlovici mai existau doar unele mici deosebiri.

— Willy, opreşti toate mesajele de la şi către Centru pentru douăzeci şi patru de ore.

— Nu-nţeleg, domnule maior! ciripi Willy.

— Willy dragă, ţie ţi-au tăiat doar puţa puţin împrejur, nu şi creierul. Plec în acest interval de timp într-o expediţie de pedeapsă. Sigur că nu e foarte cuşer, ca să vorbesc pe limba ta, căci acţiunea nu este comandată de la Centru. Dar nu se va întâmpla nimic, pentru că tu ai să faci totul şi o să ne scoţi din rahat. Contez pe prepuţul tău propus la reforma. Altfel, îl poţi considera ca şi pierdut.

Prea multe cuvinte nu erau necesare pentru micuţul evreu, ca să priceapă ideile principale.

— Am înţeles, domnule maior!

— Ai înţeles pe dracu’! ricană Pavlovici. Dar să dea tot dracu’ să greşeşti!

Expediţia de pedeapsă era ceva obişnuit. Nici noi nu eram îngeri. Dinte pentru dinte. Am intrat în imperiul Iadului, cinci inşi gata să-şi joace ultima carte, nu neapărat din răzbunare, mai mult pentru a plăti cu aceeaşi monedă, deşi, la un moment dat, cele două lucruri vi se pot părea unul şi acelaşi.

V-am mai spus, rahatul ăsta de război devenise grozav de plictisitor. Venise timpul unei destinderi.

Ca întotdeauna când era fericit, Colosul trase şi acum o băşină pantagruelică.

— Dacă mai îndrăzneşti… apucă să spună Pavlovici.

Imediat, Colosul trimise din nou în eter o rafală, care a reuşit mai mult ca sigur să deregleze o parte dintre radarele puse de cehi în punctele-cheie.

— Tu chiar nu poţi să te stăpâneşti? făcu sârbul, stupefiat de nesimţirea namilei.

— Permiteţi să raportez, domnule maior! urlă prevenitor ca întotdeauna Colosul. De câte ori mă trece o căcare isterică, emit aceste semnale de avertisment.

— Omule, du-te şi cacă-te liniştit, nimeni nu te va împiedica. Dar ţine minte că aici ne aflăm în teritoriul inamic. Cel mai mic zgomot ne poate transforma pe toţi într-o grămadă de cenuşă.

Să fii raţional cu Colosul era ca şi cum i-ai fi cerut unui hipopotam să se masturbeze privind o fotografie din *Playboy.*

— Dacă permiteţi, domnule maior! Nu cred ca inamicul să fie mai sănătos în această privinţă, continuă uriaşul disertaţia sa cu nuanţă existenţialistă.

— Mă doare-n cur de consideraţiile tale privind inamicul! conchise tranşant Pavlovici. Aici eu comand.

Prietenul la nevoie cunoaşte, aşa că Jack elaboră pe loc o variantă foarte apropiată de emisiile fono-olfactive ale Colosului.

Dar Pavlovici părea deja imun la manifestările noastre de prost gust.

Ne furişam cu rapiditate la adăpostul întunericului. Maiorul sârb părea să fi trăit în junglă de mii de ani. Se născuse în Krajna dintr-un tată beţiv şi o mamă târfă. La zece ani a omorât primul om: pe taică-său, în ziua în care l-a prins încercând s-o violeze pe sora lui mai mare. La unsprezece ani evada din penitenciarul pentru minori, tăindu-i burta unui gardian prea neatent cu puştii neastâmpăraţi.

La optsprezece ani avea deja un cazier care putea ocupa un raft întreg dintr-o bibliotecă naţională. A intrat în trupele de partizani şi a căzut prizonier la nemţi. Din povestea asta s-a ales cu o castrare şi cu o bătaie soră cu moartea, drept represalii pentru felul în care arătau câţiva camarazi ai germanilor prinşi şi schingiuiţi de către cetnici.

După război a hălăduit prin toată Europa, până a găsit un binevoitor care recruta mercenari pentru Coreea. De atunci, viaţa lui Pavlovici a luat o direcţie unică. Îşi găsise menirea. Deveni în scurt timp unul dintre cei mai cunoscuţi şi mai căutaţi mercenari din lume. Dat în urmărire de Serviciile Secrete din vreo zece ţări, cu excepţia CIA, care folosea o grămadă de oameni şi o groază de timp pentru a-l proteja. La nevoie, Pavlovici valora cât un batalion de pifani, cu tot cu Stat-Major.

Pavlovici cunoştea lucruri pentru care multe servicii de informaţii ar fi plătit bugetul lor pe un an, lucruri certificate de documente oficiale, bine păstrate în seifuri cunoscute de el şi de Schroder, ca şi de un al treilea personaj, despre care nimeni nu ştia decât că există. Din această cauză şi Pavlovici şi Schroder erau printre cei mai bine păziţi oameni din lume. Moartea unuia dintre ei, altfel decât în luptă, însemna şi explozia seifurilor...

Pătrundeam din ce în ce mai mult în teritoriul inamic şi Pavlovici mergea prea sigur de el ca să nu fi ştiut dinainte punctul în care urma să ajungem şi să le-o frigem marxiştilor.

Brusc, se opri şi se aruncă la pământ. L-am urmat la o fracţiune de secundă. Două jeepuri şi un transportor blindat trecură în viteză, atât de aproape de noi, încât am fi putut scuipa pe caroserii.

— Cum dracu' de nu le-am auzit motoarele? se minună Gil.

— Sunt antifonate, caporal! explică Pavlovici, aruncându-i o privire plină de dezgust. Ar fi trebuit să ştii lucrul acesta. Comanzi o grupă. E ultima invenţie a ruşilor în privinţa silenţiozităţii deplasărilor auto.

— Şi de ce nu capturăm şi noi una dintre invenţiile astea? i aruncă Colosul o idee care i se păru genială. Am putea să facem şi noi ceva asemănător şi să le-o tragem.

— Nu eşti chiar atât de cretin precum arăţi, hotărî Pavlovici.

E posibil ca taică-tău să fi avut un set de spermatozoizi ceva mai dotaţi decât se văd pe tine.

— Mi-e imposibil să garantez acest lucru, domnule maior! ţipă încântat Colosul. Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl. Problema este de ce nu punem mâna pe o invenţie de-a ruşilor! continuă uriaşul, aflându-se deja în postura lui Gingis-Han.

Pavlovici îl privi ca pe un handicapat şi catadicsi să-l lămurească:

— Iată de ce! Cel care conduce un asemenea vehicul are la mână un ceas-capcană, pus în legătură cu o încărcătură de TNT (trinitrotoluen). Întâmplarea face, continuă calm sârbul, ca această cantitate de exploziv să se afle sub rezervorul de benzină al transportorului. Dacă moare conductorul transportorului, ceasul-emiţător „simte" lipsa pulsului şi transmite automat distrugerea. Dacă minunatul conductor nu moare şi e doar rănit, el poate declanşa de unul singur mecanismul în clipa în care îşi dă seama că nu mai are nici o şansă de supravieţuire.

A fost momentul ales de mine pentru a-mi etala disponibilităţile în domeniul logicii.

— Şi de ce n-am putea pune mâna pe unul dintre vehiculele astea, cât timp nu este nimeni înăuntru?

Pavlovici se scarpină acolo unde ar fi trebuit să i se afle boaşele şi scuipă la vreo zece metri distanţă, cu un dispreţ pentru care ar fi putut primi premiul Nobel.

— Observ că tâmpenia soldatului Sheldon este contagioasă, ceea ce mă îndeamnă să mă gândesc la posibilitatea izolării acestui specimen, spuse Pavlovici, lăsându-se pe spate şi aruncându-şi în gură un trabuc titoist. Gândeşte-te, românaşule, că vehiculele respective sunt dotate cu ceva asemănător sistemelor de alarmă auto. Doar că, în loc să sune, explodează!

Se întoarse spre ceilalţi şi spuse:

— Pauză zece minute. Ăştia care au trecut au fost un fel de patrulă de viteză. După ce se întorc, putem continua.

Ne-am găsit fiecare o acoperire în teren şi ne-am dedat preocupărilor noastre fireşti.

— E vreun izvor prin apropiere, sau ce dracu'? întrebă Jack, cu urechile ciulite precum iepurele. Se aude un murmur.

— Ghici! Pariez pe-o sută de dolari că cineva despre care tocmai am vorbit îşi bea porţia de ceai.

— E vodcă toată ziua! preciză Colosul. Nu mai aveau ceai la bucătărie şi maimuţa de serviciu a fost nevoită să-l înlocuiască.

— Soldat Sheldon, mârâi Pavlovici de undeva dinspre partea stângă, dacă ai fi luptat într-o armată regulată, ai fi fost de mult la pârnaie pentru nerespectarea ordinului de interzicere a băuturilor alcoolice pe timpul misiunii.

— Armată regulată?! tresări inspirat Colosul. La dracu'! Asta ar însemna o armată formată din femei rele de muscă sau ce?

Dar Pavlovici nu se mai osteni să răspundă. Era în elementul său. Nu mă prind că undeva, în trabucul lui, nu se găseau şi niscaiva bobiţe de opiu. Cine ar fi putut să-l acuze pentru asta? Castrarea nu duce automat la dispariţia dorinţei sexuale. Poate, dimpotrivă, o exacerbează şi atunci paleativele sunt mai mult decât necesare pentru păstrarea echilibrului psihic.

— Facem o partidă? întrebă curios Gil, frecând în mânuţa lui cât o lopată de infanterie cele cinci zaruri magice.

— Lasă-te! hotărî Jack. Ştim cu toţii că babaroasele sunt măsluite.

— Cum poţi să spui aşa ceva? făcu Gil indignat, ca o marchiză care îşi găseşte ocupat closetul personal. Le pot supune controlului internaţional fără să am nici cea mai mică îndoială asupra corectitudinii!

— Te poţi pişa pe ele, îl îndemnă Colosul. Cu toţii ştim că trişezi încă de când ai deschis ochii pe lumea asta.

— Bine, bine, făcu concesiv Gil. De unde era să ştiu că în condiţiile vitrege de-acum nu v-aţi pierdut discernământul. Poftim. Am aici o pereche nedezvirginată. Jucăm la mai mic.

Am izbucnit în râs şi am întins mâna spre bidonul Colosului.

— De ce râzi, târâtură balcanică?! ţipă Gil.

Între bidonul de vodcă şi caporal, l-am ales pe ultimul. Dar lovitura

mea a dat greş. Gil s-a aruncat pe spate şi a înlocuit zarurile cu cuţitul.

— Zi, avortonule, sau maică-ta te-a scos prin cur şi de-aia nu vorbeşti?

Nu mai aveam nici o îndoială, Gil se drogase! Nu mi-era frică, ştiam cum trebuie acţionat în cazuri de-astea. M-am ridicat în picioare şi mi-am pus mâinile la ceafă, ca pentru relaxare.

— Stai liniştit! Am vrut doar să-ţi testez reflexele.

M-am aplecat şi am luat bidonul cu vodcă. Am tras o duşcă sănătoasă, în timp ce Gil mă urmărea cu ochi sticloşi.

— Îţi aminteşti? spusei. Sunt eu, Florin, camaradul tău!

— Eşti, pe dracu'! Eşti un avorton!

Pavlovici ne urmărea cu acea curiozitate a omului de ştiinţă aplecat asupra lumii furnicilor. Îşi aruncă restul de trabuc şi îşi armă, ca din întâmplare, Mauserul păstrat din ultimul război mondial. Gil se trezi brusc şi îşi băgă cuţitul în teacă, de parcă tocmai terminase de tăiat o bucată de brânză.

— Vă amintesc că sunteţi încă sub comanda mea. Orice ieşire din ordinele date vă poate costa viaţa. Dacă simţiţi nevoia să vă descătuşaţi energia, mai aveţi puţină răbdare. Rahatul e abia la început.

Nici nu termină bine de vorbit şi ne făcu semn să ne aruncăm la pământ. Încă o dată avusese dreptate: aşa-numita *patrulă în viteză* se întorcea. În aceeaşi linişte. Doar iarba strivită de roţile uriaşe ale transportorului ne dădea de veste că se petrecea ceva neobişnuit în zonă.

La un alt semn, ne ridicarăm şi continuarăm marşul nostru către plata unei note niciodată comandate. Pauza se terminase. Redeveniserăm echipa de şoc în care fiecare depindea de celălalt.

Peste câtva timp am depistat tabăra negroteilor. Se credeau atât de siguri în interiorul teritoriului lor, încât nici măcar nu se mai osteniseră să-şi pună santinele.

Semnul lui Pavlovici a fost mai mult decât elocvent. Nici un foc de armă. Doar cuţitul şi laţul. Tipii, cum vă spuneam, se aflau într-o pauză totală. Adică beţi turtă, ca nişte cerşetori la capătul linei zile bune.

Dispăreau unul câte unul, la un anumit interval de timp, într-un cort plasat în marginea campusului opusă nouă. Era mai mult decât clar. În cort se afla femeia ce folosea drept canal de deşertare.

Pavlovici se aplecă spre urechea lui Gil şi-i transmise un ordin pe care caporalul se şi repezi să-l execute. Se strecură către cortul cu pricina, cu o viteză demnă de invidiat chiar şi de către o şopârlă cu state vechi de serviciu. Îl vedeam cum taie cu cuţitul lui de luptă unul dintre „pereţii" cortului şi se strecoară înăuntru.

Angolezii care stăteau la coadă discutau între ei cu nonşalanţa cu care discuţi cu un cunoscut întâlnit pe Fifth Avenue.

— Trebuie să fie acolo o damă cu o păsărică cât Canalul Mânecii, de poate primi atâţia! şopti Colosul, lingându-se pe buze.

Cortul se clătină un pic şi am ştiut cu toţii că Gil îşi îndeplinise misiunea cu brio şi că negroteiul dedat vieţii sexuale în sistem „poştă” o luase în buză. Fapt dovedit de nerăbdarea celor rămaşi afară.

Rânjetul lui Pavlovici ne-a dat semnalul de luptă. Tipul nu era chiar dintre cei pe care să-i tragi în poză pentru o reclamă dedicată progreselor făcute de stomatologie.

„Doamne – m-am întrebat – de ce oare omul ăsta nu ar juca în filmele horror?! Ar obţine un succes fantastic şi, cel puţin, n-ar mai avea nevoie de machiaj. Oricum, ar câştiga mult mai mulţi bani şi fără să-şi rişte viaţa.”

Apoi mi-am răspuns instantaneu: „Nu banii îl atrag, ci primejdia reală, nevoia de a ucide fără a fi pedepsit nici în somn.”

Ne-am răspândit în junii taberei şi de-acum fiecare urma să-şi facă treaba de unul singur. M-am târât în dreptul unui cort ce servea drept dormitor şi am tăiat pânza doar atât cât să încapă mica ţeavă a buteliei cu gaz paralizant – o sută de triliarde. Am pulverizat şi, după câteva secunde, am pătruns în cort. Efectul fusese instantaneu: ceva mai mult de zece negrişori trecuseră cu arme şi bagaje în lumea lui Morfeu. Dar, culmea, acum venea partea cea mai grea pentru mine! Una e să ucizi un om de la distanţă şi alta să-l hăcuieşti privindu-l în ochi. Nu sunt un ucigaş. Doar un soldat. Acum trebuia să fiu şi un ucigaş.

Mi-am mutat gândul în altă parte şi am început să le tai gâtul cu pumnalul meu Puma, cu care puteam tăia liniştit şi un cocotier. După nici două minute, negrişorii îl schimbaseră pe Morfeu cu Thanatos, iar eu boram într-un colţ cu cadenţa unei baterii AA.

Noroc că nu mă văzuse nimeni; aş fi fost ciuca bătăilor de joc. Am scos bidonul ce oferea adăpost vechiului meu prieten şi am tras un gât serios. Am simţit în stomac câteva convulsii, ca şi cum aş fi îngurgitat vodca „pe partea cealaltă”, după care alcoolul de patruzeci de grade se răspândi cu rapiditate în vene.

Am ieşit din cort, ştergându-mi sângele de pe faţă. Afară, măcelul era în toi. Peste tot numai cadavre în cele mai diverse poziţii; sângele mustea de parcă Dumnezeu tocmai se tăiase la un deget. Dintr-un alt cort ieşi Colosul, mai roşu ca un indian din prerie, ştergându-şi mulţumit cele două pumnale Cool de nădragii lui, pe care jegul se depusese în câteva straturi. Mi-a făcut un gest obscen şi a etalat un zâmbet ce-l mai visez şi acum, în nopţile mele de coşmar.

De un singur cort nu se atinsese nimeni. De acela pe vârful căruia flutura un steguleţ roşu ca un cur de maimuţă.

Tâmpenia sau orgoliul comuniştilor, ori poate faptul că tabăra se afla mult în spatele frontului făcuseră să fie încălcat cel mai important consemn – neetalarea semnelor distinctive.

Ne-am apropiat tiptil de punctul de comandă şi la semnul lui Gil am dat buzna cu Mpi-urile gata să scuipe foc. Nu erau mulţi, dar destui.

— Vă lăsaţi uşor la pământ şi vă îndepărtaţi de corp cele patru labe, cât vă lasă articulaţiile, cuvântă Pavlovici într-o portugheză perfectă. Orice ieşire din tipar vă trimite în împărăţia lui Zulu, mai spuse el, potrivindu-şi chinga aruncătorului de flăcări pe umăr.

I-am dezarmat şi i-am lăsat să iasă afară.

— Alinierea! urlă Colosul, crezându-se dintr-o dată comandantul suprem al forţelor armate reunite, aflat într-o inspecţie de rutină.

Negrişorii îndepliniră întocmai comanda dintr-un reflex câştigat în luni îndelungate de instrucţie. Ochii Colosului îi măsurau pe fiecare în parte. Trei din cei zece, ajutaţi de forţa uriaşului, făcură rapid un pas înainte. Pavlovici aprobă din priviri. Cei trei erau ofiţeri. Fără grade, fără însemne, ofiţeri pe care numai un soldat îi putea recunoaşte. De ei aveam nevoie.

Negrişorii rămaşi au fost legaţi de cocotieri şi li s-a pus că e o ţepuşă sub bărbie. Încet-încet, aveau să fie străpunşi din cauza oboselii.

O râgâitură de satisfacţie ne distrase un moment atenţia. Era Gil care, ieşind din cort, îşi încheia alene prohabul.

Cei trei ofiţeri descoperiţi de ochiul exersat al Colosului păreau a nu fi în cele mai fericite momente ale vieţii lor. Colosul se postă în faţa celui aflat la mijloc şi, după ce amuşină cu nările lui de rinocer, îl întrebă condescendent:

— Te-ai căcat pe tine?

Omul nu părea foarte dispus să susţină o conversaţie pe tema dată. Practic, tremura ca o piftie pusă la răcit.

Colosul avea o stimă deosebită pentru ofiţeri, indiferent din ce armată ar fi provenit, drept care îşi apropie capul de cel al negrişorului aflat la ananghie şi zâmbi sfielnic.

— Ţi-am pus o întrebare. Mi se pare normal să-mi răspunzi. Nu e un secret militar. Deci… te-ai căcat pe tine?

— Un pic, scânci automat ofiţerul.

Colosul mai amuşină o dată şi pufni pe nări, ca un câine după ce a mirosit curul unei căţele în călduri.

— E cazul să-ţi schimbi chiloţii. Dezbrăcarea! Noi, aici, căutăm să întreţinem un climat de igienă. Hai, uşurel! Să te ajut?

Nu, nu avea nevoie de ajutor. Se dezbrăcă într-un timp record şi, pe Dumnezeul meu, Colosul avusese dreptate: se căcase pe el.

— Iată cum arată un excrement de ofiţer! ne făcu atenţi uriaşul, de parcă tocmai se afla la mijlocul unei lecţii de tactică militară, el fiind,

bineînţeles, lectorul. Seamănă destul de mult cu excrementul unui soldat, îşi continuă el explicaţia, dar ceea ce mă uimeşte este mirosul. Prieteni, sunt multe lucruri care ne leagă, dar aşa ceva ne pune, totuşi, pe gânduri. Ne întrebăm: este el! Oare un om ca şi noi? Are el intestine la fel de groase ca ale noastre?

Îşi înfipse ţeava Mpi-ului în stomacul negroteiului şi slobozi i o râgâitură drept în nasul lui. Tipul dădu un moment semne de leşin, dar, împotriva aparenţelor, rămase în picioare.

În schimb, mai eliberă o parte din conţinutul intestinului gros, rămasă prizonieră o vreme.

— Interesant, îşi continuă Colosul lecţia. Nu ne putem plânge de lipsă de căcat.

Apoi, vocea lui Pavlovici care, deşi o auziserăm de nenumărate ori, ne băga în răcori de fiecare dată.

— Ţi-ai terminat numărul? OK! La treabă!

I-am legat pe cei trei nefericiţi de copacii din preajmă şi am rămas în aşteptarea ordinelor maiorului, care nu se lăsară prea mult aşteptate.

— Caporal Sheperd şi soldat Nickolson! Vă dispersaţi în decor şi nu vă întoarceţi până nu vă umpleţi încărcătoarele goale cu furnici roşii.

Celebrele furnici africane carnivore. Aşadar, cei trei urmau să fie devoraţi de vii. În scurt timp, ochii le vor atârna până la gură.

— Nu, vă rog! îngăimă unul dintre ei. Vă spunem tot ce vreţi să ştiţi.

Dar Pavlovici îi privea deja ca pe nişte morţi.

— Ascultaţi-mă bine! Am descoperit la Bongo cadavrele a trei camarazi. N-ar fi fost nici o problemă. Într-un război se mai şi moare. Doar că cele trei cadavre despre care vă vorbesc nu arătau a fi cadavre de oameni. Vreau să spun că aveau toate labele tăiate şi-şi sugeau nesăţioşi propriul sex. Presupun că au făcut-o singuri, nu?

— Nu noi. Noi nu faci asta. Împuşcăm. E război.

— Atunci cine? Eschimoşii?!

— Coreea! Ei fac. Chang Ghi, el instructor la batalionul „Lumumba”. De aici, zece kilometri. Lângă Sunami.

— Şi dacă minţi?

— Nu. Sunt în mâinile voastre. Sunt mort. Nu mint.

Pavlovici râse satisfăcut şi cicatricea lui deveni sângerie.

— Şi ce te face să crezi, măi, căcăciosule, că dacă l-ai vândut pe Chang ăsta, tu n-o s-o mierleşti?!

— Orice posibil. E război. Eu soldat. Orice posibil. Dar împuşcaţi, nu furnici. Nici o vină pentru camarazii voştri.

Sârbul continua să se plimbe gânditor cu mâinile la spate. Reîntoarcerea lui Jack şi a lui Gil îl făcu puţin mai vioi. Cei doi mergeau pe poante, ţinând cu grijă încărcătoarele pline de furnici cât mai

departe de corp, de parcă ar fi fost nişte eprubete cu microbul holerei.

Pavlovici îşi încetă plimbarea, rânji convingător şi-i ordonă Colosului să le pună celor trei cătuşe. Ceea ce uriaşul se şi grăbi să execute.

Sârbul deschise el însuşi încărcătoarele şi vărsă conţinutul pe cei trei nefericiţi, ca şi cum şi-ar fi sărat mâncarea pentru prânz.

În cel mult o jumătate de oră, din ei vor rămâne doar scheletele. Iar moartea era una dintre cele mai groaznice. Am simţit ceva asemănător unui pumn în stomac şi instantaneu am vomat pe cizmele lui Gil, aflat în preajmă.

— Te-aş putea face să le lingi, mi se adresă el înţelegător. Dacă ştiai că ai sensibilităţi de contesă la menopauză, trebuia să te faci bibliotecar.

Pavlovici dădu semnalul şi ne înşirarăm din nou câte unul. Nu mai erau necesare explicaţii asupra ţintei. Sunami. Şi nici asupra a ce aveam de făcut acolo. Să-l capturăm pe Chang. Ceea ce făceam, era o nebunie. Puteam fi oricând prinşi şi ucişi în chinuri şi mai groaznice decât angolezii, care tocmai o luaseră pe coajă. În plus, expediţia noastră nu numai că nu avea să fie premiată în vreun fel, însă dacă ne descoperea Centrul, puteam să sfârşim mulţumitor în faţa unui pluton de execuţie.

Dar pe Pavlovici îl durea în noadă. Ştia că e protejat de cercuri mult prea sus-puse, iar pentru noi nu avea mai multă consideraţie decât pentru perechea de izmene pe care urma s-o schimbe la prima magazie de efecte întâlnită.

Cu toate acestea, nu ne păsa. Era o ieşire din plictiseala în care lâncezeam de la un timp. Plus că negroteii şi coreenii nu făceau parte din categoria preferinţelor noastre. Eu, unul, ca român. Aş fi vrut să belesc un rus, dorinţă care, de altfel, avea să se şi îndeplinească.

L-am recunoscut pe Chang aşa cum poţi deosebi un găinaţ de rândunică de o balegă de elefant. Eram întinşi pe burtă chiar la marginea campusului batalionului „Lumumba”. Pavlovici îmi făcu semn către un alb care trebăluia la motorul unui transportor blindat. Am înaintat mai lin decât cea mai şcolită târâtoare de pe suprafaţa pământului. Ajuns în spatele transportorului, m-am ridicat şi am dat binevoitor din cap către albul care-şi ridică o clipă fruntea mânjită de unsoare.

— Nu, şto hociş? Ti specialist?![18]

Cred că m-am înroşit tot de emoţie, era omul meu! Am bâiguit ceva într-o cehă aproximativă.

— Nu. Am crezut că-ţi trebuie o mână de ajutor.

— Foloseşte-o pentru o labă de care se vede că ai avea nevoie, conchise rusul, acum într-o cehă dată dracului.

---

[18] Ce vrei ? Eşti specialist ? (lb. nisă), (n. tr.).

De unde am tras concluzia că înjurăturile contribuie în mod fast la învăţarea limbii şi a accentului popoarelor frăţeşti şi prietene.

M-am prefăcut că mă îndepărtez şi am aruncat o privire iute în jur. Păreau cu toţii preocupaţi de câte un lucru. Ziceai că e o colonie de furnici hărnicuţe, surprinse în plină activitate cotidiană. L-am mângâiat pe rus pe ceafă şi lama de ras impregnată cu *curara* i-a crestat puţin bulbul rahidian. Atât de puţin, încât am fost nevoit ca, în secunda următoare, să împing cadavrul viteazului mecanic sub transportor.

Am continuat să repar, chipurile, ce începuse el. Din spate, toate uniformele sunt la fel. De altfel, nu trebuia să-mi fac probleme, întrucât capturile de efecte şi muniţii împânziseră deja şi o armată şi pe cealaltă. Ceva atât de pestriţ, încât nici preşedintele lor nu s-ar fi putut descurca. Vreau să spun că îmbrăcaţi aşa puteam folosi drept gardă de onoare pe aeroportul internaţional din Luanda, fără ca nimeni să-şi dea seama că nu eram cei pregătiţi.

M-am îndreptat din şale şi am mai ras o privire în jur. L-am putut remarca pe Chang venind spre mine şi arborând o căutătură destul de prietenoasă ca să mă pot căca pe mine de frică. N-am făcut-o. Coreeanul se opri la doi paşi şi ciripi:

— Eşti ceh sau rus?

— Român.

Aici nu minţeam. Şi nici nu mă deconspiram. Ştiam că trupe special pregătite în Făgăraş luptau alături de marxişti, aşa cum eu şi alţii ca mine, pregătiţi pentru apărarea Conducătorului Iubit, ne făceam „practica” oriunde se afla un focar de război.

— Nu te-am mai văzut pe-aici! continuă Chang, trăgându-şi ca din întâmplare tocul Coltului 38 puţin mai la îndemână.

— N-am ştiut că trebuia să-ţi dau ţie raportul. De altfel, dacă ai ochii ca ultimele picături de pişat care încă se mai scurg din membrul unui urangutan, asta nu înseamnă să nu iei poziţia de drepţi în faţa unui caporal.

Eram caporal, pe dracu’, dar, cum vă spuneam, să porţi însemnele gradului în războiul de junglă era cea mai mare prostie.

Chang zâmbi şi, pe moment, gura sa căpătă forma ochilor. I-am tras şi eu un zâmbet gen „să mă pupi în cur” şi în gând am început să-l înjur pe Pavlovici, care mă lăsa în continuare să transpir ca o cămilă prinsă la o poştă de o trupă de cămiloi stătuţi.

— Auzi…

Asta a fost tot ceea ce a mai apucat să spună asiaticul. În câteva secunde era sprijinit de Gil şi de Colosul, care schimbau cu o mare naturaleţe impresii în ruseşte despre starea de ebrietate a amicului lor galben. Chang tocmai primise un ac de seringă cu un tranchilizant, care ar fi făcut să se stingă şi Farul de la Agigea.

L-am adus în tabăra noastră, unde Willy era pe cale să facă al treilea preinfarct.

— Domnule maior, permiteţi să raportez! Comandantul Samimba v-a căutat de cel puţin zece ori. Exact la cinci minute de când aţi plecat, a fost primul apel.

Pavlovici îşi arătă din nou gingiile lui mai roşii ca sângele şi se stropşi, ducându-şi mâna la Mauser:

— Sper că nu ai răspuns!

— Cum era să fac o prostie ca asta, domnule maior? cloncăni cu rapiditate Willy, în timp ce bobiţe de sudoare i se formau rânduri-rânduri la rădăcina părului. N-am făcut decât să înregistrez apelurile, domnule maior! Aparatul era dat pe avarie.

— Bine jucat. Mai că încep să cred că pe voi, ăştia cu puţele belite, se poate pune oarecare bază. Şi acum, domnilor, să vi-l prezint pe oaspetele nostru! adăugă maiorul, întorcându-se către coreean. Domnul Chang!

Sârbul îşi frecă satisfăcut mâinile şi, pentru prima oară, i-am surprins sclipiri jucăuşe în ochi. Doar că avea să se înşele. Ca şi noi toţi.

Coreeanul strânse de două ori din fălci şi, în secunda următoare, căzu ca fulgerat la pământ. Fiola de cianură îşi făcuse datoria.

Instinctiv, mi-am aruncat privirile la Pavlovici. Capul prinse să-i tremure şi la colţurile gurii i-am văzut saliva scurgându-i-se în două râuleţe. S-a repezit ca un nebun la mitraliera Colosului şi a descărcat toată banda de cartuşe în corpul neînsufleţit al coreeanului.

Chang tresărea la fiecare rafală, ca şi cum ar fi fost încă viu. Era mai găurit decât o sită când l-am întors cu faţa în sus. Un rânjet de satisfacţie îi împietrise pentru totdeauna pe buze.

VII

După douăzeci de ore de mers aproape continuu cu un camion General Motors, am oprit lângă graniţa cu Rhodesia pentru două ore de pauză. Ne îndreptam către Smithtown, unde urma să fim instruiţi în tainele unor arme ultrasofisticate, livrate de una dintre marile puteri militare ale lumii. Mai micile sau mai marile focare de război nu sunt decât poligoane de testare a ultimelor invenţii în domeniul armamentului.

Am coborât destul de greu din camion, înjurând cu un patos demn de cauze mai bune. Arătam cu toţii de parcă am fi fost sosiile lui Monte Cristo.

Schroder, care mersese în faţă cu un Volkswagen de teren, condus de Pavlovici, se apropie de noi şi rânji ca un câine pus la murat.

— Ce-i cu voi? întrebă el cu o curiozitate de-a dreptul falsă. Parcă sunteţi nişte băşini predispuse la infarct!

Colosul deschise gura să dea un răspuns adecvat, dar, în loc de asta, căzu cât era de lung la pământ şi nu pot pune mâna în foc că staţia seismologică de la Smithtown nu a înregistrat ceva în genul unui cutremur de 3° pe scara Mercalli. I-am urmat cu toţii exemplul şi colonelul ne putea admira acum stând pe burtă, cu bucile, mai mult ca sigur pline de vânătăi, tinzând către înălţimi.

— Dacă aş fi ştiut că o să comand o formaţie compusă din domnişoare de pension, continuă colonelul, mai că aş fi renunţat la misiune.

Tot Colosul deveni purtătorul nostru de cuvânt şi, întrucât nu mai putea vorbi, slobozi o băşină cât se poate de elocventă.

Schroder râse strident şi se lăsă pe vine, privindu-ne cu interes. În spatele lui, Pavlovici se scobea în dinţi cu pumnalul de luptă, scuipând din când în când resturile găsite în cariile lui mai adânci decât grotele din Peştera Ursului.

După un studiu îndelungat, colonelul se ridică şi aruncă printre buzele subţiri:

— N-aveţi decât să zăceţi aici în cele două ore de pauză. În caz că v-aţi răzgândi, pe mine şi pe maiorul Pavlovici ne găsiţi la cârciuma de peste drum.

Ştia şarpele cum să ne pună pe picioare. Cuvântul „cârciumă” avu asupra noastră efectul unei formule magice. Ne-am ridicat cu ultimele puteri şi am păşit spre clădirea care reprezenta pentru noi postul de prim-ajutor.

Cârciuma era îndeajuns de populată, pentru a-ţi da impresia de viermuială. Patru tipi îşi împărţeau frăţeşte nişte pumni restanţi, într-o atmosferă de deplină civilizaţie. Colosul pătrunse printre ei cu viteza unei rachete sol-sol, lăsându-i pe moment într-o stare de expectativă.

Îşi trânti automatul pe tejghea şi, cu o mişcare exersată în timp, o prinse de ţâţe pe barmaniţă, care tocmai era pe cale să-i ia comanda.

— Trotil! răspunse Colosul întrebării din ochii ei nedumeriţi. Cinci porţii. Ştii să-l prepari?

Barmaniţa îi aruncă o privire care putea intimida şi o turmă de rinoceri aflaţi pe drumul spre împerechere şi şopti printre două, plombe:

— Ia-ţi mâna puturoasă de pe ţâţa mea şi poartă-te cuviincios. Eşti într-un local.

Schroder şi Pavlovici, aşezaţi la o masă mai retrasă, priveau cu interes nedisimulat scena în plină desfăşurare.

— E un restaurant respectabil, continuă barmaniţa. Aici se poate bea şi mânca, nu e prăvălie de pipăit. Poţi comanda o fetiţă, pentru care vei plăti un „extra”.

Acestea fiind zise, femeia îi arse un pumn drept în nasul borcănat, nas ce nu ezită să sângereze în aceeaşi clipă.

Pentru Colos era însă ca o vitamină luată la momentul prielnic. Se reculese cu rapiditate şi i se adresă politicos, lăsându-ne pe toţi cu gura căscată:

— Scuzaţi-mă, stimată doamnă… sau domnişoară. Sălbăticia luptei în junglă m-a făcut să devin aşa. Mi-e ruşine pentru felul meu de a mă manifesta.

Barmaniţa ezită puţin şi spuse neîncrezătoare:

— E-n regulă. Te-nţeleg. Oricum, să nu se mai întâmple.

Ne uitam cu toţii la Colos ca la cea de-a opta minune a lumii.

Până şi Schroder rămase cu paharul la jumătatea drumului spre gură. Ca să nu mai spun de Figuerola, care bulbucase ochii ca o broască aflată în pragul orgasmului.

— Prin urmare, continuă Colosul pe acelaşi ton, noi, ca şi misionarii care odinioară străbăteau aceste pământuri binecuvântate de Dumnezeu, am fi vrut, dacă e cu putinţă, să ne cinstim cu o combinaţie ciudată formată din vodcă, bere, şampanie, piper, chipăr şi gheaţă, numită vulgar, prin aceste părţi „trotil”.

Exactitatea frazei făcu ca, un timp, în local să domnească o linişte desăvârşită. Barmaniţa părea deja stânjenită şi pendula între a trage o înjurătură birjărească şi a se converti la Ordinul Ursulinelor. Atitudinea umilă şi spăşită a uriaşului o deruta total. Ochii lui arătau precum ai câinilor alungaţi din curtea stăpânului: disperare, neînţelegere, acceptare a noii situaţii.

În final, femeia se hotărî pentru o atitudine neutră. Puse cinci halbe pe tejghea şi, ajutându-se de degetul mic de la mâna stângă, aruncă pe jos automatul Colosului. În nici un minut, conţinutul comandat era în recipiente. Le-am dat de duşcă ca la comandă şi le-am trântit simultan pe bar.

— Repetir! mai apucă să spună Colosul în drum către masa la care cei doi comandanţi îşi degustau whiskyul.

— Să trăiţi! li se adresă uriaşul, ţinându-şi mâinile în buzunare.

Apoi, punându-şi AKM-ul în poziţie de tragere, îşi scărpină bucile cu un suspin de uşurare.

— Preferaţi o moarte uşoară sau sunteţi în căutarea unor furnici înfometate?

Pavlovici ştia să ne controleze reflexele. În fond, eram plătiţi pentru douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Aruncă paharul spre Colos şi acesta îl prinse din zbor, strângându-l cu drăgălăşenia cu care ar fi strâns o grenadă.

— Caporal Sheperd!

Gil luă automat poziţia de drepţi.

— Urmăreşte-l pe tipul din dreapta ta. Neîndeplinirea comenzii se pedepseşte cu glonţ. Vreau o vodcă rusească, tare, nebotezată şi cu termenul de garanţie neexpirat.

— Am înţeles, să trăiţi, domnule maior! zbieră Gil, care începea deja să simtă efectele trotilului.

Îşi înfipse ţeava Mpi-ului în splina Colosului şi urlă hotărât:

— Vodcă pentru comandantul nostru! Ai auzit ordinul, soldat! Nu mă face să cheltuiesc muniţia pe căcaţi ca tine.

Colosul se clătină o clipă, după care, în mod inexplicabil, îşi recăpătă echilibrul. Se îndreptă din nou către tejgheaua barului şi se adresă vechii sale cunoştinţe:

— S-ar putea să vă deranjez cu insistenţele mele desuete. Dar am între buci o armă care tocmai e pe cale să-mi transforme anusul delicat într-o scorbură. Şeful a comandat o vodcă rusească autentică. Dacă din întâmplare nu posedaţi aşa ceva, sunt gata să aduc un rus pe care să-l strângem de boaşe, ca să scoată pe gură băutura dorită, sfârşi uriaşul, băgându-şi cu nonşalanţă mâna sub fusta barmaniţei. Aveţi cumva vreun rus în zona aceasta?

Pentru el, tejgheaua nu reprezenta un obstacol.

Recepţionă un nou pumn în nas, dar părea imun la acest mod de adresare.

— Dacă ţineţi cu tot dinadinsul să-mi luaţi sânge, puteţi apela cu încredere şi la alte metode! propuse el.

După care, cu o privire fericită, înşfăcă sticla cu totul şi, urmărit în continuare de arma caporalului, se apropie în pas de front de masa lui Pavlovici, strigând în stilul său caracteristic:

— Soldat Sheldon raportează! Ordinul dumneavoastră a fost îndeplinit! Zece dolari şi patruzeci şi cinci de cenţi! mai adăugă el, halind cu nesaţ aerul din jur.

— Nu pari un chelner în timpul serviciului! ricană Schroder. Mai degrabă semeni cu o balegă de tapir.

Nu ştiu ce m-a apucat dintr-o dată, dar între a strica o copaie de maţe şi a-mi elibera toxinele, am ales ultima variantă. Am râgâit cu voluptate şi, luând exemplu de la Colos, m-am ridicat în picioare şi am recitat:

— Rog asistenţa să mă scuze, dar anumite cauze interne mă îndeamnă să-mi exprim simţămintele într-un mod cât se poate de direct. Am răcit.

Şi pentru a demonstra adevărul spuselor mele, mai trăsei o râgâitură, care readuse în salon o binemeritată linişte.

— Scoateţi-vă, totuşi, vă rog, arma din curul meu! suspină Colosul, întorcându-se spre Gil. Mă excitaţi!

Gil îşi reveni din primul moment de surprindere şi i se adresă pe acelaşi ton politicos:

— Îmi cer iertare! Poate am fost un pic cam grosolan, dar, ştiţi şi dumneavoastră, în armată ordinele se execută, nu se discută.

— Dar nu trebuie să vă cereţi iertare! Vă înţeleg mai bine decât credeţi! Doar că, astupându-mi anusul cu minunata dumneavoastră armă, mă împiedicaţi să elimin nişte gaze îngrozitor de toxice.

Ţi se făcea greaţă de atâtea politeţuri. Mai era puţin şi puteam dansa un menuet. Nu a fost cazul.

Trei fetiţe ieşite parcă tocmai atunci din cutia cu minuni ne înconjurară şi începură să-şi pună în valoare dotările personale.

Adevărul era că oboseala ne cam turtise şi eram abia la jumătatea drumului infernal pe care trebuia să-l parcurgem. Biftecul african aburea în faţa noastră. Colosul apucă să-şi arunce în gură o bucată care ar fi putut sătura binişor un trib de Aruancas şi, spre a nu pierde timpul, cu fălcile lucrându-i ca un malaxor în proba de lucru, prinse o fetiţă şi o propti în poală. Pentru el nu exista oboseală. Viaţa era prea scurtă ca să-ţi poţi permite să te mai şi odihneşti din când în când.

Nu cunosc mulţi oameni care să fi fost în stare de performanţa americanului de a vorbi cu gura debordând de carne.

— Domnişoară, cu mine puteţi fi sinceră, simţiţi ceva anume între pulpiţele dumneavoastră suave?

Fata râse şi se îndesă şi mai mult în poala Colosului, trăgându-şi fusta în sus. Nu purta chiloţi. Mâna expertă îl desfăcu pe uriaş la prohab şi dansul erotic cunoscut de milenii reîncepu, a câta oară, de faţă cu noi toţi, transformându-ne într-o familie.

O negresă plină de hormoni îmi făcu un semn fără echivoc, dar eram prea bleg să mai reacţionez. Am tras pe gât trotilul preparat de mâinile barmaniţei pline de sângele Colosului şi am căzut într-un somn adânc. Nu înainte de a-mi fixa ceasul biologic „să sune” peste exact o oră.

Somn de animal. Fără vise. Cu o mână pe Leverul[19] meu, care tocmai primise un încărcător nou cu douăzeci de cartuşe şi cu cealaltă pe pumnalul de luptă. Indiferent unde ar lupta, somnul e cea mai mare problemă a soldatului. Iar alcoolul şi stresul continuu îl îmbătrânesc cu o viteză incredibilă, apropiindu-l cu paşi uriaşi de oboseala vieţii, dincolo de care nu mai aşteaptă decât moartea.

Un vânt răsunător fu semnalul de deşteptare pe care Jack binevoi să ni-l dea la îndemnul lui Schroder. În lipsă de goarnă, orice era bine venit.

Arătam toţi ca nişte muşte ce petrecuseră o jumătate din viaţă într-o halbă cu bere.

— Sus fruntea, copii! ne încurajă Pavlovici. În cel mult zece ore ajungem şi avem la dispoziţie o noapte întreagă ca să vă pârţâiţi în somn!

Ne-am ridicat voioşi, ca nişte ciocănitori puse să dărâme Marele Zid Chinezesc. Gil se apropie de barmaniţă şi încercă şi el figura Colosului cu ţâţa, drept răsplată, dar de data asta tipa era pregătită. O măciucă confecţionată din cel mai bun lemn de abanos îl trăsni pe caporal drept în ţeastă, trimiţându-l instantaneu în lumea viselor.

Jack armă AKM-ul şi trase o rafală scurtă, prefăcând în cioburi un raft întreg de sticloanţe.

— Încetează! strigă Schroder. Luaţi-l pe caporal şi la camion!

— Domnule, făcu barmaniţa, apărând de sub tejghea şi sticlele pe care mi le-a spart? Sau credeţi că aici e local de binefacere?!

Schroder îi zâmbi cât putea el de dulce, convingând cu această ocazie doi clienţi că aerul de afară era mult mai bun de consumat şi-i spuse accentuând cu atenţie fiecare cuvânt:

— Pentru tentativa de asasinat a unui gradat din trupele de mercenari aflat în misiune, se pot primi între zece şi cincisprezece gloanţe, în funcţie de numărul celor din plutonul de execuţie. Dacă ţii neapărat, eu pot să-ţi plătesc sticloanţele cu pricina, mai zise neamţul, scoţând un teanc barosan de dolari.

Dintr-o dată, barmaniţa deveni neobişnuit de amabilă şi grăbită să închidă localul.

— Lăsaţi, se poate?! Am spus şi eu aşa… O glumă…

Din nou camionul, din nou băncile care ne făcuseră bucile ferfeniţă. Pe la miezul nopţii ajunserăm la Smithtown şi primul lucru pe care l-am făcut, o dată intraţi în cortul de campanie, a fost să adormim instantaneu. Tot pe burtă.

Smithtown e un orăşel nu mai mare decât oricare dintre suburbiile Bucureştiului, cu locuitori paşnici, care se ocupă în principal cu grădinăritul. La ieşirea dinspre sud, în apropierea drumului

[19] Pistol de producţie britanică (n. tr.).

internaţional ce leagă Rhodesia de Africa de Sud, se află instalată tabăra de instruire – un teren de vreo sută de hectare, împrejmuit cu un gard de sârmă, prin care trece curent de înaltă tensiune. Supravegheat prin camere de luat vederi cu circuit interior şi păzit de un corp de gardă format din soldaţi de elită. Era şi normal, aici se aflau nu numai poligoanele pentru testarea noilor arme, ci şi sediul Centrului de Comandă al Rebelilor din Angola şi Mozambic.

Dis-de-dimineaţă, o namilă de negru, cât un căpcăun la pătrat, deschise gura şi numai expiraţia lui ne dădu jos păturile de pe noi.

— Deşteptareaaaaaaa...! Hai, copii ai durerii, încetişor, nu vă grăbiţi. Am auzit din surse neoficiale că aveţi bucile terorizate.

Două sau trei vânturi venite din puncte diferite ale cortului întreţinură conversaţia deschisă de negrotei. Tipul păru puţin derutat, dar fiind bântuit de ceea ce credea el că ar fi spiritul umorului, ne strigă din nou:

— Scularea! A venit lăptăreasa!

— Atunci pe ea, copii! ne îndemnă Jack, continuând verbal un foarte probabil vis erotic.

— Drepţi! urlă negrul şi parcă îi vedeam acum amigdalele atârnându-i până la buric.

Indiferent de culoarea pielii, gradele se respectă. Am sărit ca arşi şi am rămas în cea mai perfectă poziţie de drepţi, fiecare în dreptul patului său.

Negrul, care era chiar sergent, ne trecu pe îndelete în revistă, privindu-ne pe fiecare în adâncul ochilor. Păru destul de satisfăcut de cele constatate. Ţinea sub braţ o cravaşă cum văzuse el prin filme. Nu trebuia să fi terminat un colegiu ca să-ţi dai seama că nu manifesta o afecţiune deosebită faţă de noi.

— Mai aveţi exact trei minute pentru adunarea pe platou, spuse el, privindu-şi cu nesaţ ceasul electronic, de parcă ar fi vrut să-l halească la micul dejun. După trei minute, orice absenţă va fi interpretată ca dezertare sau, în cel mai bun caz, ca neexecutare a ordinului.

Nu sunt rasist. Dumnezeu mi-e martor, dar pentru un alb, un ordin venit din partea unui negru seamănă cu o diaree de struţ. N-aveam ce face. Era, totuşi, sergent. În două minute şi jumătate stăteam adunaţi pe platou, gata de luptă. Acelaşi sergent ne verifică atent ţinuta şi îndreptă pe ici-pe colo unele nepotriviri.

Din cortul destinat gradelor superioare apăru colonelul Schroder, urmat la exact trei paşi în spate de maiorul Pavlovici. Negrul luă poziţia de drepţi şi făcu cinci paşi bine bătuţi spre colonel.

— Domnule colonel, grupa 1 din plutonul 2, compania a 4-a, regimentul „Mercenarios” este gata pentru îndeplinirea exerciţiului de tactică comandat.

Schroder ne aruncă un rânjet ce l-ar fi putut înlemni şi pe Aghiuţă,

după care, trecându-ne în revistă, catadicsi să ni se adreseze:

— Adevărul e că nu v-aş propune să candidaţi pentru Miss World. Domnilor, veţi primi nişte arme despre care nu ştiţi nimic. Deschideţi-vă ceea ce ar trebui să fie capul vostru şi băgaţi la scufiţă tot ce vi se spune.

Se opri în faţa Colosului, îşi aprinse un trabuc cubanez original, pradă de război şi-i suflă fumul în nas. Colosul rămase nemişcat, cu privirile îndreptate către Kilimanjaro. Schroder îşi arătă din nou caninii din aur şi i se adresă:

— Soldat Sheldon, am primit noi informaţii despre necesităţile tale fiziologice privind gazele gastrice, sau cum s-or fi numind ele în termeni medicali. Se pare că este modul tău de exprimare preferat.

Colosul nici nu tresări, în schimb un vânt de puterea unei baterii antiaeriene îşi făcu cunoscută prezenţa în liniştea în care doar privighetorile africane se mai puteau auzi.

— Am avut dreptate, conchise scurt colonelul. Îţi mulţumesc pentru confirmare.

Nu apucă să mai continue, căci, spre a sublinia importanţa situaţiei, Colosul emise o nouă rafală.

— Douăsprezece ore de instrucţie cu sacul cu nisip şi cu masca de gaze la întoarcerea la bază pentru nerespectarea regulilor privind folosirea gazelor de luptă! cotcodăci Schroder, răsucindu-se pe călcâie şi comandând adunarea în sala de tactică.

Noile arme ne erau livrate de belgieni: aruncătoare de grenade cu ghidaj, pistoale cu ultrasunete, pentru paralizarea adversarului, rachete sol-sol la purtător şi multe altele, care urmau să fie în prealabil testate pe pielea noastră şi pe a celor din faţa noastră.

Acum câţiva ani, nu ar fi fost posibil să vorbesc despre aceste arme. În momentul de faţă, ele sunt deja depăşite şi nu mai reprezintă un secret militar. Dar ca să înţelegeţi mai bine…

Un aruncător de grenade cu ghidaj era o armă mai ucigătoare decât grenada antitanc. Nu numai ca putere, dar şi ca precizie în atingerea ţintei. Ghidajul nu se făcea prin radio, ceea ce ferea sistemul de orice interferenţă. Se baza pe o emisie de ultrasunete care puteau depista ţinta la distanţe incredibile. Un asemenea aruncător putea „treiera” o parcelă de o mie de metri pătraţi în mai puţin de douăzeci de secunde. Într-un spaţiu de zece kilometri pătraţi, avea nevoie de mai puţin de un minut pentru depistarea şi distrugerea ţintei.

Mai erau apoi pistoalele cu ultrasunete. Spre deosebire de armele clasice care loveau trupul, acestea atacau psihicul. Cu o asemenea jucărie ajungeai să spargi timpanele inamicului sau să-l laşi într-o stare de totală prostraţie.

Cât despre rachetele sol-sol la purtător, n-am văzut niciodată o

armă mai ucigătoare. Închipuiţi-vă un fel de fus cu care se toarce lâna pe la noi şi care fus are o turaţie de trei-patru mii de rotaţii pe minut, ca la fiecare a suta rotaţie să dea drumul unei rachete minuscule, dar plină cu cea mai ucigătoare substanţă cunoscută până acum pe pământ: plutonita! Un miligram de plutonită este echivalent cu zece kilograme de TNT.

V-aş spune mai multe despre toate astea, dar nu are rost să vă încarc memoria. Mai ales că la ora când veţi citi toate astea, armele despre care vă vorbesc vor fi deja caduce.

Instruirea teoretică este o treabă plicticoasă, dar indispensabilă. Din aliaţi, în caz de folosire incorectă, armele puteau deveni cei mai periculoşi duşmani. Apoi, mai intervenea şi chestiunea orgoliului: fusesem singura grupă din „Mercenarios" aleasă pentru a testa noul armament. Tot atât de adevărat e că ne număram printre cei mai vechi şi mai buni luptători de gherilă.

După două săptămâni de instrucţie, fiecare dintre noi ştia şi în somn cum se mânuieşte, în ce condiţii şi ce efect poate avea arma din dotare. Mie mi-a căzut aruncătorul de rachete la purtător, o armă superucigătoare, cu putere de distrugere la nivelul unui pluton de artilerie.

— Copii, ni se adresă din nou Schroder, după perioada scursă, aţi văzut cu ochii voştri şi aţi înţeles cu puţinul vostru creier, mai aruncă el, privindu-l fix pe Colos, că aceste arme reprezintă ultimul răcnet în materie. De voi depinde să câştigaţi „extra"-ul acordat, care nu e chiar de neglijat... Vă reamintesc: o mie de dolari pe zi! Sau să fiţi îngropaţi într-o cutie de chibrituri în mănosul pământ al bătrânei Angole. Dispozitivul de luptă rămâne cel exersat, comanda o are maiorul Pavlovici. Nimeni, repet, nimeni, nici preşedintele SUA, nu are dreptul să vă dea ordine. Doar maiorul Pavlovici.

Jack pocni din călcâie.

— Soldat Nickolson cere permisiunea unei întrebări.

— N-am terminat, ricană Schroder.. Ştiu că-ţi cer un efort deosebit, dar va trebui să ţii minte întrebarea şi s-o adresezi când vei avea permisiunea.

Făcu stânga-mprejur, cu palmele la spate şi începu să păşească ridicându-se pe vârfuri, ca un cocoşel în aşteptarea găinuşei preferate.

Colonelul se apropia binişor de respectabila vârstă de şaizeci de ani. În cel de-al doilea război mondial, fusese comandantul Regimentului SS „Der Andre", decorat de două ori cu Crucea de Fier pentru merite deosebite în exterminarea evreilor şi a altor Untermenschen. Căutat după război de Serviciile Secrete ale celor patru mari puteri şi ascuns de cea de-a cincea, ceva mai galbenă decât celelalte patra, spre a fi folosit în Vietnam, Coreea, Yemen, dar,

mai ales, în Africa.

Asemenea lui Pavlovici, era protejat pentru secretele păstrate cu grijă în adâncul seifurilor la care nu aveau acces decât trei oameni. Şi apoi, ca să poţi dispune oricând de luptători de calibrul lui Schroder sau al lui Pavlovici, trebuia să te porţi cu mănuşi. Să creşti alţii ca ei, ar fi necesitat foarte mult timp şi foarte mulţi bani. Focare de război au existat şi vor exista mereu, peste tot, dar nimeni din cei implicaţi n-ar fi putut renunţa la „Mercenarios", care puteau înlocui oricând o armată regulată a vreunui stat sau chiar Căştile Albastre. Mercenarii nu au steag. O opoziţie de plastilină poate fi oricând inventată şi automat apare şi braţul înarmat. Noi.

Fără implicaţii politice din partea vreunui stat. Nu poţi avea pieţe de desfacere a armamentului dacă nu ai şi focare de război. De aceea, probabil, comercianţii de arme – afacerea lor fiind cea mai bănoasă – îşi cumpără politicienii care să direcţioneze toate aceste conflicte.

Schroder mai trecu o dată prin faţa noastră, privindu-ne pe fiecare în ochi şi încheie încântat:

— De ce să nu recunosc, dacă vom reuşi să ajungem la rezultatele dorite, ne aşteaptă o vacanţă de zece zile în Cambodgia, la vânătoare de khmeri roşii. Şi acum, dacă sunt întrebări…

Spre uimirea generală, Jack îşi lovi din nou călcâiele şi luă cuvântul:

— Soldat Nickolson cere permisiunea să vorbească.

Până şi Schroder rămase cu gura căscată.

— Deci, n-ai uitat că aveai de pus o întrebare?

— Nu, n-am uitat. Cer permisiunea să raportez. Cer permisiunea să raportez că asta n-am uitat. Am uitat, în schimb, ce voiam să-ntreb.

Schroder îşi apropie faţa la doi centimetri de cea a lui Jack şi-i suflă în gură:

— Îţi baţi joc de mine, soldat?

— Nu mi-aş permite, domnule colonel! urlă Jack, cu ochii la mâna neamţului, care se juca cu tocul revolverului. Între timp, de frică, mi-am amintit întrebarea!

— Bag-o! zise Schroder, vizibil enervat.

— Întreb pe domnul colonel, care ne-a spus că numai la comenzile maiorului Pavlovici să acţionăm şi la nici o altă comandă dată de altcineva, dacă din acest altcineva face parte şi domnul colonel?!

O întortochere a frazei, total nespecifică lui Jack.

— Vreau să spun, reluă el, realizând că i-a blocat pe toţi, vreau să spun că n-am înţeles dacă la capitolul celor din partea cărora nu trebuie să primim comenzi se include şi domnul colonel!

În tăcerea de mormânt ce se lăsase, mai putea fi auzit doar scărpinatul în cur al lui Schroder, despre care cu toţii ştiam că are hemoroizi. Când termină de scărpinat, colonelul dădu răspunsul cuvenit diferenţei dintre grade:

— Soldat Nickolson, dacă eu, personal, aş avea ceva de comandat, m-aş adresa maiorului Pavlovici, nu unor handicapaţi ca voi, urmând, astfel, ca ordinele să le primiţi direct de la domnul maior. Am fost destul de clar pentru scufiţa ta dată la remaiat?

Jack mai pocni o dată din călcâie.

— Îndeajuns de clar ca, în toată această perioadă, să nu mai acţionez la ordinele dumneavoastră directe.

Se întâmplă destul de des, din cauza condiţiilor luptei în junglă, să-ţi pierzi simţul orientării şi o parte din discernământ. Comandanţii sunt datori să cunoască toate aceste lucruri şi să-şi conducă oamenii chiar şi în situaţiile critice pe care le-ar putea traversa aceştia.

Dar Schroder ştia că suntem o bandă de duri şi că ceea ce puteai crede despre un recrut nu puteai crede despre noi. Aşa încât îşi arătă iarăşi caninii, care aveau mai mult aur pe ei decât un magazin de bijuterii şi mârâi:

— Ţi s-au căcat privighetorile în creier, sau ce, soldat?

Jack făcu un efort special pentru a-şi recăpăta poziţia regulamentară de drepţi, dacă ne gândim că deţinea la bord două sticle de Finlandia veritabile şi-şi potrivi cu un gest reflex aruncătorul de grenade cu ghidaj. Instinctiv, neamţul făcu un pas înapoi, ducându-şi rapid mâna la tocul care-i păstra bătrânul Mauser de calibrai unui tun antitanc.

— Soldat Nickolson raportează! Nici o privighetoare nu s-a căcat în creierul meu în ultimele patruzeci şi opt de ore. Am fost numai ochi şi urechi; şi... nimic. Ţin să-l anunţ, de altfel, pe domnul colonel, cu această ocazie, că nu orice zboară se mănâncă. De pildă, dacă-mi permiteţi, avionul de vânătoare Suhoi-25. În concluzie, nu orice zboară se şi cacă.

Schroder îl privi cu o curiozitate nedisimulată şi în vocea cu care i se adresă puteai ghici o notă de surprindere:

— Soldat, ai băut ceva? Vreau să spun, eşti beat?

— Bineînţeles, domnule colonel! răspunse Jack, cu toată demnitatea de care era în stare.

Neamţul ne trecu din nou rapid în revistă şi guiţă:

— Toţi cei care consideră că sunt mai mult sau mai puţin băuţi, un pas înainte!

Evident, grupa noastră nu ezită să execute ordinul şi, ca un singur om, iată-ne la un pas înaintea celorlalţi. Totuşi, cu o excepţie: pe flancul stâng, un kurd hidos, despre care nu ştiam decât că-l cheamă Bahtiar, se afla în rând cu noi.

Lui Schroder nu-i venea a crede. Se întoarse spre Pavlovici şi arăta aproape ca un samovar sub presiune.

— Maiorule! Înţeleg necesitatea alcoolului în condiţiile luptei în junglă, dar parcă ordonasem ca, pe întreaga perioadă de instrucţie,

alcoolul să lipsească cu desăvârşire!

— Domnule colonel, spuse Pavlovici, luând o poziţie impecabilă de drepţi, ordinul dumneavoastră a fost îndeplinit exact. Ţin să-i reamintesc domnului colonel că perioada de instrucţie, conform ordinului primit, a luat sfârşit la ora şase dimineaţa.

— Şi cât e ceasul? întrebă puţin neliniştit neamţul.

— Este ora opt şi şase minute, domnule colonel!

Schroder se întoarse către kurd şi ciripi nedumerit:

— Bine, hai că pe hahalerele astea le cunosc, au timp să se pilească şi în cinci minute. Dar tu cum ai reuşit? La voi nu e interzisă băutura?

Bahtiar nici măcar nu tresări.

— *Wahed dakika!*[20]

— Ce zice ăsta? ciuli neamţul urechile, întorcându-se spre Pavlovici.

— *Al zaman*[21]!... *One minute!* o dădu kurdul pe engleză.

Rămaserăm cu gurile căscate. Ce mai, arabul ne luase maul.

— Eu, mai zise Bahtiar, dat vodcă la beregat fără luat de la buz.

— Şi cum dracu' te mai ţii pe picioare? întrebă Colosul, neglijând total regulamentul militar, dar fără a fi atenţionat de vreunul dintre ofiţeri.

— Allah e mare!

— Păi ce şi el bea vodcă? continuă Colosul să se afle în afara oricărui regulament.

— Tu nu bate joc la Allah! îşi miji Bahtiar ochii.

— Alo, alo! se trezi Schroder din uimirea lui. Drepţi! Ce e aici? Sală de conferinţe? Drepţi! Bine, aveţi tot dreptul să vă îmbătaţi, atât timp cât executaţi întocmai ordinele primite. Dar nu uitaţi că acum vă aflaţi în front şi oricare regulament din lumea asta vă interzice să conversaţi între voi dacă n-aţi primit comanda „rupeţi rândurile". Îmi pare bine că am posibilitatea să vă reamintesc că nu vă aflaţi la o cafenea literară sau la un bordel de campanie. (Noţiuni care, de altfel, se confundau în mintea neamţului.) Alinierea!

Schroder redeveni brusc durul pe care-l ştiam cu toţii.

— Copii frumoşi, aveţi douăzeci şi patru de ore de permisie, după care plecăm. Nu vă interesează deocamdată unde. Ideea e că va trebui să vă dovediţi în condiţii de luptă deprinderile întru folosirea noilor arme pentru care aţi fost instruiţi. Mâine dimineaţă la ora opt, adunarea în platou în aceeaşi formaţie. Rupeţi rândurile!

Am făcut stânga-mprejur, trei paşi de defilare cu bătaie pe dreptul şi iată-ne nerăbdători să pătrundem în tainele micuţului Smithtown.

— Fii bine venit în rândul oamenilor de calitate! urlă Colosul,

---

[20] Un minut! (lb. arabă), (n. tr.).

[21] Timpul!... (lb. arabă), (n. tr.).

bătându-l prieteneşte pe umeri pe Bahtiar. Suntem mândri de tine.

Când mângâia, Colosul lăsa urme, aşa că lui Bahtiar îi trebui ceva vreme să-şi revină.

— *Shukram! Adat Hassana!*[22] Eu fost de mic rând cu oamenii.

— Îmi pare bine de cunoştinţă! continuă Colosul, lăsându-i o altă amintire prietenească. Dar ce-ar fi să nu mai vorbeşti pe limba ta întortocheată?! O idee! Poţi sau nu s-o urmezi. Ia zi, vii cu noi la femei? Sau Allah vă interzice?

— Eu cinci neveste acasă! ridică arabul mâna cu toate cele cinci degete desfăcute, pentru a nu lăsa nici o urmă de dubiu.

În nici douăzeci de minute, băteam la uşa primului bordel întâlnit, mascat într-un club respectabil, cu circuit închis. Vizeta se deschise instantaneu şi un negru smolit ne măsură din priviri. După trecerea în revistă, catadicsi să şi cuvinte:

— Parola!

— Să ne pupi în cur! răspunse Colosul în numele tuturor. Sau e alta?

Negrul îşi scoase capul pe vizetă şi scuipă semnificativ pe cizmele uriaşului. Asta a fost greşeala lui. În secunda următoare, gâtul i se afla în mâinile americanului şi pot să jur că limba lui era mai lungă şi mai roşie decât oricare steag comunist.

— Ce zici? strigă fericit Colosul, în plin avânt. Nu crezi că e cea mai bună parolă?

Am avut impresia că niciodată negrul nu a fost mai repede de acord cu punctul de vedere al unui partener de conversaţie.

Sesamul se deschise şi năvălirăm înăuntru cu viteza unei turme de hipopotami în drum către Limpopo. Într-un salon în care puteai gara cu uşurinţă o divizie de tancuri, se fâţâiau de colo-colo vreo douăzeci de femei de toate rasele, îmbrăcate cât se poate de diferit, de la bikini la rochii de seară despicate în faţă şi în spate. Pe lângă ele se sclifoseau câţiva tipi, dintre care majoritatea erau beţi turtă. Şampania curgea în valuri, de ziceai că Niagara şi-a schimbat spaţiul geografic pentru o viaţă mai bună.

Intrarea noastră a produs o înviorare bruscă a atmosferei, care începuse să semene cu un picnic de familie.

— Cico, cine sunt ăştia? ciripi un pitic, din al cărui papion ai fi putut face fără efort o husă pentru un elicopter.

Negrul de la intrare, care răspundea la numele de Cico, zâmbi nevinovat şi dădu incert din umeri.

— Dar tu cine eşti? întrebă Gil practic.

— Eu sunt patronul acestui club. Ţin să vă atrag atenţia că vă aflaţi într-un club privat, cu circuit închis. Orice tentativă de pătrundere,

[22] Mulţumesc! Obiceiuri bune! (lb. arabă), (n. tr.).

altfel decât pe cale legală sau prin consens, poate duce la…

O râgâitură de cea mai proastă condiţie venită din partea Colosului întrerupse discursul gazdei.

— Tentativă? repetă nedumerit uriaşul. Cine vorbeşte de tentativă? Tu? Păi, vedem cu toţii că tu însuţi nu eşti altceva decât o tentativă. O tentativă de mascul. Pun pariu că pendula ta nu ar putea satisface nici o libelulă în zbor!

— Oricum, suntem înăuntru! reveni Gil la chestiuni mai practice, în timp ce noi ne împrăştiarăm prin salon în căutarea prăzii. Zi cât ne costă intrarea şi mai zi să ne aducă rapid două lăzi de „dinamită sovietică”.

Piticul scânci de câteva ori, de parcă tocmai parcurgea una dintre cele mai teribile constipaţii din viaţa lui, dar vederea teancului de dolari scos de Gil, la care contribuiserăm cu toţii, îl hotărî brusc.

— Cico, ce este dezorganizarea asta? Aşa se primesc oaspeţii? Dacă se mai întâmplă, te poţi considera concediat!

Apoi se întoarse spre Gil şi-şi linse buziţele.

— Presupun că includem în preţ şi serviciile… făcu el încă un gest cât se poate de semnificativ.

— Hai că devii mai uman! Da, normal, spuse Gil, care începuse să se plictisească, n-am venit aici să facem laba.

Suma cerută nu era exorbitantă, dar nici una pe care s-o laşi cerşetorului din faţa bisericii. N-avea importanţă. Eram la capătul rezistenţei nervoase. Dacă nu ne-am fi descărcat, am fi riscat să folosim drept material didactic pentru ceea ce s-ar fi putut numi implozie.

Bahtiar ne dovedi că nu prea era dus la moschee: se credea deja un sultan în exerciţiul funcţiunii. Vreau să spun că avea impresia că trece în revistă propriul său harem. Nici noi, ceilalţi, nu stăteam degeaba. Pe scurt, eram în plină activitate. Puicuţele lăsaseră deoparte aerele de mironosiţe şi participau cu entuziasm la o deplină „înfrăţire între popoare”, care în final se dovedi a fi o adevărată înfrăţire între picioare!

Colosul controla cu asiduitate fofoloanca unei metise ce se credea moştenitoarea coroanei Japoniei cu numai două minute înainte.

— Drace! remarcă el. Aici e de lucru, nu glumă.

Tipii din salon nu arborau o fericire debordantă. Prezenţa noastră îi scosese probabil din izmenele tradiţionale, dar eram mult prea preocupaţi să-i mai băgăm în seamă.

— Încă o ladă cu trăscău! strigă Jack, băgat până la coate în rochia unei chinezoaice.

— Ce doreşte domnul? grohăi Cico, preocupat să-şi îndepărteze cu un bobârnac o scamă inexistentă de pe rever.

Chipurile, nu pricepuse ce însemna cuvântul „trăscău”.

Jack se opri o clipă din activitate şi-i aruncă o privire aiurită.

— Trăscău, Bimbo! Băutură.

Făcu gestul internaţional pentru „ulei” şi continuă:

— Din cea mai scumpă. Tu ce vrei, frumuseţea vieţii mele?

Chinezoaica zâmbi cu un aer nevinovat şi se mâţâi:

— Şămpănică!

— Ai auzit, Bimbo? Şămpănică. Şi trap, că suntem pe cale să ne deshidratăm!

Cico se mai strâmbă o dată şi-o luă din loc mişcând cu candoare din şolduri. După cum luceau ochii piticului care se dăduse drept patron, am presupus că negrul era puicuţa lui. Nimic formidabil, dar bine de ştiut pentru orice ocazie.

Mi-am luat blonda-minune care mă acaparase încă de la intrare şi am urcat la etaj, în cămăruţa ei. Un pat cât puntea unui portavion, oglinzi peste tot, până şi pe tavan, o măsuţă de toaletă, o altă măsuţă plină cu sticloanţe de toate formele şi culorile şi o uşă care, bănuiam, dădea spre duş.

Blonda se recomandase Agnes şi îşi scoase cu nonşalanţă furoul, rămânând într-un bikini din piele cu fermoar. Încă îşi mai păstra pantofii cu toc înalt, auriu.

— Vrei să bei ceva? mă întrebă ea.

— Intră în plată sau e separat?

— Ascultă, Orin…

— Florin, cu F de la fă-mi-o!

— Nu trebuie să fii vulgar. Nu e necesar, Florine! Chiar dacă sunt o târfă, nu e necesar. Sau poate că altfel nu te exciţi şi atunci e OK!

Începu să prepare două cocteiluri şi mă privi pe sub genele false.

— Eşti mercenar?

— La tine e obligatoriu să vii cu fişa de cadre? continuai eu s-o fac pe durul.

— Bine. Am înţeles. În fond, oricine plăteşte are dreptul la orice doreşte. Băutura intră în preţ, dacă asta era întrebarea ta principală. Vorbeşti destul de stricat englezeşte.

— Nici tu nu pari o licenţiată la Oxford.

— Sunt daneză.

Ceva ne apropia, nu ştiu exact ce, poate faptul că amândoi eram plătiţi să facem ceea ce făceam.

— Eu sunt român.

Agnes se apropie cu paharele. Sânii ei mici se zbăteau în mers ca doi canari prinşi în colivie. Îmi întinse băutura şi zâmbi din colţul gurii.

— Florin!… E bine pronunţat, da? Cu mine poţi fi deschis. Pentru asta mă aflu aici. Ca tu să te poţi descărca de toată tensiunea nervoasă şi să redevii maşina de care e nevoie. Şi eu sunt o maşină.

Nu eram născut chiar ieri, ştiam că e o spioană, nu ştiam pentru

cine lucrează, dar mă simţeam bine. Vorba ei, descărcarea nervoasă era importantă acum.

Mi-am golit paharul dintr-o sorbitură şi am luat-o în braţe.

— Cred că n-o să fie formidabil prima oară.

— Eşti prea sensibil. Important e să-ţi fie ţie bine. De-asta sunt plătită. Ai dat banii pentru o oră. E a ta.

După mult timp m-am simţit din nou adolescentul de la paisprezece ani, căruia îi crescuseră tuleile, în vizită la vecină, care îl chemase în casă să se joace cu puţa lui. Dacă orice femeie trăieşte într-un copil, e clar că orice bărbat trăieşte, la rândul său, într-o femeie. De cele mai multe ori, mama lui. Un Oedip perpetuu.

Am făcut dragoste ca doi nebuni în căutarea propriei lor identităţi. Îi simţeam tresăririle şi gemetele care de astă dată nu mai făceau parte din tarif. Dar niciodată nu acceptasem să am o femeie fără să-i produc şi eu plăcere. Să spunem că ar fi un început al schizofreniei, deşi e mai mult un mod de a fi în viaţa sexuală.

Uşa, cu toate că era încuiată, se lipi de perete şi apăru Colosul cu două darnicele sub braţ.

— Ce faceţi voi aici? întrebă el nedumerit, de parcă nu se vedea şi cu ochiul liber.

— Eliberează ringul! îi spusei. Şi nu-ţi da drumul pe tine, până nu găseşti camera potrivită.

Am râs cu Agnes încă cinci minute pe tema asta şi ne-am privit ca doi dezertori. Asta şi eram. Nişte dezertori. Din viaţa pe care o dusesem. Forţaţi sau nu. Dar o alesesem.

În fiecare clipă din viaţă trebuie să alegem ceva şi, în consecinţă, să renunţăm la restul. Majoritatea oamenilor ar vrea să păstreze total. Nu se poate. Există un singur drum, nu poţi merge pe două sau mai multe drumuri. Iar orice întoarcere e o pierdere de timp. Dar de câte ori în viaţă avem convingerea că am ales ce trebuie?! De cele mai multe ori ne minţim că am ales calea potrivită. De ce? Pe cine vrem să salvăm? Pe noi? Cine suntem noi? Cine sunt eu? O plăcuţă de identitate cu un număr.

În faţa morţii toţi suntem egali. Plecăm dincolo cu ceea ce am venit de dincolo. Cu dragoste. Sau revenim pe acest pământ blestemat ori de câte ori trădăm dragostea. Marea trădare nu stă în noi, ci în ceea ce gândim că ar putea fi după noi.

— Unde te mai pot întâlni, îngerul meu? găsi Agnes cu cale să atace problema care o frământa.

— Oriunde în lume, îi răspunsei, de ce să nu recunosc, puţin trist. Ce vrei să ştii? Din ce regiment fac parte, încotro plecăm şi aşa mai departe? Agnes, într-o altă viaţă ai fi fost o curtezană desăvârşită. Sau cea mai frumoasă femeie de pe Mapamond.

Sub duş mi-am dat seama că, dus de evenimente, am scăpat

câteva date strict secrete. Vina mea. Băusem peste măsură. Aveam o singură soluţie.

Agnes era încă în pat, întinzându-se din toate încheieturile, ca o pisicuţă tocmai ieşită din încrucişarea cu un motănel. M-am îmbrăcat şi am dus mâna la buzunarul interior, de parcă aş fi avut intenţia să-i plătesc un „extra”. Am prins cuţitul de luptă şi, cu o mişcare exersată în ani şi ani de instrucţie, i-am retezat carotida. Sângele a început să curgă în valuri, precum şampania în salonul de jos.

Am dat pe gât ce mai rămăsese în sticla de gin şi m-am repezit spre ieşire, încuind uşa şi aruncând cheia.

Jos, petrecerea era în toi. Camarazii mei îşi îndepliniseră „misiunea” şi acum sărbătoreau. L-am tras deoparte pe Gil şi i-am explicat situaţia. Un ordin şi iată-ne bătătorind drumul spre alte meleaguri. Îmi mai trebuiau zece ore ca să scap de o eventuală punere sub acuzare pentru omucidere. Când ucizi în război, nimeni nu te acuză, deşi, nici războiul nu e legal. Sau este, dar numai după legile omeneşti. Ceea ce săvârşisem eu, era o crimă. Tot după legile omeneşti.

Nu mă gândeam atât la consecinţe, cât la trăirile care urmau. Ştiam că mult timp voi visa gâtul Agnesei sângerând într-o veselie. Mă linişteam spunându-mi că făcusem un lucru necesar pentru cei alături de care luptam. Da, sigur. Doar că nimeni nu mă silise să provoc acel gest. Dar asta era deja problema mea personală.

După care mi-am spus: mereu se întâmplă aşa – motivaţia acţiunilor personale este mai tot timpul extrapolată şi pusă în sarcina unor instanţe superioare. Mania justificării. Am luat azimut 001 şi am ajuns în tabără. Se făcuse de-acum ora douăsprezece noaptea. Somn obligatoriu.

Pentru mine, coşmaruri. Ca întotdeauna, am tranşat chestiunea în favoarea mea. Bătălia cu subconştientul nu e una prea uşoară, însă rezultatele sunt mulţumitoare. Cât timp te situezi deasupra problemelor, e în regulă. Nu poţi avea totul. Uneori rămâi cu nimic. Dar viaţa merge înainte, lucrurile se schimbă şi tu te simţi nedreptăţit. Frustrat.

La ora opt de dimineaţă eram pe platou şi în treizeci de minute iată-ne îmbarcaţi într-un elicopter Cobra, având cu noi armele supersofisticate gata să-şi scuipe otrava. Agnes rămăsese undeva în urmă. Cine să se intereseze de o târfă? Poate doar Iisus.

Dar Iisus era răstignit.

VIII

— Mozambic! făcu Schroder. Un pământ al nimănui. Nici o importanţă strategică. Butaforie. Aici, oamenii se ucid cu aceeaşi uşurinţă cu care o curvă pensionară îşi striveşte păduchii laţi.

Se plimba prin faţa noastră şi, din când în când, parcă citindu-ne gândurile, scormonea pământul cu cizmele lui de şevro, ca o curcă pe cale să-şi lepede povara târtiţei.

— Soldaţi, continuă el, nu există nici o idee pentru care să luptaţi. Există doar interese. Dolarii. Nu mă interesează ce gândiţi, nu interesează pe nimeni ce gândiţi voi. Sau ce simţiţi. Sunteţi plătiţi ca să luptaţi, indiferent împotriva cui, să ucideţi, indiferent pe cine. Aţi semnat un contract pe care trebuie să-l respectaţi. Orice nesupunere va fi tratată în litera regulamentului trupelor de mercenari.

— Pariez pe o mie de „Franklini” că va trebui să omorâm nişte prăpădiţi de civili! se auzi „şoapta” Colosului, care sperie rău de tot o ciurdă de maimuţe ce îşi făcea siesta în apropiere.

Schroder se îmbujoră brusc şi se întoarse spre Pavlovici, care luă instantaneu poziţia de drepţi.

— Domnule maior, observ că soldatului Sheldon nu i-au ajuns cele douăsprezece ore de instrucţie drept pedeapsă. Când vom reveni la Swazi, va executa douăzeci şi patru de ore cu pauze de zece minute la fiecare oră.

— Am înţeles, domnule colonel! strigă Pavlovici şi-şi pocni călcâiele.

Întorcându-se spre Colos, Schroder mârâi:

— Da, soldăţelule, s-ar putea să vi se ordone să trageţi şi în civilii neînarmaţi. N-aţi fost angajaţi pe post de surori de caritate. Dacă, totuşi, careva dintre voi se mai îndoieşte de asta, e liber să-şi ia băgăjelul şi să dispară în ceaţă.

Ceea ce era o minciună sfruntată, o ştiam cu toţii. Contractul stipula clar că orice părăsire a dispozitivului de luptă înaintea expirării termenului prevăzut se pedepsea ca trădare.

— Dacă lucrurile s-au clarificat, vă fac cunoscut că în două ore vom pleca spre o bază a comuniştilor pe care va trebui s-o distrugem în întregime. Veţi fi desantaţi în trei puncte diferite.

Colonelul scoase o hartă şi începu să ne explice ca unui grup de copii handicapaţi.

Cert este că, puţin după miezul nopţii, am fost desantaţi într-un teritoriu total necunoscut. Zgomotul elicopterelor îi sculase probabil pe cei din tabără: ici-colo se aprindeau luminiţe. Antiaeriana, credeam noi. Ne înşelam. Am primit prin staţie ordinul de tragere şi imediat au început să se audă răpăieli şi explozii mai ceva ca în *Războiul stelelor.*

Mi-am lipit ochiul de luneta aruncătorului de rachete la purtător şi am ţintit primul obiectiv: o formă ciudată care se înălţa vreo zece

metri de la pământ. Am tras şi am rămas din nou surprins, a câta oară, de silenţiozitatea cu care a plecat racheta şi de lipsa de recul. I-am dat ghidaj prin minicomputer şi am încărcat din nou. Săream ca o capră, urmat la mică distanţă de Jack şi de Bahtiar. Am ochit iarăşi, am tras şi am continuat înaintarea.

Aşezarea era mai mult ca sigur spulberată de mult, dar câtă vreme nu venea ordinul de încetare a focului, nu ne puteam opri.

Am armat şi am tras. În nimic. Prin lentilele cu infraroşii nu se vedeau decât focurile stârnite de explozii. Nici o clădire. Nici o mişcare.

Ne aflam la vreo sută de metri de „obiectiv”, când am auzit vocea lui Schroder ordonându-ne să ne oprim şi să ne retragem la punctul de adunare stabilit. Nu primiserăm nici o replică de la cei din faţa noastră. Cel mai curios dintre noi se dovedi Bahtiar, care, nesocotind ordinul, se apropie în viteză de scena luptei. După zece minute se întoarse şi faţa lui era albă ca un cearşaf scos de la o curăţătorie chimică. Căzu în genunchi şi începu să borască cu viteza unui fluviu ce se varsă în ocean.

Când termină, ne privi ca pe nişte stafii şi îngăimă:

— Acolo… acolo… femei… copii… mult copii… zob…

— Dacă erau zob, de unde dracu’ mai ştii că erau femei şi copii? se stropşi Jack.

— Mâini mici peste tot, picioare cu sex femeie, păr lung, peste tot.

Jack pufnii pe nas şi scuipă într-o parte.

— Asta e! Acum gata! Colosul a avut dreptate. Hai s-o luăm la picior. Trebuia să fim de mult la punctul de întâlnire.

Erau adunaţi cu toţii în păr şi cred că ne aşteptau de câteva minute bune. Colonelul ne privi chiorâş.

— N-aş putea spune că v-aţi grăbit din cale-afară. Poate că vă trebuie pe viitor un ghid care să vă conducă.

Se opri în faţa lui Bahtiar, cu o intuiţie extraordinară şi se răsti la el:

— Ia spune, arab împuţit, nu cumva ai făcut prostia să nu respecţi ordinul de retragere imediată?

— Ba da, domnule colonel! strigă Bahtiar, cu groaza în ochii lui porcini. Respectat. Întors imediat şi fugit aici.

— Fugit aici în mâini, de-aţi întârziat atât?! Caporal Sheperd, să fii cu ochii tot timpul pe ăştia trei. La prima impresie că nu execută ordinele, îi lichidezi fără nici un fel de ezitare.

— Am înţeles, domnule colonel! strigă Gil, aruncându-ne priviri de asasin.

Ne-am îmbarcat în Cobrele noastre şi am luat drumul orăşelului Smithtown, abia aşteptând să ne întoarcem „acasă”. Dar nu întotdeauna calculele se potrivesc.

În jurul aparatelor începură să apară mici flăcări, de parcă stelele ar

fi luat foc şi căzeau pe pământ. Numai că flăcările nu veneau din cer, ci de sub noi. Nu erau luminiţele ce ne induseseră în eroare şi ce fuseseră doar focuri aprinse de localnici. Acum era pe bune.

— Atac antiaerian! auzirăm în căşti vocea calmă a pilotului.

Elicopterele începură să-şi arunce rachetele şi torpilele teleghidate. Aveam un noroc chior: dăduserăm peste o baterie AA care nu avea rachete sol-aer, căci altfel, în câteva secunde, am fi fost trimişi în Iad.

— La ce dracu' ai schimbat traseul? urlă în microfon vocea gâjâită a colonelului.

— Asta e treaba mea! ţipă pilotul. Sunt comandantul escadrilei şi cât timp sunt în zbor, eu hotărăsc.

— Ai să răspunzi în faţa lui Samimba! mai apucă să răcnească colonelul înainte ca elicopterul nostru să fie zguduit asemenea unui bloc în plin cutremur, începând să se rotească în jurul axului.

Cobora încet. Instinctiv, ne repezirăm spre uşa de evacuare şi numai vocea pilotului ne opri de la un act colectiv de sinucidere:

— Ţineţi-vă bine de bare şi pregătiţi-vă să săriţi la becul verde. Doar la becul verde, repet, nu înainte! Vă îndepărtaţi imediat de aparat. Am fost loviţi în rotor!

Ne priveam cu ochii măriţi de spaimă şi zău că nu păream nişte spectatori la un film cu Stan şi Bran. Doar Pavlovici mesteca liniştit gumă, fără ca vreun muşchi să tresară pe faţa lui colţuroasă.

Continuam să coborâm în timp ce ne apucase ameţeala de atâta învârtitură. Se auzi un semnal sonor, iar becul verde începu să clipească cu intermitenţă. Am deschis uşile şi ne-am aruncat în întuneric, fără să ştim de la ce înălţime cădeam.

Să fi fost vreo trei metri. La contactul cu pământul, m-am lăsat pe umărul drept şi m-am rostogolit. M-am ridicat iute, am aprins lanterna oarbă şi am început să-mi caut lansatorul, pe care îl aruncasem înainte.

În mod inexplicabil, elicopterul se rotea întruna în jurul cozii, oprind însă coborârea. Am presupus că era vorba de o manevră extrem de complicată, care, oricum, nu putea dura prea mult. Mi-am găsit arma şi am luat-o la trap după ai mei. La puţin timp, în spate, se auzi o explozie şi o flacără gigantică se ridică spre cer, transformându-se într-o ciupercă de fum.

Ne-am aruncat la pământ pentru a lăsa suflul să treacă.

Oare pilotul reuşise să se salveze?

Ce mai conta? Important era faptul că mă aflam în viaţă, continuam să respir, să alerg, să mă gândesc la mâncare şi la femei. Şi mai ales la dolari. Ce mai conta că pilotul îşi riscase viaţa şi pentru mine şi că, aproape sigur şi-o pierduse pentru a ne salva? Ah, ce bine e să trăieşti! Să ştii că ai ocolit încă o dată moartea. Se trăgea necontenit, dar nu-mi păsa.

Apoi, am simţit pământul cum îmi fuge de sub picioare şi am prins să mă rostogolesc într-un hău nesfârşit. O clipă îmi străfulgeră prin cap că ăsta era dramul spre Iad. M-am oprit la un moment dat şi tocmai încercam să-mi recapăt respiraţia, când un obiect greu, cilindric, mă izbi cu violenţă în femur. Am auzit trosnetul sec, de lemn uscat şi, vreo câteva secunde, am leşinat.

Nu voiam să cred, dar faptul era evident: aruncătorul scăpat îmi fracturase în cădere piciorul stâng.

Am urlat ca un dement, nu numai de durere, ci şi de frică. Căzusem într-o groapă-capcană pentru cine ştie ce animale. Mai vedeam sus, foarte sus, un petic de cer, luminat de o lună ce mi se părea că ia forma unui craniu omenesc. Am continuat să guiţ din toţi plămânii.

„De ce dracu' mi se-ntâmplă tocmai mie?!" O întrebare de altfel total tâmpită. Vizualizam deja o ceată de canibali cu cuţite şi belciuge trase prin nas, înconjurând groapa şi sfătuindu-se dacă să mă mănânce ca antreu sau ca desert.

Am mai urlat o dată şi, în secunda următoare, la marginea gropii, profilându-se pe cer, se ivi o căpăţână enormă. De astă dată am urlat fără menajamente. Apoi, am recunoscut vocea Colosului:

— Ce te tot beşi acolo ca un gibon paranoic? Înghite-ţi limba! Vrei să chemi aici toate armatele din sud-estul Africii? Zi, ce-ai păţit?

— Cred că mi-am fracturat piciorul stâng.

— Tipic pentru un tâmpit ca tine! Mă duc să fac rost de o frânghie, mai spuse uriaşul, de parcă taman la zece metri s-ar fi aflat unul dintre cele mai dotate magazine de frânghie de pe continentul negru. Între timp, românaşule, caută-ţi noua ta armă cu care ai fost dotat. Decât să nu te întorci cu ea la bază, mai bine rămâi acolo să te halească leii.

Am început să caut prin jur şi am găsit până la urmă obiectul ce-mi produsese pocinogul. L-am legat de mine cu toate curelele care mă încingeau.

Căpăţâna Colosului se profilă din nou la marginea gropii-capcană.

— Vezi că ţi-am pregătit o frânghie din liane.

Am văzut venind spre mine ceva în genul unui şarpe. M-am legat de mijloc şi am tras de câteva ori, ca un semnal.

— Ce dracu' faci acolo jos?

— Poţi să mă tragi!

— Da' ce-ţi închipui că sunt eu? Macaraua ta personală? Ridică-te în mâini, băieţaş, ţi-ai fracturat piciorul am înţeles, dar nu şi labele din faţă.

L-am înjurat scurt în gând şi am început să mă caţăr numai prin forţa braţelor. Nu eram chiar firav, însă la greutatea mea de nouăzeci şi cinci de kilograme se adăugaseră şi cele douăzeci şi cinci ale aruncătorului. Totuşi, spaima de a nu cădea în mâinile canibalilor îmi

dădea puteri nebănuite.

Am ajuns la marginea gropii şi două perechi de braţe se grăbiră să mă tragă afară. Cel de-al doilea era Jack.

— Mulţumesc, camarazi! reuşii eu să îngăim, simţind cum încet-încet mă cuprinde febra.

— Beşi! icni Colosul. Ţine-ţi mulţumirile pentru balul de sfârşit de an. Aici e Mozambic.

Stăteam cu piciorul stâng îndoit şi cea mai mică zdruncinătură îmi producea o durere care mi se repercuta în creier. Mergeam într-un picior, cu mâinile înlănţuite pe după gâtul celor doi, dar simţeam că în scurt timp mă vor lăsa puterile. Or, a încerca să salvezi un rănit dintr-un teritoriu atât de îndepărtat de bază, fără a avea un mijloc de zbor, era total imposibil.

Era ziua mea norocoasă. Pavlovici reuşise să ia legătura cu celălalt elicopter care scăpase din atacul antiaerienei şi ne-am îmbarcat destul de repede.

Singurul rănit eram eu, lucru nu prea măgulitor pentru un mercenar, dar nu-mi mai păsa de nimic. Durerea devenise aproape insuportabilă. Felipe, sanitarul nostru, îmi administrase deja două morfine, deşi în creier ecoul durerii persista.

Am fost depus, asemenea sfintelor moaşte, într-un spital în toată puterea cuvântului, nu într-unul de campanie, cu doctori şi infirmiere îmbrăcaţi în halate ce sclipeau de curăţenie. Erau italieni şi făceau parte dintr-o asociaţie internaţională, ceva în genul Medicilor Fără Frontiere.

De undeva a apărut o tipă cu mustaţă, cărând după ea un aparat Roentgen portabil. M-a privit ca pe un găinaţ în cădere liberă şi mi-a cerut să îndrept piciorul cu buba.

— Nu pot, doamnă, bâiguii eu, nu pot din cauza genunchiului. Cred că şi acolo e ceva grav.

— Eşti doctor? hârâi mustăcioasa.

Puteam să garantez că fuma numai ţigări cubaneze fără filtru.

— Nu, i-am zâmbit dulce, am eu muian de măcelar?

— Da, zise fără ezitare arătarea. Măcelar-măcelar. Nu asta eşti? Întinde piciorul. Nu pot să-ţi fac altfel radiografia şi nenea doctorul n-o să ştie unde să te taie.

„Mai bine să-ţi taie ţie mustaţa”, i-am spus în gând. Apoi, cu voce tare:

— Trebuie să taie?

Tipa păru să-şi piardă calmul.

— De ce crezi că te afli aici? Ca să împleteşti colăcei? Întinde piciorul!

— V-am spus că nu pot.

Doctoriţa făcu un semn spre uşa salonului şi, în câteva secunde,

lângă mine se afla o infirmieră îngălată, cu părul lucind de grăsime sub basmaua albă, buhăită şi cu toate formele feminine învinse de forţa gravitaţiei.

— Catarina, se adresă mustăcioasa noii arătări, îndreaptă-i piciorul ucigaşului ăstuia plătit, care se scapă pe el de frică.

Catarina îmi zâmbi gingaş, băgându-mă în răcori şi se lăsă cu toată puterea pe beteagul meu. Am scos un ţipăt neomenesc şi pe moment am leşinat. Când mi-am revenit, doctoriţa îşi făcea treaba cu o plictiseală scârbită.

— Întoarce piciorul pe laterală!

Simţeam o nevoie nebună s-o muşc de nas, dar am lăsat realizarea intenţiilor mele războinice pe mai târziu. O dată treaba terminată, mustăcioasa îşi strânse catrafusele şi o luă din loc. Catarina continua însă să-mi zâmbească cu buzele ei slinoase, privindu-mă precum o pisică un şoricel prins în corzi.

— S-a speriat băieţelul? L-a durut picioruşul?

— Puţin, răspunsei eu, oprindu-mi instinctiv înjurăturile care mi se băteau ca turcii la gură. Soră, ştiţi, aş vrea…

— Da? Ai vrea ce?

— Aş vrea să…

— Să ce?

Ştia scorpia, dar mă fierbea.

— Să… Şi nu pot să merg.

— Să ce? păru Catarina interesată în continuare. Să joci volei? Hochei?

— Ba să mă piş! urlai eu, lăsând orice pudoare la o parte.

— Nu trebuie să te scoli pentru asta, supraforţă masculină! Ai la îndemână un vas care poartă numele de ploscă. Îl poţi folosi cu încredere până se umple.

— Şi după aia? O beau?

— Dragul de el! se hlizi slinoasa. Nevinovat ca un bebeluş. După *aia,* o chemi pe sora Catarina. Nu, nu, mai zise ea urmărindu-mi privirile, nu există nici o sonerie. Urli! Te voi auzi. Dacă simt eu de gardă. Dacă nu, te va auzi altcineva. Pentru treaba ailaltă, foloseşti vasul ăsta.

— Adică în ăsta pot să mă cac! spusei eu, practic.

— Da. Acelaşi procedeu. Alte nedumeriri mai ai?

M-am uitat fugar la ţâţele ei mari şi blegi, la burta ei gelatinoasă şi am oftat.

— Nu… Adică… Va trebui să fiu operat?

— Asta, drăguţule, numai doctorul hotărăşte. Dar, după câte-mi pot da eu seama, două luni cel puţin o să stai pe bară. Nu te bucuri? Scapi de luptă. Sau nu vi se plăteşte pentru asta?

— Ba da. Mai puţin, dar ni se plăteşte.

— Bine, cocoşelule, zise Catarina, continuând să mă fixeze cu ochii ei de pisică sălbatică. Dacă ai nevoie de ceva, ştii care e metoda ca s-o chemi pe sora Catarina.

A fost nevoie de operaţie şi de o tijă.

După o lună şi jumătate de fixat la pat, devenisem mai nervos ca un ţânţar castrat. Catarina îmi dădea în continuare târcoale, aruncându-mi tot mai des priviri pofticioase. Să fiu sincer, la cât de stătut eram, aş fi închis ochii pentru o dată.

Şi într-o noapte, când Catarina rămăsese de gardă, am simţit o mână controlându-mă expert la testicule. Bătrâna mea pendulă o luă din loc cu viteza unui avion cu reacţie în plină decolare şi, o clipă mai târziu, matahala era deasupra mea, cu spatele spre mine, înfigându-se adânc şi pufăind pe nări ca un motor. În doi timpi.

Am aruncat o privire rapidă în jur, dar toţi păreau să doarmă un somn de copii nevinovaţi. N-am rezistat prea mult. Mi-am dat drumul şi cred că am umplut-o toată.

Catarina se dădu jos şi puteam să-i citesc pe faţă dezamăgirea.

— Eşti slăbuţ, zise ea, potrivindu-şi halatul. Hai să zicem că e prima oară după mult timp. Te las o jumătate de oră şi mă întorc.

Numai că acum nu mai voiam eu. Îmi trecuse somnul şi mă frământam în căutarea unei soluţii. Şi după o jumătate de oră, când am văzut-o pe Catarina apropiindu-se, am tras un urlet care puse rapid spitalul în picioare. Roiau cu toţii ca buimacii în căutarea celui aflat la ananghie.

Continuam să scot sunete care dintre care mai diverse, dar nimic nu părea s-o împiedice pe italiancă să se apropie de mine. Am pus mâna pe plosca aproape plină, mi-am luat avânt şi i-am aruncat-o drept în faţă. Pisatul şi sângele se scurgeau într-o comuniune mutuală pe faţa buhăită a infirmierei, care căzu pe spate într-un leşin instantaneu. Şi, brusc, în tot salonul se stârni o agitaţie de nedescris. Se arunca cu bocanci, cu cutii de medicamente, cu recipiente pline cu rahat, ca în celebra secvenţă cu bătaia cu frişcă dintr-un film cu Stan şi Bran.

— Încetaţi! urlă o voce, pe care o recunoscui ca fiind a doctorului de gardă. Vreţi să vă trimit înapoi la companie?

Se făcu o tăcere de moarte. Tipii nu păreau prea dispuşi să reintre în hainele de mercenari.

Doctorul se apropie de patul meu, după care mă întrebă blând:

— Şi tu, ce pizda mă-tii urli ca un boşiman tras în ţeapă?

— Piciorul! şoptii eu, aruncându-i priviri de câine bătut de soartă.

— Ia asta! zise doctorul, întinzându-mi două tablete. O să te mai doară, ce vrei? Operaţia pe os e cea mai dureroasă. Dar asta nu înseamnă să te pârţâi la cea mai mică durere. Eşti mercenar, nu frizer.

Catarina, care între timp se trezise din leşin, mă privea cu un rânjet

rău, ştergându-se cu un prosop pe faţă şi nu pot să jur că nu m-ar fi ucis pe loc.

— Doctore! mai îngăimai cu speranţă în glas. Nu s-ar putea, totuşi, să plec mâine? Camarazii mei au nevoie de mine.

— Mă înduioşezi! făcu doctorul, scobindu-se în nas. Care vasăzică, arzi de nerăbdare să te arunci în focul luptei. Probabil că eşti un erou. Bine, puişor, adăugă el, scoţând un muc mare de culoare verzui-cenuşie, pe care-l privi cu un aer mirat, de parcă n-ar fi fost al lui. E în regulă, mâine îţi fac formele de ieşire.

Se şterse pe cearşaful meu şi mai clefăi o dată:

— La urma urmei, eşti aproape vindecat. Trebuie să mai faci vreo două-trei săptămâni de recuperare, dar le poţi face şi la unitate. Am să-i anunţ să vină să te ia.

Şi iată-mă a doua zi în Swazi, pedalând în draci o bicicletă medicală şi fugind ca disperatul pe banda continuă, sub supravegherea lui Felipe.

„Camarazii" mei, abia întorşi din misiune, se zgâiau pe geamul deschis al sălii în care îmi dădeam sufletul, hlizindu-se şi făcând comentarii considerate de ei deosebit de spirituale.

— Ce face ăsta? se prefăcu mirat Jack, adresându-se Colosului, care se sprijinea cu coatele de pervaz şi mă privea cu ceea ce îşi închipuia el că ar putea fi admiraţie.

— Cred că se pregăteşte pentru Turul Franţei, răspunse uriaşul, plescăind ca după o masă bună. Am citit într-un ziar că se organizează un Tur al Franţei şi pentru handicapaţi.

— Grăbeşte-te să te înscrii! îi aruncai între două gâfâituri, la categoria reduşi mintal iremediabil. Ai toate şansele să ajungi pe podium.

— Mă întreb, continuă Jack gânditor, dacă nu şi-a făcut ouăle zob pe şaua aia.

— Imposibil! zbieră Colosul fericit. A fost castrat de mic, ca să crească mare şi gras, cum îl plăcea mămiţica lui!

— Nu cred! I-am văzut-o la duş! îl contrazise Gil. E absolut normală, ca a tuturor.

— Nu e a lui, lămuri uriaşul. E gonflabilă. Are o pompiţă cu are-o umple cu apă, când are nevoie să se masturbeze.

Am trecut la scaunul cu basculă, nu înainte de a arunca o flegmă drept peste capetele lor.

— Sunteţi nişte avortoni. Probabil că profesorii voştri au avut nevoie de ani de zile ca să vă înveţe cum să vă legaţi şireturile de la pantofi.

Nici o şansă ca vorbele mele să-i atingă. Se distrau copios în continuare, nechezând la intervale şi bătându-se peste coapse.

— La naiba! exclamă Colosul. Cred că tipul exersează ultimele

noutăţi în materie de regulat. La ce i-or fi folosind dacă tot e castrat?

— Castrată e mă-ta! mă strâmbai la el.

— Cred că a devenit poponar! îşi dădu cu părerea Gil. L-am auzit de un revelion cum îi ura în „latină” unui recrut: „Anus nous!”

Şi pune-te iar pe râs! Felipe mustăcea, prefăcându-se din cale-afară de preocupat de fixarea benzii la parametrii adecvaţi, în cinci minute eram cocoţat pe bandă, ţinându-mă de bara fixă din faţă şi dând din picioare mai ceva ca un campion mondial la 100 metri plat.

Colosul părea să trăiască unul dintre cele mai fericite momente din viaţa lui. Se linse pe buze şi-şi mişcă târtiţa încolo şi încoace, de parcă tocmai era pe cale să se pună pe clocit.

— Prieteni, zise el cu o undă de emoţie în glas, aici se întâmplă ceva. Omul acesta nu este un om obişnuit, ca mine sau ca voi. El este un superman. Înclin să cred că tot ce face aici este strict secret de importanţă deosebită. Personal, sunt de părere că se pregăteşte pentru războiul interstelar. Ce poate fi mai înălţător decât jertfa acestui pământean gata să sară în luptă, cu devotament şi dăruire, pentru a-i stârpi pe nemiloşii extratereştri ce ameninţă bătrâna noastră planetă? Cu bine, drag camarad şi dacă va fi să te întorci, să ne spui şi nouă cum arată o fofoloancă de marţiancă!

— Ca gura ta! urlai scos din sărite.

— Nu-i băga în seamă, încercă Felipe să mă liniştească.

— Nu. Am să-i bag în mă-sa!

După treizeci de zile eram ca nou. La timp, pentru a-mi însoţi compania în „vacanţa” de zece zile din Cambodgia, la vânătoare de khmeri roşii. Pesemne, un tribut ce trebuia să fie plătit de boşii noştri celei mai galbene dintre supraputeri.

Prea puţin important pentru cine luptam şi împotriva cui, pentru cine şi pe cine ucideam. Eram experţi în tainele războiului de gherilă, o armată fără însemne, fără drapel, fără steme. Sau cu una singură: *Măria-Sa Dolarul!*

IX

La extremitatea sudică a Africii, în Port of Hope, ne aştepta vaporul *Queen Mahsaba,* sub pavilion nigerian. Eram treizeci, plus cei doi ofiţeri de elită, Schroder şi Pavlovici. Nu mă întrebaţi de ce nu s-a apelat la nici un avion; nici astăzi nu cunosc răspunsul exact, deşi se pot face o mie de supoziţii. Cert era că, deşi îmbrăcaţi ca nişte gentlemani şi călătorind la clasa întâi, feţele noastre ne trădau meseria.

Vreau să spun că ceilalţi vreo sută şi ceva de călători găsiseră de cuviinţă să-şi petreacă timpul în propriile lor cabine, pe când noi ne fâţâiam pe punte.

Ne plimbam ca nişte marinari nepăsători la un cutremur de 8° pe orice scară şi iată că la primul tangaj mai serios, am fost nevoiţi să renunţăm la postura de duri. Vieţuitoarele oceanului păreau să se bucure de festinul provocat de borâturile noastre. Caporalul Fullman s-a aplecat o idee mai mult şi a căzut peste bord. Dar vaporul era prea grăbit ca să mai oprească la semnalul: „Om la apă!”

În fond şi rechinii trebuie să trăiască. Singurul care stătea impasibil şi ne privea ca pe nişte boaşe de prepelicar era Pavlovici, cu nelipsitul lui trabuc în colţul gurii.

— Nu vă scuipaţi şi ficaţii. Khmerii roşii adoră ficatul de om proaspăt, făcut la proţap.

— Asta nu e vacanţă! urlă Colosul, ştergându-şi resturile rămase pe buzele lui cărnoase. Ne-aţi promis o vacanţă de zece zile şi ne-aţi băgat într-un rahat şi mai mare decât cel din care abia am ieşit.

— Plânge-te la Comisia ONU pentru drepturile omului, ricană Pavlovici. Ce te vaiţi? Vei putea ucide după placul inimii.

— Dacă nu-mi vărs toate maţele din mine, poate, mai spuse uriaşul, aruncând o nouă porţie bancului de peşti ce ne urmărea cu consecvenţă.

— … domnule maior! preciză Pavlovici.

— Sunt soldat simplu. Îmi puteţi spune pe nume.

Maiorul râse şi se îndreptă spre cabină. Gil scoase o pereche de cărţi nou-nouţe şi ne arătă sigiliul neatins.

— Hai, las-o! făcu Jack cu lehamite. Ce-i aşa de greu să refaci un sigiliu după ce-ai însemnat cărţile şi le-ai pus la loc?

— Muie! se pronunţă Gil. Cărţile sunt neatinse, aşa cum au ieşit din fabrică. Dacă nu vrei, nu juca. Nimeni nu va muri de inimă pentru asta.

Bahtiar se apropie cu ochi sclipitori.

— Pot joci eu?

— Dacă Allah îţi dă voie, de ce nu?! Cinci dolari deschiderea.

Gil câştigă primele trei mâini şi Jack pe următoarele două. În

treizeci de minute, Bahtiar era golit de bani. Îşi scoase nervos ghiulul de pe mâna stângă şi-l aruncă pe masă.

— Două mii de dolari.

Gil preluă ghiulul şi-l studie cu atenţie.

— Cred că ai avut meningită când ai fost mic, se adresă el cu condescendenţă arabului. E ăsta aur, cum sunt eu dromader.

— Aur, aur! ţipă excitat Bahtiar.

— Opt karate. Cu piatră falsă. Te poţi pişa pe el. Îţi dau două sute de dolari.

Arabul era la un pas de o congestie cerebrală.

— Tu nebun! *Mostashfa!*[23] Nu cinstit! Eu dat la el şapte sute de dolari, scăpă el fără să vrea adevărata istorie a inelului.

— Patru sute, nici o centimă mai mult!

Bahtiar luă banii înjurând şi ghiulul dispăru într-unul dintre nenumăratele buzunare ale lui Gil. După încă o jumătate de oră, arabul îi pierdu şi pe ăia. Se ridică furios şi dispăru înjurând în limba lui.

Caporalul freca mulţumit cărţile şi ne cântărea din privirile lui dotate parcă cu laser, părând să ne numere banii din portofele.

Ştiam că şi el şi Jack trişau, ca întotdeauna, dar nu reuşeam să-mi dau seama în ce mod. Când mi-a venit însă rândul să fac cărţile, am ghicit.

— Stop! strigai. Numărăm cărţile.

Lucru pe care am şi început să-l fac. Au sărit amândoi cu gura, încercând să mă împiedice şi să împrăştie ca din întâmplare cărţile pe jos. Dar Colosul era ca de obicei pe fază şi le dădu peste mâini cu automatul.

Lipseau trei cărţi.

— Sus, copii! urlă fioros Colosul.

Şi fără să mai aştepte, îl răsturnă pe Gil de pe scaun. Doi popi zâmbeau nevinovaţi. Sub fundul lui Jack, un as de pică. Colosul dădu să-şi scoată pumnalul de luptă din teaca de sub braţ, dar îi făcui rapid un semn către ceilalţi pasageri aflaţi prin preajmă.

— Banii! şopti uriaşul cât putu el de încet. Banii! Banii înapoi! Cu o amendă de o sută de dolari de fiecare pentru trişat. Altfel, vă scot buricul prin cur.

— Sunt caporal! se indignă Gil, încercând să întoarcă situaţia.

— Eşti o diaree! Scoateţi monetarul, să nu vă scot eu buricul.

— Nu discut cu soldaţii! Aşteaptă până în Cambodgia!

Se întoarse să plece, însă dădu nas în nas cu Bahtiar, care ţinea mascat în mâna lui cât o lopată de gropar un stilet marinăresc. Rânjetul arabului nu dădea loc la nici o îndoială asupra intenţiilor sale.

---

[23] Spital! (lb. arabă), (n. tr.).

Gil scoase inelul şi-l puse pe masă. Bahtiar îi făcu semn să continue şi americanul puse lângă ghiul un teanc de dolari.

Ne-am recuperat banii, plus amenda şi am luat azimut bar.

— O să ţineţi minte asta! Nu uitaţi că pe câmpul de luptă eu comand! se răţoi Gil, căutând să-şi păstreze autoritatea.

Colosul râse sfidător şi trase un vânt de o nesimţire cruntă, care-i convinse pe cei câţiva călători încă prezenţi să iasă la aerul sărat şi curat de pe punte.

— Stai prost cu respiraţia, constată uriaşul. Iată de ce m-am grăbit să-ţi ofer o porţie de aerosoli. Ca ordinele tale să se audă până hăt-departe. În acest fel se vor putea căca toţi pe ele.

Gil arăta doar un pic mai bine decât un rac scos recent din oala cu apă clocotită. Se îndreptă ţeapăn spre ieşire, izbind în trecere de zid doi îndrăgostiţi nevinovaţi şi dispăru. Ştiam noi că nu ne va fi foarte uşor în Cambodgia cu un caporal turbat la comandă, dar acum ne simţeam bine şi asta era mai important ca orice.

În război te gândeşti foarte rar la ziua de mâine. Eşti mulţumit că trăieşti azi şi că te poţi bucura încă de viaţă. Glonţul vine întotdeauna a doua zi. Şi dintr-un fapt care li se întâmplă doar celorlalţi, moartea devine propria ta întâmplare.

Am debarcat în Singapore, de unde două elicoptere cargou ne-au transportat la o bază secretă a regaliştilor cambodgieni.

— Sunteţi în vacanţă, ne anunţă Schroder, o dată ajunşi. Aveţi în faţă câteva mii de khmeri roşii, de vietnamezi şi coreeni. Lângă voi se va afla o sumedenie de chinezi, laoţieni şi thailandezi. Misiunea voastră este să doborâţi cât mai mulţi dintre cei din faţă. Vreo nedumerire?

— Soldat Sheldon cere permisiunea să vorbească!

Schroder scuipă scârbit şi urlă către Colos:

— Era imposibil să nu-ţi treacă ţie vreo tâmpenie prin căpăţâna aia de hotentot.

— Domnule colonel, înţeleg că am primit permisiunea! îl rog pe domnul colonel să explice cum este posibil să fim în vacanţă şi, în acelaşi timp, să avem o misiune?!

— Soldat, catadicsi colonelul să răspundă, nu înainte de a elibera o altă flegmă semnificativă, nu trebuie să fii Einstein ca să pricepi că vacanţa înseamnă ieşirea din Angola. Aici, veţi putea folosi în voie noile voastre arme şi nu în condiţii de război total, de asta se vor ocupa galbenii de lângă voi. Nu linia întâi deci, ci linia a doua va fi pentru voi. A doua din spatele inamicului! Pentru cei retardaţi: veţi forma o grupă de comando. Clar?

Colosul deschise din nou gura, dar Schroder se dovedi mai iute de astă dată şi i-o luă înainte:

— Nu mai e timp pentru întrebări, soldat!

— Voiam doar să casc, domnule colonel! lămuri uriaşul.

— În front? întrebă neamţul, nedumerit.

— Păi, dacă aici mă aflu?! Puteam să fiu aici şi să casc în pădure?

Colonelul nu mai insistă. Părăsi platoul cu o expresie de nemăsurată scârbă pe faţă şi-i dădu comanda maiorului Pavlovici. Dar nici sârbul nu părea prea dispus să asculte neroziile noastre, aşa că ne anunţă adunarea pentru miezul nopţii, când urma să fim preluaţi de elicopterele care ne debarcaseră la faţa locului.

— Grupă, drepţi! urlă Gil. Pentru onor, la stânga!

Pavlovici făcu un gest de lehamite şi dispăru în cort.

— Ei, copii ai durerii, spuse Gil cu un rânjet rău pe faţa lui şi mai urâtă şi acum între noi. Soldat Sheldon! Vei fi de serviciu la WC!

— Nu există aşa ceva, strigă voios Colosul. Toată lumea se cacă cu încântare la umbra cocotierului în floare.

— Gura! Nu ţi-am dat permisiunea să vorbeşti! De altfel, ţi-aş sugera să mi te adresezi cu formula „domnule caporal”. Vei curăţa spaţiile dintre cocotierii în floare.

— Am înţeles, domnule caporal!

— Aşa mai merge! Românaşul va fi planton între orele douăzeci şi unu şi douăzeci şi patru. Arma pregătită, patrulare non-stop. Parola: „Banană”. Răspuns: „Socrate”.

Gil radia. Venise momentul lui. Şi era numai începutul.

— Tu! spuse el, arătând spre Bahtiar ca spre un gândac de bucătărie. Cureţi tot armamentul, faci inventarul muniţiei din dotare şi îmi prezinţi situaţia până cel mai târziu la ora unsprezece.

— Domnule caporal, eu ştie scris arabă.

— O să te ajute soldatul Sheldon după ce termină de adunat cactuşii din zonă.

— Imposibil, domnule caporal, urlă Colosul, mereu vesel. Eu nu ştiu să scriu în nici o limbă.

— În ce cocină ai crescut, soldat? Scrisul se învaţă în clasa întâi.

— Bronx, districtul 19, Carnivalle Avenue.

— Cea mai împuţită zonă din emisfera nordică.

— Ţin să-i amintesc domnului caporal, pe care, cu înduioşare, observ că îl cam lasă memoria, că şi dânsul provine dintr-o zonă socotită îndeobşte ca fiind cea mai rău famată din Chicago.

— Nu despre mine este vorba aici! se precipită Gil, făcând mici balonaşe la colţurile gurii. Iar tu, arab nepricopsit, caută de te descurcă. Nu mă interesează că nu ştii să scrii în engleză. Dacă ai venit la „Mercenarios”, trebuie să ştii de toate. Executarea!

Americanul se întoarse pe călcâie plin de importanţă şi se îndepărtă cu mâinile la spate, de parcă tocmai terminase de împărţit ordinele pentru cucerirea definitivă a Rusiei.

Colosul îşi scărpină conştiincios gâtul jegos şi trase concluzia care

se impunea:

— Un rect dat la întors şi spart la prima încercare de refolosire! asta este domnul caporal Sheperd.

Am aprobat cu toţii formula aleasă pentru definirea cât mai aproape de realitate a caporalului nostru şi ne-am împrăştiat. Nu cred că mai e nevoie să vă spun că nici unul dintre noi nu avea de gând să execute măcar o fărâmă din ordinele primite. Consemnul era clar: doar maiorul Pavlovici are dreptul să împartă ordine!

Am pătruns cu Colosul în liniile ocupate de thailandezi şi am început o partidă de zaruri. Evident că babaroasele fuseseră aranjate şi, dacă dădeai într-un anume fel, îţi ieşeau numerele dorite. Dar nici maronii cu care jucam nu veniseră cu pluta pe mare. Unul dintre ei prinse deodată zarurile şi le privi printr-o lupă scoasă din buzunarele lui adânci. A ieşit o bătaie pe cinste, din care Colosul era să-şi piardă şi singurul lui ochi valid. Eu mi-am scuipat trei dinţi şi am lăsat un sfert de scalp.

Atmosfera începuse astfel să se înviioreze. La întoarcerea în tabără, Pavlovici, care sorbea liniştit obişnuitul său whisky, ne-a făcut un semn discret să ne apropiem şi ne-a şoptit printre dinţi:

— Voi doi v-aţi încăierat, nu?

Nu arătam chiar ca doi lorzi ieşiţi dintr-o şedinţă a Camerei Lorzilor.

— Perfect! După desantare, voi veţi deschide drumul! Documentarea se află la caporalul Sheperd.

Aceasta a fost clipa aleasă de Jack să apară, asemenea nouă, zdrenţuit şi plin de sânge. Mergea parcă pe vârfuri şi privea cu atenţie în dreapta şi în stânga, nebăgându-ne deloc în seamă. Pavlovici îl urmărea cu ochi pofticioşi de felină înfometată şi mârâia de plăcere.

Jack tocmai se oprise la marginea campusului, încetând mersul lui caraghios de bărzoi prins într-un cuib adulter, când maiorul urlă din rărunchi:

— Nickolson!

Jack rămase nemişcat, într-o poziţie greu de descris şi, pentru o clipă, am crezut că urechile îi deveniseră duble. Întoarse încet capul şi-l descoperi pe Pavlovici. În mod cu totul neaşteptat, îşi duse un deget la buze şi sâsâi semnificativ.

Siderat, maiorul făcu un gest către sine: cum adică, el să tacă?!

Jack confirmă şi băgă în marşarier, apropiindu-se de noi cu acelaşi mers caraghios, pe vârfuri, dar de astă dată cu spatele.

— Tocmai am omorât un chinez care se dăduse la mine, şopti Jack. Adică voia să mi-o facă pe la spate, ce vă holbaţi cavernele? La urma urmei, sunt un bărbat bine! Cred că am pe urme jumătate din ajutorul umanitar oferit de China Cambodgiei, cam două-trei mii de soldaţi înarmaţi până-n creştet.

Pavlovici îi făcu semn să se apropie şi mai mult şi-i şopti la ureche:

— Tu, soldat Nickolson, vei pleca împreună cu astelalte două hahalere ca antemergători în misiunea din noaptea asta.

Apoi, urlând din fundul laringelui:

— Adică, ne deschideţi drumul ca să venim şi noi cu trăsurile! Omorâţi tot ce întâlniţi în cale, dar în special khmeri roşii. O să-i recunoaşteţi după sălbăticia din priviri. Nici cu voi nu mi-e ruşine, dar ăia vă iau de la distanţă. Sunt maşini de ucis. Nu se fac prizonieri. Printre ciudaţii ăştia, o să mai găsiţi şi nişte ruşi. Sunt singurii pe care e bine să-i prindeţi de vii şi să-i transportaţi la bază. Veţi primi pentru fiecare rus viu o primă substanţială. Dacă sunteţi pe cale de a fi prinşi, vă sfătuiesc să vă grăbiţi şi să vă trageţi un glonţ în ţeastă. Altfel, veţi blestema clipa în care v-aţi născut.

Am simţit fizic cum mi s-a făcut pielea de găină. Eram cu toţii scursorile omenirii, nu reprezentam nimic în economia societăţii. Dar Creaţia, ca orice creaţie, trebuia să aibă şi reziduuri. Nu poţi construi fără să-ţi rămână resturi pe care să fii nevoit să le arunci. Sau să le dai la retopit. Noi eram resturile.

Cei nefolositori, născuţi pentru a fi asasini cu acte în regulă, cei care urmau să repopuleze Pământul la nesfârşit, să renască mereu, până ce păcatele lor se vor fi mântuit în întregime.

V-am mai spus: nu de moarte mă temeam, ci de pierderea identităţii. Deşi, nici la naştere nu avusesem nici un merit. Dar organismele vii sunt atât de ciudat construite, iar existenţa lor depinde de o asemenea infinitate de combinaţii fizico-chimice, încât pentru a descoperi misterul, trebuie mai întâi să-l cunoşti pe Dumnezeu. Un fapt imposibil. Sigur este un lucru: nu Moartea e drumul către El.

Cu puţin timp înainte de miezul nopţii, am plecat împreună cu Colosul şi cu Jack în avangarda morţii. Febra sângelui, sau numai vodca îngurgitată, începuse să ne pătrundă. Anii de instrucţie, de antrenament, de luptă directă ne formaseră pentru toată viaţa. Nici o cale de întoarcere!

Karma!

Se trăgea peste tot ca la balamuc, fiecare în cine nimerea. Unde vedeam o ceată mai grupată, îi lăsam pe Colos şi pe Jack să se apropie sub acoperirea mea, după care prăjeau cu aruncătoarele de flăcări tot ce mişca pe o rază de o sută de metri.

Khmerii se aflau în plină retragere, conform unei tactici destul de neclare pentru noi; cert era că-şi pierduseră Statul-Major pe drum. Destui luptători se constituiau însă în celule de rezistenţă şi rămâneau să se bată până la moarte. Cam asta era, de fapt, „vânătoarea” la care fuseserăm poftiţi. „Curăţirea terenului”, o tehnică cunoscută încă din Antichitate. A curăţa însemna a şterge totul de pe faţa pământului. Pavlovici alesese bine grupa antemergătorilor. Fiecare

dintre noi trei era perfect pregătit pentru aşa ceva.

Colosul scoase, numai el ştia de unde, cea de-a treia sticlă de vodcă şi la primul răgaz o trecurăm dintr-o mână în alta ca pe un bebeluş nou-născut.

— Am o idee! lătră pe neaşteptate uriaşul, lăsându-ne, pe mine şi pe Jack, cu gura căscată. Ce vă holbaţi aşa? Şi mie mi se-ntâmplă din când în când.

Râgâi intrigat de atitudinea noastră şi ni se adresă ţâfnos:

— Şi eu am creier, ca orice om, deci şi dreptul de a avea idei. La dracu', vă credeţi unicate?! Iată ideea mea! Să rămânem aici până vin căcaţi ăia, cu Pavlovici cu tot şi să ne dăm stresaţi. După aceea, în orăşelul ăsta pe care-l văd pe hartă, cam la cinci kilometri spre est, am putea să găsim ceva bucă de calitate. Plus că ni s-a terminat şi rezerva, adăugă el, aruncând sticla goală.

— Nu eşti chiar tâmpit! constată cu stupoare Jack. Şi dacă în orăşelul tău dăm peste nişte trupe roşii, dispuse să ne facă fărâme?

— Avem şi noi cu ce! strigă Colosul, agitând aruncătorul de flăcări. Ne vom crede în vestul sălbatic, noi vom fi oamenii buni, veniţi să elibereze teritoriile de sub teroarea indienilor Navajos.

Zis şi făcut. Oricum, ne săturaserăm să ne expunem focului deschis al Roşiilor ca nişte nudiste la soare.

Întâlnirea cu ai noştri n-a fost una dintre cele mai călduroase. Pavlovici era la un pas de a ne împuşca cu propria lui mână.

— Aveţi un noroc chior! Schroder a comandat acţiuni solidare. Dacă nu vă tremură curul, daţi-i drumul, voi trei, restul în grupuri de câte doi, cu acoperire. Nu depăşiţi zona de separare, în douăzeci şi patru de ore ne revedem la punctul 8. Succes! Repet: fără prizonieri şi fără răniţi căraţi cu targa. Legătură permanentă prin staţie.

Atât aştepta Colosul. O luă la fugă cu noi doi pe urmele lui, părând a alcătui cu toţii un tablou cu tema: o antilopă fugărită de doi leoparzi! Uriaşul era surprinzător de sprinten pentru constituţia lui, deşi ştiam că mirosul vodcii şi al cărnii îl direcţionau precis, fără putinţa de a da greş.

Şi într-adevăr, la nici cinci kilometri, dădurăm peste o aşezare care la prima vedere părea părăsită. Uriaşul nu făcea însă parte din categoria celor mai încrezători oameni din lume. Limbile flăcărilor pornite din aruncătorul lui luau la rând colibele sărăcăcioase, transformându-le în mormane de cenuşă cu tot ce era înăuntrul lor. La a patra colibă, o explozie îngrozitoare ne aruncă la vreo douăzeci de metri în spate.

— Ce dracu' a mai fost şi asta?! exclamă Jack.

— Mine puse de puţoii ăştia maronii, preciză uriaşul. Am să le frâng gâtul ca la găini. Auzi ce neruşinare! se oţărî el. Să vrea să ne azvârle în aer! Adică de-aia am străbătut noi atâta cale pe ocean cu

balansoarul ăla împuţit, ca să ne ia ei în primire şi să ne facă surcele!

Împroşcă din nou cu aruncătorul lui, gata în orice clipă să facă un plonjon. Râdea ca un dement, în timp ce din colibe începură să iasă oameni ca nişte torţe vii, urlând şi luând-o la fugă, fără să-şi dea seama că aţâţau flăcările ce-i cuprinseseră. Unii dintre ei ridicau braţele spunând ceva repede într-o limbă necunoscută, dar nu era timp de conversaţii politicoase. Cădeau seceraţi de gloanţe sau arşi de vii, sub picioarele noastre, trei cavaleri ai Apocalipsului, înaintând la pas şi împărţind moarte cu generozitate, de parcă eram nişte ţărani cu treabă la cosit.

Am curăţat tot. Continuam să trag şi în cadavre. Nu de puţine ori, „cadavrul" avea un pumnal ascuns sau o grenadă dezamorsată, cu care să-şi ia adio de la viaţă împreună cu inamicul său.

— Opreşte-te, cur belit! Vrei să ne omori şi pe noi?! urlă isteric Jack.

Am schimbat încărcătorul de la mitralieră şi i-am arătat caninii:

— Crezi că moartea voastră ar fi o pierdere foarte mare pentru omenire? Mă gândesc chiar că Roşii mi-ar putea acorda o decoraţie şi niscaiva biştari, dacă v-aş curăţa şi aş trece de partea lor!

Colosul nici nu clipi. Era obişnuit cu efectele declanşate de febra sângelui.

— Te-ai tâmpit. Du-te şi eliberează-ţi maţele, băi puţă, altfel rişti să-ţi murdăreşti pantalonii din dotare. Şi un sfat gratuit: nu te mai juca cu puşcociul ăla, tot îndreptându-l spre noi, te-ai putea trezi oricând cu un laţ de oţel pe după gât.

Acestea fiind zise, dădu buzna într-o casă ceva mai răsărită şi, la câteva secunde, i-am auzit răcnetul de satisfacţie. Am pătruns în urma lui gata să facem faţă oricărei situaţii. Uriaşul ne arătă cu un gest de patron două butoaie pline, probabil, cu trăscău asiatic, sub care zăceau beţi morţi sau pur. Şi simplu morţi vreo doi-trei purtători de ochi oblici, de o cule are inconfundabilă.

Colosul îi scotoci cu dexteritate şi băgă în buzunarele lui primitoare tot ceea ce socoti că era de valoare.

— Facem pe din trei! minţi el, cu un zâmbet mieros pe buze.

Se auzi un şipot de izvoraş şi am putut observa cum unul dintre „morţi" se uşura cu seninătate în pantaloni. Pasămite, se visa într-o budă ultramodernă, cu senzori şi alte dichisuri. Ei bine, nu era acolo! Jack îşi înfipse Mpi-ul în gâtul visătorului şi slobozi o rafală, decapitându-l pur şi simplu.

În timpul ăsta, Colosul se repezi ca un apucat asupra primului recipient, dând să-i scoată capacul. În aceeaşi clipă, un ţipăt ne transformă în stane de piatră:

— NIET! BOMBA!

După primul moment de surpriză, ne întoarserăm spre locul de unde părea să răzbată vocea înspăimântată. O femeiuşcă îmbrăcată

într-o uniformă de camuflaj nou-nouţă făcea semne disperate. Mai mult ca sigur că în butoi era o mină atât de puternică, încât nu viaţa Colosului devenise importantă în acel moment, ci viaţa ei.

Din doi paşi am fost lângă ea, am dezarmat-o de cele două pistoale, pe care le purta ca pe două portfarduri şi am aruncat-o spre Jack. Două degete puse în gura femeii, tras rapid şi iat-o cu obrajii sfâşiaţi.

— Hai, fă sluj! spuse Jack, lovind-o sălbatic în spate.

Stând în genunchi, cu sângele şiroindu-i pe faţă, femeia părea o arătare coborâtă din filmele horror.

Laţul Colosului îşi făcu datoria cu exactitate. Se uită cu duioşie la butoiul ucigaş şi-şi şterse laţul de pantalonii pe care jegul devenise stăpânul suprem.

— Era s-o mierlim cu toţii, suspină el. Noroc cu proasta asta.

Descleştă mâna femeii moarte şi scoase o grenadă dezamorsată, pe care continua s-o ţină strâns în mânuţa lui. Ne privi cu un rânjet rău.

— Aş putea să vă omor pe amândoi acum. Dar am un suflet bun. Sper ca Cel-de-Sus să mă noteze în carneţelul lui la rubrica „fapte bune”. Uşcheală! În cinci secunde, locanta asta o să facă bum-bum!

Şi la privirile noastre disperate:

— Nu vă căcaţi pe voi! În cinci secunde am să fiu la o sută de metri de-aici! Colosul nu e tâmpit! Uşş!

Am demarat cu viteza luminii şi m-am aruncat în prima groapă întâlnită. Sheldon era deja acolo. M-am închinat, dar n-am mai apucat să spun nimic. Stăteam culcat pe spate şi am putut vedea cu ochiul liber trei colibe, un jeep, doi copăcei şi câteva membre umane disparate zburând lejer pe cerul întunecat al Cambodgiei.

— Pot să mă cac în ideea ta, apropo de buca din orăşelul ăsta? întrebă sfios Jack.

— Nimeni nu putea şti ce ne aşteaptă, spuse Colosul, scuturându-se de pământul căzut peste el. Sau poate tu eşti un Nostradamus şi nu ne-ai zis nimic în această privinţă?

Ne-am ridicat şi am continuat cercetarea. Acum însă eram pregătiţi. Minunaţii khmeri lucrau asiduu, lăsând urme şi capcane peste tot.

— La dracu’! îmi exprimai eu zgomotos nedumerirea. Nu mai înţeleg ce caută pe-aici fiinţele astea, dacă totul e minat?!

— Eşti un coi! stabili uriaşul. Mai citeşte istoria războaielor. Ăştia sunt un fel de kamikadze. Gagica avea pe ea tot atât TNT cât putea să intre într-un depozit măricel al armatei. Doar că au lăsat-o nervii. Insuficient drogată.

— N-ar fi mai bine să ne luăm tălpăşiţa? guiţă Jack.

— Ţin să vă reamintesc, zise Colosul, că ne aflăm încă în misiune. Obiectivul acestei misiuni, dacă nu greşesc, este vânătoarea de

khmeri roşii, ceea ce şi facem. Am fost numit comandantul grupei şi vă atrag cuviincios atenţia că ordinele mele trebuie respectate!

L-am privit cu o faţă prelungă şi i-am replicat:

— Cine adică te-a numit pe tine comandantul grupei?

— Eu! fredonă sigur pe el Colosul. Sunt cel mai bun dintre voi şi cel mai vechi în meserie. Conform regulamentului, trebuie să vă supuneţi ordinelor mele.

Jack trase o băşină strategică şi i se adresă:

— Ai exact zece secunde să-ţi scoţi ţeava armei tale împuţite din coastele mele. Nu sunt poligon de tragere.

— Eşti puţin nervos, soldat! hohoti Colosul, dând la iveală, cine ştie de unde, o butelcă cu basamac. Te-ai căcat cumva pe tine de frică? Sau a fost doar o băşină cu stropi? Până şi unui sconcs i-ar fi ruşine să miroasă ca tine.

Trase un gât de canal de scurgere şi ne aruncă butelca pe jumătate golită.

— Curaj, copii! îl aveţi lângă voi pe viteazul vostru comandant, călit în lupte, dar gata să apere cu pieptul lui generos pământul sfânt al patriei!

Din două sorbituri am golit recipientul şi am ieşit din groapă pregătiţi să murim.

Dar moartea se plictisise să ne tot aştepte şi plecase spre locuri mai bune. Cred că arătam toţi trei ca nişte fantome, murdari, beţi, puţind a toate duhorile din lumea asta.

Staţia din spatele meu se pârţâi cu patos şi auzirăm vocea lui Figuerola:

— „Puii imediat la cloşcă! Repet. Puii imediat la cloşcă! Confirmare în registrul cinci!”

— Grupă, atenţie la mine!

Colosul începuse să-şi ia în serios rolul de comandant de oşti, dar şi eu şi Jack eram prea beţi, aşa că am convenit tacit să-l lăsăm să-şi facă numărul.

Replierea comandată de Pavlovici avea o cauză neobişnuită: unul dintre comandanţii Roşiilor prinşi de comando apucase să precizeze înainte de a fi împuşcat că misiunea noastră era foarte bine cunoscută şi că se ştia totul despre noi: poziţii, armament, cadru de împrăştiere şi repliere, frecvenţe de transmisie.

Tentativa lui Pavlovici de a lua legătura cu escadrila de elicoptere a eşuat, ceea ce ne-a făcut să ne gândim că maroniul nu minţise.

— Nu cred că vor să ne piardă, şopti Schroder, tot numai un arc. Ar risca prea mult. În patruzeci şi opt de ore, întreg Mapamondul ar afla cine se găseşte în spatele mascaradei. Ar cădea prea multe capete sus-puse.

— Sunt de aceeaşi părere, domnule colonel! răspunse Pavlovici.

Cred că e o trădare la eşalonul superior, despre care habar n-aveam.

— Mă întreb de ce nu ne-au curăţat până acum, dacă ştiu chiar totul despre noi.

Staţia centrală piui şi Figuerola o puse pe frecvenţa de ascultare. O voce stridentă şi ascuţită veni din eter şi ni se adresă într-o engleză stricată:

— Voi, americani, prinşi. Putem ucide. Pam-pam! Noi umani. Comandant nostru vrei vorbeşti cu comandant vostru, colonel Schroder. Nimic rău întâmplat la voi, dacă făcut ce noi zici. Voi pe loc rămâi, noi trimitem sol. Urmaţi sol.

Un râs strident şi semnalul de închidere a transmisiei.

— A avut dreptate jigodia aia pe care am împuşcat-o. Ăştia ştiu o mulţime de chestii despre noi.

— Domnule maior, permiteţi să raportez! strigă sergentul Clark, luând poziţia de drepţi. Echipa 4 nu s-a întors!

Pavlovici rămase câteva momente gânditor, sugându-şi ca pe un biberon buza superioară îngălbenită de tutun.

— Plecăm în căutarea lor? continuă sergentul.

Maiorul îi aruncă o privire dezgustată şi trimise în direcţia lui Clark o flegmă care, probabil, conţinea mai multă nicotină decât o plantaţie de tutun.

— Unde să-i căutăm? Sau ai impresia că au presărat pietricele albe, ca să-şi găsească drumul înapoi?!

— La ora asta sunt de mult în Iad, preciză Schroder. Pregătiţi-vă pocnitorile. A venit ora dansului. Nu ştiu de unde a plecat trădarea, dar ceea ce e clar, e că suntem în căcat. Să vedem ce vrea khmerul cel mare. Ţineţi-vă aproape otrava sau glonţul pentru voi. S-ar putea să aveţi nevoie.

După o oră apăru şi trimisul. Primul îl observă Bahtiar.

— Allah! Asta nu om!

„Solul” era o piticanie cu un cap cam de două ori cât trupuşorul lui de copil subalimentat, cu două stinghii în loc de picioare şi cu o faţă pe care şi cel mai înrăit ucigaş ar fi refuzat s-o viseze noaptea.

Trimisul ţinea un beţigaş, în vârful căruia flutura uşurel o batistă cândva albă şi care acum, din cauza jegului, aducea mai mult a steag de pirat.

Se apropia cu paşi şovăitori, agitând cu frenezie steguleţul lui de pace. L-am lăsat să treacă printre noi, fără să ieşim la vedere. Tipul părea complet derutat. Bătea în continuare aerul cu beţigaşul şi ciripea voios:

— Americani! Eu! Sol! Americani! *Hi!* Sol! OK!

Brusc, îi apăru în faţă Colosul, care-l priponi cu ţeava aruncătorului de flăcări de un baobab. Expresia Colosului din acel moment nu era una pe care s-o ţii în albumul cu amintiri. Piticania mai că

transformase steguleţul într-o morişcă.

— Eu! Sol! Khmer! American tu! *Hi!* Sol! Nu! vărsă el rapid întregul bagaj de cunoştinţe într-ale limbii engleze.

Uriaşul îi zâmbi şi repetă după el:

— Tu! Sol! Khmer! Eu! American! Nu sol! Da! Eu pac-pac! Tu gata!

— Dă-i pace! se răsti Pavlovici. Eşti mai tâmpit decât s-ar putea constata cu toate aparatele medicale din lumea asta.

Se apropie de sol, îi trase două scatoalce, pentru a-l readuce la realitate şi a-l scoate din starea de şoc, după care îi dădu de înţeles să ne ducă unde avea ordin.

Ne-am înşirat în spatele khmerului, cu toate armele gata să scuipe foc la cea mai mică ameninţare. Căutam să ne liniştim cu gândul că, dacă ar fi vrut, ne-ar fi curăţat de mult. Pe de altă parte, cred că nu-şi făceau iluzia că ne-ar fi putut captura de vii. Mai mult ca sigur că intenţiile lor erau cu totul altele.

Jungla din Indochina nu se aseamănă cu cea din Africa emisferei sudice. Era mult mai multă umezeală, cămăşile ni se lipeau pur şi simplu de piele, iar aerul era încărcat de mirosuri dulcege, asemenea miasmelor otrăvitoare. De vreo două-trei ori am trecut pe lângă mici temple construite din pietre verzi, roase de timp, de atingeri mistice, purtând basoreliefuri aproape şterse, dar pe care se mai puteau ghici figurile unor zeităţi budiste. Jungla purta o încărcătură de mister nemaiîntâlnită până atunci, de parcă sufletele tuturor celor care trecuseră pe-acolo şi care acum erau morţi, ar fi continuat să străbată aceleaşi drumuri, ca nişte peşti fermecaţi într-un râu împietrit.

Mi-ar fi plăcut să mă fi întors prin locurile acestea, dar ca turist, împreună cu Liana… Liana, femeia mea, femeia visurilor mele, rămasă acasă, aşteptând să-mi treacă nebunia, cum credea ea…

… „Florine, tu nu te poţi vindeca decât urmându-ţi fantezia. Eu nu vreau să te schimb. Eşti un om atât de minunat. Fiecare om are o nebunie a lui, mai mult sau mai puţin evidentă. La tine, imaginaţia a depăşit puterea de suportare a realului şi atunci echilibrul s-a rupt. Tu nu poţi exista altfel. Du-te! Te voi aştepta trei ani. De ce trei? *De-aia!* Să nu-mi scrii şi să nu-mi trimiţi bani sau altceva. După trei ani, dacă ai să te întorci, nu vom discuta nimic despre ce a fost. Ca şi cum ar fi prima oară când ne-am întâlnit. Nu te teme. N-am să aparţin nimănui în toţi aceşti trei ani. Tu însă, dacă te vei întoarce, să mă faci să trăiesc în trei ani cât în şase. Sau în zece. Sau cât într-o viaţă. Nu ştim când murim, nu ştim când ne naştem. Şi dacă viaţa este şi ea o iluzie, nu ştim nici când şi dacă trăim…”

Eram prea absorbit de gânduri şi n-am auzit ordinul de oprire. M-am lovit cu nasul de mitraliera lui Bahtiar, aflat în faţa mea. Am început să sângerez abundent.

— *Baqara ahtia!*[24] croncăni arabul, scoţându-mă rapid din starea mea de visare. Tu orb?

— Sictir! îi răspunsei într-o limbă oarecum apropiată de a lui.

Am rupt două bucăţele de cânepă din cârpa pe care o foloseam la curăţirea aruncătorului de rachete şi mi le-am băgat în nări. Aproape că ameţisem de durere, dar asta era problema mea personală.

L-am auzit, totuşi, pe Pavlovici transmiţând ordinul:

— Nu trage nimeni decât la comandă. Dacă vreţi să rămâneţi vii. Lanţ de trăgători pe două rânduri şi aşteptaţi semnalul meu.

Ne-am desfăşurat şi am luat poziţie. Ghidul nostru emise nişte sunete ciudate şi, într-o clipă, în faţă apărură câteva zeci de indivizi cafenii, cu ochii oblici şi cu nişte priviri cu care ai fi putut congela o sută de tone de carne. Erau îmbrăcaţi într-o colecţie de uniforme zdrenţuite şi murdare, în schimb armele luceau de noi ce erau.

Schroder şi Pavlovici pătrunseră în tabără, fără ca nici unul să renunţe la arme. Nu atât pentru autoapărare, o aberaţie în condiţiile date, cât pentru a avea timp să-şi tragă rapid un glonţ în tâmplă, în caz de nevoie.

Dintr-o tentativă de cort apăru un khmer cu capul pătrat, afişând un rânjet de urangutan.

— Ce onoare, ce onoare! chiţăi el, trăgând câteva temenele şi arătându-şi dinţii stricaţi şi ascuţiţi. Domnii Schroder şi Pavlovici! Foarte vestiţi! Eu sunt Pol. N-aţi auzit. Voi vestiţi în toată lumea, eu doar aici. Cred că nu vreţi să mă împuşcaţi?! mai adăugă el, arătând spre armele celor doi şi izbucnind într-un râs strident, de coţofană castrată din adolescenţă.

Schroder ascultă politicos discursul de primire şi răspunse la rândul lui:

— Comandante Pol şi noi am auzit de tine. Numai lucruri bune: se spune că eşti printre puţinii capabili să decapiteze toţi locuitorii unui orăşel într-o singură zi.

— Ah! Mulţumesc, mulţumesc! dădu Pol drumul la o altă serie de temenele. Laudă din partea voastră, mare onoare la mine!

Dădea din gură ca o morişcă, dar ochii de viezure îi umblau cu rapiditate de colo-colo, cântărind situaţia. Guiţă scurt către un cafeniu din spatele lui şi acesta dispăru ca şi cum nici n-ar fi fost vreodată acolo. Pol rămase singur pe platou, dar nu sunt foarte sigur că din nişte copaci nu ne pândeau zeci de Kalaşnikovuri sau cine ştie ce alte păcănitori.

— Poftiţi, luaţi loc! le arătă Pol celor doi ofiţeri nişte scăunele împletite din răchită. Un ceai, un whisky?

— Whisky, hotărî Schroder, ceaiul îmi face rău la vezică.

---

[24] Stârpitură! (lb. arabă), (n. tr.).

Pol râse din nou strident şi turnă în trei stacane din care se putea bea compot.

— Noroc! cum spuneţi voi. La noi – *thai!*

— *Thai!* zise politicos colonelul.

Goliră stacanele, în timp ce, lângă mine, Colosul începuse să sforăie excitat, cu ochii holbaţi şi cu mici bale la colţurile gurii.

— Comandante Pol, începu Schroder, după ce gustă din a doua porţie, nu ştiu cum ai dat de noi şi cum ne-ai prins în capcană. Probabil că n-o să aflu niciodată, în nici un caz de la tine. Nu ştiu nici de ce nu ne-ai ucis, pentru că de vii ştii că nu poţi să ne ai. Şi nu ştiu nici ce intenţionezi cu noi! Singurul lucru de care sunt sigur e că un altul nu ar fi putut să ne prindă în capcană.

— Multe semne de întrebare, nu? spuse Pol, cu aceeaşi privire şireată. Eu auzit multe de voi. Voi vestiţi! Foarte vestiţi! La voi, nu important pentru cine luptaţi, voi eşti plătit bine. Zeul vostru: dolarul american. Noi luptăm la cauză, ideal, cauză Marx, Engels, Lenin. Noi cauză dreaptă. Înlăturat suferinţă, exploatare, durere.

Schroder râse sfidător.

— Înlăturat cu gloanţe. Îi trimiţi pe toţi la Buddha, unde e cald şi bine!

Pentru o clipă, privirile lui Pol deveniră mai ascuţite decât sabia de Toledo, dar imediat reveni la tonul lui mieros:

— Unii oameni răi trebuie îndepărtat. Păstrat cei buni, făcut societate şi popor sănătos, puternic, bogat.

— Bravo! Asta e un scop nobil! spuse maliţios colonelul, servindu-se pentru a treia oară din sticloanţă şi aducându-l pe Colos în pragul apoplexiei. Nedumerirea mea este acum cu atât mai mare: ce am putea face noi, nişte bieţi mercenari, pentru o cauză atât de nobilă?

Pol goli paharul şi se şterse la gură cu mâneca uniformei care cunoscuse şi zile mai bune.

— Simplu. Eu nu mă pricep politeţuri. Diplomaţie nu ştiu. Voi luptaţi pentru mine şi eu plătit dublu decât americanii şi chinezii. Voi bogaţi.

Pavlovici făcu o figură surprinsă şi deschise gura pentru prima oară:

— Comandante Pol, ceea ce ne ceri tu este sinucidere curată. Ne-ar căuta şi în gaură de şarpe ca să ne cureţe. Şi apoi, noi suntem sub jurământ.

Pol dădu din nou drumul râsului său de coiot şi se bătu cu mâinile pe coapse. După câteva minute bune de râs, reveni:

— Voi jurământ? Ce jurământ? Voi jurat pe cont în bancă! Hi-hi!

— Maiorul Pavlovici se referea la faptul că noi am semnat un contract şi că nerespectarea lui duce la discreditarea noastră totală şi pentru totdeauna. După expirarea termenului putem veni la tine şi nimeni n-o să ne condamne că vom lupta împotriva foştilor noştri camarazi.

Khmerul îşi părăsi brusc zâmbetul politicos şi sări în picioare. Cu o mişcare scurtă, răsturnă paharele şi sticlele de pe masă.

— Nu! Eu hotărât! Nu vreţi luptaţi pentru mine, toţi decapitaţi!

— Uiţi că avem în spate unul dintre cele mai bune şi mai bine pregătite plutoane din lume! ricană Schroder, căutând să se vândă cât mai scump. Fiecare om de-al meu are capacitatea unei companii de-a ta.

Pol nu se mai strădui nici măcar să zâmbească. Ţipă din nou în limba lui cântată, de greiere la andropauză şi *din pământ* apărură în jurul nostru, dispuse în semicerc, destule mitraliere şi aruncătoare în stare să cureţe zece plutoane ca ale noastre, nu doar unul. Era o luptă inegală, am fi curăţat destui, dar nici unul dintre noi n-ar fi supravieţuit.

Pocitania cafenie mai ţipă o dată şi, în mai puţin de un minut, patru elicoptere Piton se fixară deasupra noastră, la vreo două sute de metri înălţime. Puteam distinge ţevile brumării ale mitralierelor de 88, ţintindu-ne cu răutate.

O demonstraţie de forţă care urmărea să ne pună cu botul pe labe.

Schroder şi Pavlovici nu erau însă nici pe departe impresionaţi. Sau, oricum, nu arătau a fi. Neamţul scoase un trabuc şi începu să-l molfăie cu nonşalanţă, căutând îndelung după brichetă. În acest timp, maiorul, căscând plictisit, i se adresă într-un târziu khmerului:

— Ai terminat? În regulă. Sper că o să ne dai voie să vorbim şi noi cu oamenii noştri despre schimbarea asta de situaţie?

— Voi nu discuţii. Comandaţi. Ordin.

— Ordin, dar fiecare a semnat un contract separat. E adevărat că pricepi mai greu, dar în schimb uiţi repede, adăugă colonelul, apelând la subtilităţi de limbaj pe care cafeniul nu le-ar fi putut înţelege.

— Da, confirmă Pol. Eu pricep.

— Adică, comandante, trebuie să-i convingem că vor câştiga dublu. Sau te-ai răzgândit?

Pol nu era unul pe care să-l poţi duce cu zăhărelul, asta se vedea şi fără periscop.

— Voi comandaţi! Ordin şi atât! insistă el. Contract la ei, ordin ofiţer.

Neamţul aruncă o privire circulară, aparent indiferentă, către cei care ne înconjurau, abia aşteptând să ne transforme într-un depozit de muniţii şi, ca să contracareze uruitul elicopterelor, urlă din toţi bojocii:

— Se pare că nu prea avem încotro, aşa-i?

Pol rânji din nou mai liniştit şi la un semn, de parcă ar fi fost un soi de magician, elicopterele şi mitralierele dispărură ca şi cum nu ar fi existat niciodată.

— Voi viteji, dar şi înţelepţi. Vestiţi! Voi comando în China, în Shi-

Peng, unde afli moştenitor tron la Kampuchia[25]. La el omorât şi aduci capul. Nu plecat la voi decât cinci. Ajungi. Rest ostatic. Dezarmat şi ostatic. Voi întors cu capul, atunci toţi liberi şi bogaţi toată viaţa.

— Nu înţeleg ce nevoie aveţi de noi pentru asta! îşi arătă Pavlovici nedumerirea. Şi voi aveţi trupe de elită care pot oricând să facă aşa ceva.

— *No comment,* cum spuneţi voi. Da sau nu?

— OK! decise Schroder. Dar lasă-ne să ne alegem oamenii. Vreau garanţii că cei rămaşi vor fi trataţi omeneşte şi că nu li se va întâmpla nimic.

— Aveţi cuvântul meu! spuse khmerul cu o figură de-a dreptul înduioşătoare, punându-şi o mână pe piept.

Pavlovici era gata să izbucnească în râs, dar un cot primit de la neamţ îl potoli.

— Bine, comandante, de acord. Răspund pentru oamenii mei şi tu ştii ce înseamnă asta.

— Garantez! insistă khmerul.

Schroder ne adună pe toţi în jurul lui şi ne spuse în şoaptă:

— E clar, tipul vrea să împuşte mai mulţi iepuri dintr-o lovitură! în primul rând, chestie de propagandă comunistă, dezertarea unor mercenari care au înţeles cauza dreaptă şi nobilă a socialismului. În al doilea rând, lichidarea moştenitorului cu mână străină, ca să nu fie implicaţi într-un scandal internaţional, în al treilea rând, lichidarea noastră ca trupă de elită a inamicului. Nu-i proastă creatura.

— Să le dăm la cap! găsi cu cale Colosul să-şi exprime părerea. Le-o luăm înainte şi-i lichidăm.

— Ştim cu toţii că eşti un monument de idioţenie, zise colonelul printre dinţi, dar recunosc că nu ştiam că eşti şi orb. Doar într-o secundă putem servi drept ţinte vii pentru un sfert din armata roşie. Sau te crezi vreun superman?!... Vom îndeplini misiunea. Eu voi rămâne aici, n-am de gând să-mi las oamenii măcelăriţi de jigodiile astea. Pavlovici, Nickolson, Sheldon şi Sheperd ca pilot de elicopter. Mergeţi până în Shi-Peng, organizaţi o diversiune şi omorâţi primul galben care vă cade în mână. Îi aranjaţi faţa, ca să nu se mai cunoască nici o trăsătură şi-l aduceţi aici. Totul e să faceţi cât mai mult zgomot. Găsiţi o modalitate să anunţaţi baza, fără să vă prindă ăştia frecvenţa.

Neamţul tăcu şi-şi aprinse încă o ţigară. Întinse mâna şi Colosul se grăbi să-i pună în ea bidonul cu vodcă.

— Dacă vom mai fi în viaţă, continuă el, după o sorbitură zdravănă, vom găsi noi soluţia. Sau scăpăm, sau murim. Oricum, n-o să ne lăsăm să fim bătaia de joc a derbedeilor ăstora!

---

[25] Denumire dată de khmeri roşii Cambodgiei (n. tr.).

Pol scormonea încontinuu pământul nervos şi cotcodăcea de unul singur în păsărească lui. Părea mai nerăbdător şi mai nervos ca o marchiză bătrână care nu găseşte WC-ul.

După cinci minute de parlamentări, Schroder obţinu acordul ca oamenii să rămână înarmaţi, sub comanda sa, iar Pol impuse prezenţa unui om de-al lui, Montri, în comandoul nostru. Lucrurile luau o întorsătură nedorită, dar la război ca la război!

I-am privit pe cei rămaşi ca pe nişte morţi şi ne-am îndreptat spre elicopterul destinat misiunii. Un VUK-21, care devenise celebru după deşănţările din 1968 în Cehia.

Am luat în primire dihania şi în câteva secunde mi-am reamintit toate comenzile. Şcoala de pilotaj din Johannesburg era una dintre cele mai bune din lume. Iar eu fusesem un soi de şef de promoţie. Pe scurt, ne-am îmbarcat şi iată-ne îndreptându-ne fără jenă către graniţa cu China.

Shi-Peng se afla cam la o sută de kilometri de graniţă. De pătruns cu elicopterul, nici nu putea fi vorba. Chinezii aveau mai mult ca sigur unul dintre cele mai sofisticate sisteme optice de detectare şi supraveghere. Trebuia să aterizez la mai puţin de zece kilometri de graniţă.

Zburam razant cu pământul, ca să evit radarele şi pentru prima oară de când pilotam, am început să nu mai am încredere în aparatele de bord. Sub mine, totul era apă, de parcă, în loc s-o iau spre nord, o luasem spre sud şi survolam Oceanul Indian. Am verificat poziţia, dar totul părea OK! Drumul era cel bun şi, în maximum cinci minute, ar fi trebuit să mă pregătesc de aterizare.

Brusc, elicopterul prinse să se legene ca un fulg aruncat de la etajul douăzeci şi patru al unui zgârie-nori american, iar comenzile începură s-o ia razna. Am realizat cu rapiditate că intrasem în centrul unui taifun şi că pământul de dedesubt nu mai era decât o mlaştină.

Nici vorbă de aterizare, abia mă ţineam în aer şi trebuia să dau acatiste la biserică pentru instructorul meu africaner, care mă învăţase pilotajul.

Am întors elicopterul pe dungă şi m-am îndreptat către ceea ce părea a fi un petic de pământ tocmai bun pentru aterizare. Văzusem bine, acolo nu era apă. Dar nici pământ. Era o grămadă imensă de trupuri umane, umflate ca nişte zeppelinuri – celebre cimitire create ad-hoc de khmerii roşii, acum scoase la iveală de inundaţie. Mă roteam în continuare ca un coi într-o căldare, când am auzit în cască urletul lui Pavlovici:

— Boule, bagă-te odată peste graniţă!

— Ne vor doborî! răspunsei.

— Eşti total handicapat, dacă îţi închipui că pe o vreme ca asta mai pot detecta ceva! Execută imediat ordinul!

Am tras manşa şi am luat în piept cel mai scurt drum dintre două puncte.

După indicaţiile aparatelor, depăşisem deja graniţa. Şi peste numai câteva minute am strigat asemenea corăbierilor din vechime:

— Pământ!

Era într-adevăr pământ şi era sigur pământ chinezesc. Am aterizat, am tăiat contactul şi, în cel mai scurt timp, marele elicopter era acoperit cu tot lăstărişul aflat în zonă.

Zăceam cu toţii pe spate, încercând să ne recăpătăm respiraţia. Doar Montri părea complet detaşat. Ne privea ca pe nişte ciudăţenii ale naturii, în timp ce-şi mângâia duios puşca-mitralieră de producţie franţuzească.

Primul îşi reveni Colosul.

— Faci labă? se adresă el khmerului pe un ton amical. Vezi că ai confundat instrumentul.

Montri nu-l învrednici nici măcar cu o privire. Continua să facă masaj ţevii brumării şi doar un rictus de dispreţ apărut în colţul gurii ţinea loc de răspuns. Dar dacă de păduchi roşii mai poţi scăpa, de Colos era aproape imposibil.

— În faţa gloanţelor inamicului, toţi suntem egali şi proşti şi deştepţi şi negri şi albi şi bogaţi şi săraci! ne dezvălui el pe şoptite din tainele artei militare. De pildă, onanistul ăsta hepatic poate lua o întreagă rafală drept în boaşe, ceea ce-l va împiedica pe viitor să mai excite ţeava aia.

— Nu poţi să ştii totdeauna dacă gloanţele cu pricina vin de la inamic sau nu, preciză Jack cu competenţă. La urma urmei, dacă i-am aranja mutra un pic, l-am putea da drept moştenitorul după care umblăm.

— Nu se poate! protestă vehement Colosul. E prea urât! N-ai ce să aranjezi la muianul ăsta. Până şi unui anatomist i-ar fi greu să precizeze care e capul şi care e curul la individul ăsta.

Pe faţa lui Montri nu se mişca nici un muşchi. Privea undeva, deasupra noastră şi pun mâna în foc că se ruga unui zeu de-al lui.

— Băieţi, întrerupse Pavlovici spectacolul, Shi-Peng se află exact în faţa noastră, la vreo optzeci de kilometri. Zona e împânzită de câteva mii de chinezi, deci, la prima vedere, misiunea pare imposibilă. O răpire ca asta nu poate avea loc decât în filme.

— Atunci, la ce dracu’ ne-am chinuit până aici? mă trezii şi eu în vorbă.

Pavlovici deveni brusc nervos.

— Băi, puţă, dacă se-ntâmplă să mă mai întrerupi o dată, te fac una cu pământul! Unde te crezi, la un simpozion internaţional? Dacă ai chef de văicăreli, găseşte-ţi un azil de paralitici şi dă-i drumul!

Se întoarse spre ceilalţi şi continuă:

— Există o singură soluţie. Teoretică. Trebuie să ne gândim cum s-o punem în practică. O să ne dăm drept o grupă de americani, în frunte cu un oficial cambodgian, mai zise sârbul, arătându-l cu bărbia pe Montri, veniţi pentru a-l prelua pe prinţ şi a-l duce la Phnom-Penh. Scremeţi-vă şi daţi-mi soluţia exactă pentru a reuşi să-i convingem pe gălbiori că suntem ceea ce pretindem.

Evident, Colosul nu putea pierde ocazia de a fi catalogat printre cei mai capabili să găsească întotdeauna soluţii la situaţii imposibile. Făcu câteva strâmbături, despre care îşi închipuia el că ar putea fi veşnicul efort al descoperitorilor în căutarea unei idei salvatoare pentru omenire şi, în final, scărpinându-se semnificativ în cap, glăsui asemenea unui înţelept din străvechiul Tibet:

— Nimic mai simplu pe lume. Soluţia se află chiar în problemă.

Toate privirile se îndreptară spre uriaş, ca atrase de un magnet. Marinarul ne privi pe rând, părinteşte, pe fiecare în ochi, după care ne destăinui secretul său:

— Vă văd puţin dezorientaţi. Să bem câte un păhărel de *mao-tai,* asta vă va pune creierii în ordine.

Scoase o butelie din buzunarele lui, ce puteau concura liniştit cu hangarele unui aeroport internaţional şi făcu oficiul gazdei, nu înainte de a gusta primul din licoarea chinezească.

— Prieteni, mai zise el pe fondul unei tăceri prevestitoare de rele, ce ne împiedică să trecem de partea chinezilor? Asta e soluţia! Ei sunt peste un miliard, iar noi nu suntem decât cinci. Şase, dacă-l socotim şi pe labagiul care ne însoţeşte. Trecând de partea lor, drumul ne e deschis.

Întinse butelia spre Pavlovici, dar sârbul, cu o lovitură de picior bine ţintită, o transformă într-o mie de cioburi.

— Boule! M-am întrebat mereu prin ce minune te mai poate suporta pământul ăsta, dar acuma mi-e clar: nici Scaraoţchi n-ar rezista mai mult de un minut alături de tine. Caporal, urmează-mă!

Se îndepărtă cu Gil, luând şi staţia de emisie, dar după câţiva paşi se opri şi se întoarse brusc. Montri îi urma cu asiduitatea unui câine credincios.

— Tu ce vrei, mă, belitule? îl întrebă Pavlovici.

Khmerul duse mâna la puşca lui, de care era atât de mândru, dar în secunda următoare trei declicuri îl făcură să rămână nemişcat.

— Încearcă să pui mâna pe amanta ta şi-ţi jur că vei avea mai multe găuri în corp decât un câmp bântuit de cârtiţe! glăsui Jack într-o americano-vietnameză învăţată prin barurile din Saigon. Ia poziţia în poponeţ şi du mânuţele la ceafă!

Ceea ce Montri şi făcu fără nici un fel de comentariu. Maiorul se îndepărtă cu Gil. Ştiam cu toţii că încercau să ia legătura cu baza pentru a transmite schimbarea evenimentelor. Colosul renunţase la

încercările de a salva situaţia-limită şi scoase dintr-un alt buzunar o altă sticlă cu trăscău.

— Îl admir pe împuţitul ăsta de sârb ca meseriaş, dar în privinţa purtării în societate, mă dezgustă. Să spargi tu o sticlă cu cel mai bun basamac posibil?! zise el, trăgându-i ca din întâmplare un şut în spinare cambodgianului. Asta denotă o necunoaştere crasă a codului bunelor maniere. Nu?

Ne aruncă sticla pe care o golise pe sfert şi râgâi cu poftă, făcându-l pe Montri să transpire abundent. Crezuse, bietul, că-şi descărcase AKM-ul în el. Izbucnirăm cu toţii în râs şi Jack îi fixă ţeava pistolului în ceafă.

— Până aici ţi-a fost, Montezuma, sau cum dracu' te-o fi chemând. Pol al tău te-a sacrificat. Dar să nu-ţi pară rău, vei ajunge în raiul comunist, de-a dreapta lui Marx.

— Poţi fi fericit! urlă excitat Colosul. Îţi poţi lua şi boaşele cu tine. Jack, cum dracu' se spune la boaşe pe vietnameză?

— Nu se spune. Cuvântul ăsta nu există la ei, pentru că nu au la ce să-l folosească.

— Şi atunci cum se înmulţesc? devenii eu grozav de curios.

— Importă spermă în schimbul orezului, spuse plin de importanţă Colosul. Apoi, i se distribuie fiecărui gălbior câte o punguţă cu spermatozoizi, din care gagiul ia o porţie în gură şi începe să-i lingă labiile tovarăşei de viaţă. La sfârşit trage o flegmă şi fecundarea e gata.

Între timp, Montri îşi schimbă culorile ca un cameleon în călduri. Din tufişuri apăru maiorul.

— Copii, fredonă sârbul, sugându-şi o carie rămasă nu se ştie prin ce minune neexplorată, am veşti bune. Vom fi garda de elită a micului prinţişor, venită să-l transporte în deplină siguranţă în ţărişoara lui. Misiunea noastră e atât de secretă şi de periculoasă, încât ordinele vor sosi la comandamentul general chinez direct prin satelit. Noi va trebui doar să dăm drumul la parolă.

— O cunoaştem? întrebă Colosul, care voia ca de obicei să ştie tot.

— Iată o nouă mostră de tâmpenie crasă, ricană Pavlovici, arătându-ni-l pe uriaş, de parcă ne-ar fi prezentat ultimul tip de elice submarină. Evident că ştim parola, din moment ce trucajul e aranjat de noi şi de vietnamezi!

— Vietnamezi? Parca până mai ieri erau duşmanii noştri? Înverşunaţi?!

Dar Pavlovici renunţă să se mai enerveze şi împărţi câteva ordine scurte. Montri îşi recăpătă locul în formaţie. Ochii îi erau încărcaţi de atâta ură, că ar fi putut umple şi un ocean. Decamuflarăm elicopterul şi ne îmbarcarăm rapid. Am pus contact şi am pornit motorul. Marele VUK-21 cabră ca un mustang urmărit de o ciurdă de cowboy.

Maiorul îmi dădu coordonatele zborului şi, când am ridicat spre el o privire de tembel, mi-a răspuns printr-un rânjet sălbatic. L-am auzit distinct în staţie.

— Ai terminat să te caci pe tine? Atunci, îndeplineşte indicaţiile superiorilor şi mişcă-ţi curul. Dar repede. Nu suntem la promenadă!

Am redevenit automatul care fusesem programat să fiu şi am ridicat elicopterul, căutând să intru cât mai bine în coordonatele comandate, care indicau cu exactitate poziţiile deţinute de regalişti şi de americani în sud-vestul Cambodgiei.

Adevărul e că nu prea rămăsese timp să mă întreb de ce trebuia să mergem tocmai acolo. Fugitiv, mi-am amintit de camarazii rămaşi ostatici şi care, mai mult ca sigur, aveau să moară.

Nu pot să spun că eram cu lacrimi în ochi, mai ales când mi-am amintit că printre ei se afla şi Schroder. Cu toate că sârbul nu l-ar fi trădat niciodată. Am respirat adânc şi mi-am fixat mâinile mai bine în manşă. Poate că era vorba de un aranjament. Ca să mă asigur, cu câţiva kilometri înainte de a ajunge la poziţia indicată, am strigat în microfon:

— Shi-Peng la orizont!

Pavlovici mă privi cu coada ochiului şi strepezi câteva cuvinte printre cariile lui mai vechi decât mormintele geto-dacice.

— Tu aterizează la locul indicat şi redu muzicuţa. N-am nevoie de observaţiile şi comentariile tale.

În nici cinci minute eram în mijlocul celei mai mari baze secrete a americanilor, legată de un pod aerian direct cu baza din Filipine. În afară de Pavlovici şi Gil, doar eu eram avertizat asupra locului în care ne aflam. Pe clădirea din apropierea helioportului şi care părea a fi comandamentul general, flutura steagul roşu cu cinci stele.

Trei jeepuri se apropiară în viteză şi trăgătorii de pe platforme îşi mişcară neliniştiţi mitralierele încoace şi încolo, fixându-ne în câmpul lor vizual. Am coborât cu Pavlovici în frunte. Dinspre noi venea un miros inconfundabil: mirosul fricii.

Un chinez mic şi gras sosi în întâmpinarea noastră. Păşea ca o gâscă gravidă şi obrajii lui erau parcă decupaţi din povestea cu cei trei purceluşi.

— *Good day, sir!*[26] ciripi el, în timp ce se sălta pe vârfuri, de parcă ar fi vrut să mai crească în înălţime.

— *Good day, sir!* răspunse sârbul, cu un salut impecabil. Grupa de gardă „Condorul” pentru „Delfin”.

— Atât? îşi reluă chinezul ciripeala.

— Recunoaştere numai în faţa comandantului Li.

Chinezul ne cântări din privirile lui oblice şi-şi duse mâna la tocul

[26] Bună ziua, domnule! (lb. engleză), (n.tr.).

revolverului.

— Aş putea face să fiţi morţi în câteva secunde.

— Odată şi odată tot trebuie să murim, oftă fals Pavlovici. Repet: am ordin să fac recunoaşterea numai în faţa comandantului Li.

Chinezul păru să ezite, dar brusc se hotărî şi ţipă:

— Urmaţi-mă! Fără să puneţi mâna pe arme. Oamenii mei sunt cu ochii pe voi. O mişcare şi sunteţi morţi!

Ne-am îmbarcat într-un al patrulea jeep, sosit pentru a ne prelua şi ne-am îndreptat spre clădirea deasupra căreia era arborat steagul chinezesc. Am oprit în faţa peronului şi maiorul a dispărut în clădire, însoţit de chinezul rotofei şi de trei puşcaşi.

Noi, cei rămaşi, aruncam priviri, chipurile indiferente, că re maimuţele galbene, care continuau să ne fixeze cu privirile lor reci, ţinându-ne în bătaia puşcoacelor.

Şi uite-aşa, dintr-o dată, începu să ni se facă dor de Angola.

— Măi, oameni buni, glăsui Gil, parcă negroteii ăia borâţi din Africa arătau ceva mai umani ca ăştia.

— N-am eu două-trei „Molotovuri" autentice, pline cu vodcă, că i-aş face şi pe ăştia să arate mai umani! şopti Colosul.

— Crezi? se îndoi Gil. Ăştia-s mai răi ca roboţii.

Colosul îi aruncă o privire lui Montri şi-i făcu cu ochiul.

— Băi, indigenule, ia intră tu în legătură orală cu lepădăturile astea pe limba voastră şi cere-le nişte *mao-tai.*

Dar Montri stătea în continuare impasibil, cu diferenţa că, în loc să frece ţeava armei, freca caroseria jeepului. Avea tipul mâncărime la palmă!

— Asta nici în mormânt n-o să se potolească! constată Colosul. Până şi acolo va continua să facă onanie cu vreun vierme, ceva!

Şi, totuşi, ne aflam pe un teritoriu „prieten", eram singurul care o ştia în afara maiorului. Apoi, mi-a căzut fisa. Nici maimuţele galbene din faţa noastră nu ştiau că suntem „de-ai lor". Operaţiunea era lucrată la vârf. Iar noi eram o echipă de şoc, ce făcea echilibristică la trapez.

Pavlovici ieşi din clădire urmat de acelaşi chinez rotofei şi de încă un tip îmbrăcat fistichiu, care semăna destul de mult cu Montri. Chinezul urlă un ordin scurt şi răsuflarăm uşuraţi: roboţii de pe jeepuri puseră mitralierele cu ţevile în sus şi rămaseră în poziţie de repaus. Pavlovici salută scurt şi se urcă în jeepul nostru, împreună cu personajul necunoscut. Ne întoarserăm la elicopter. În jurul matahalei forfoteau ca nişte furnici câţiva chinezi în salopete, care, la vederea noastră, se îndepărtară grăbiţi.

— Îmbarcarea! ordonă maiorul.

Am trecut la manşă şi, în scurt timp, ne-am luat zborul. Coordonatele indicate ne purtau înapoi, în tabăra khmerilor roşii. N-

avea rost să mai comentez sau să încerc să pricep ceva.

Zburam cu cinci sute de kilometri la oră, la o mie de metri altitudine. Am aruncat o privire la indicatorul de benzină: rezervorul era plin. Tipii făcuseră alimentarea, asta era sigur, cum tot sigur era că în dreptul indicatorului de gaz se iţea capătul unui, cablu cu mâner de tragere, care înainte nici vorbă să fi fost acolo.

L-am privit pe Pavlovici şi i-am arătat din cap descoperirea. L-am auzit prin staţie:

— La comanda mea, tragi mânerul ăla şi faci trei volte pe o rază de cinci sute de metri.

Am mărit viteza şi am căzut la o sută de metri. „Pasagerii” nu păreau prea fericiţi, iar lipsa pungilor în care şi-ar fi putut lăsa, conţinutul stomacurilor le crea adevărate probleme.

Sârbul îşi scoase bidonul, în care se afla mai mult ca sigur un medicament pentru astfel de situaţii şi trase o duşcă bărbătească. Am rânjit mulţumit şi am mai legănat de două ori mastodontul pe o parte şi pe alta.

— Eşti sigur că trebuie să faci tot circul ăsta? se auzi vocea lui Pavlovici.

— Imperios necesar pentru conducerea unui VUK-21, domnule maior! răcnii în microfon.

Pe elicopter eu eram comandantul, se ştia.

Pavlovici mai apela o dată la bidonaş şi-mi aruncă o privire urâtă. Cred că exagerasem, dar aş fi fost un prost să nu mă folosesc de situaţie şi să-mi mai vărs un pic din venin.

Aparatele îmi arătară apropierea de coordonatele indicate pentru aterizare. L-am anunţat pe Pavlovici, care nu a ezitat să-mi dea ordinul aşteptat. Am tras de mânerul apărut peste noapte şi, după trei volte executate pe o rază de cinci sute de metri, am aterizat.

— Măştile pe faţă! urlă maiorul, executând primul ordinul.

Nu înainte de a se întoarce spre Montri şi a-i slobozi în plin încărcătorul Mauserului său moştenit din cel de-al doilea război mondial.

Aveam măşti ultramoderne, dotate cu senzori şi cu staţii de recepţie, cu o formă ce amintea de filmele de science-fiction. Am auzit din nou vocea maiorului:

— Împrăştiaţi-vă în teritoriu şi trageţi în tot ce seamănă a altceva decât ai noştri!

Eram precum cosaşii în vârful unui deal din Ardeal. Gazele emise de rezervoarele aplicate de prietenii noştri şi declanşate de mânerul-surpriză lăsaseră într-o totală lipsă de activitate toată suflarea de jos.

Seceram cu gloanţe trupurile inerte, mergând în lanţ de trăgători şi trupurile culcate la pământ zvâcneau de parcă ar fi fost vii. Erau vii! Dar ameţite de gaz. Am ajuns la ai noştri, cei rămaşi ca ostatici

zăcând şi ei fără părtinire, ca nişte raţe atacate de o apă poluată.

Cred că noi şase, socotindu-l şi pe acel personaj necunoscut, am hăcuit într-o jumătate de oră câteva sute de khmeri, căzuţi în nesimţire. Schimbam încărcătoarele din mers şi prin filtrul măştii simţeam mirosul morţii. Şi, mai puternic, mirosul sângelui.

Ne-am oprit la liziera unei pădurici şi prima intenţie a fost să ne scoatem măştile. Dar Pavlovici ne readuse la realitate, lovindu-l cu patul pistolului pe cel mai apropiat de el. Se întâmplă ca acesta să fie chiar Colosul, care trecu imediat în lumea viselor. Dar cu masca pe figură.

După o jumătate de oră de zăcut pe spate, Pavlovici ne dădu permisiunea să ne scoatem măştile. Arătam ca nişte verze uitate pe câmp şi găsite după câteva sute de ani de o echipă de arheologi entuziaşti.

Maiorul cotrobăi în raniţă şi ne aruncă fiecăruia câte un set de seringi de unică folosinţă, pline cu un ser necunoscut nouă.

— Înfigeţi câte una în curul fiecărui camarad de-al vostru aflat în lumea viselor. O să-i cam zdruncine, dar n-avem încotro! Trebuie să-i trezim şi s-o ştergem, altfel, într-o oră, ne vom trezi aici cu toată armata roşie a khmerilor şi nu ne mai salvează nici Diavolul, nici bunul Dumnezeu.

Cât se poate de adevărat. Camarazii noştri se treziră cu mişcări dezordonate şi ochii tulburi. Cei mai mulţi aveau accese de vomă.

— Soldat Zamfir!

Am sărit în picioare şi am înlemnit în poziţia de drepţi.

— La ordin, domnule maior!

— Cam câţi oameni poate duce un VUK-21?

— Este calculat pentru douăzeci, domnule maior! Maximum douăzeci şi cinci, dacă nu există armament greu, iar rezervoarele sunt pline doar pe jumătate.

— Perfect!

Îi priveam rânjetul sălbatic şi, ca de fiecare dată, am simţit fiecare firicel de păr din cap luând poziţia de drepţi. „Omul ăsta. E Diavolul însuşi”, mi-am spus a nu ştiu câta oară.

— Clar! E ca la lift. Scrie maximum patru persoane, dar el este testat pentru dublu. Puştiule, intri în pâine! Îţi garantez o primă specială dacă ridici elicopterul cu noi toţi.

— Cu… treizeci de oameni?! bombănii eu.

— Exact! Aruncă tot ce e de aruncat de pe mastodont şi fă loc pentru exact treizeci şi doi de oameni. Dacă nu plecăm cu măgăoaia în următoarele cincisprezece minute, putem să ne luăm la revedere de la viaţă.

— Domnule maior, e sinucidere curată!

— Nu. E singura noastră şansă. Oricum am fi căsăpiţi, iar ca să

lăsăm aici câţiva camarazi de-ai noştri, este exclus. Executarea!

Am adus elicopterul şi am început îmbarcarea, cu motorul în ralanti. Treizeci şi doi de inşi înghesuiţi ca sardelele erau acum pe mâna mea. De fapt, pe puterea calculată a elicopterului.

Gândul mi-a zburat la Liana şi la copilul nostru, care se născuse deja. Da, am uitat să vă spun că Liana îmi scrisese că rămăsese însărcinată şi că voia, indiferent ce s-ar fi întâmplat, să păstreze copilul. Dacă muream acum, se alegea praful de totul! Nimeni nu ar fi putut să mă mai facă la loc. Aş fi revenit în ţară într-un sicriu.

Am trecut motorul pe turaţie maximă şi am eliberat brusc frânele, cum se procedează la decolarea avioanelor. Elicopterul cabră, se ridică la trei-patru metri şi dădu să cadă în bot. Am acţionat manşa şi l-am lăsat pe o dungă. O manevră deosebit de periculoasă, dar, vorba sârbului, dacă e să murim, măcar să încercăm totul.

Aparatul începu o rotire în jurul axei, trepidând cu puterea unui cutremur. Mi-am făcut cruce cu limba şi am accelerat la maximum. La câţiva metri dedesubt, copacii aşteptau nerăbdători să rupă elicele.

Am întors matahala în direcţia contrară rotirii şi, o clipă, am avut senzaţia concretă că aparatul s-a rupt în două.

Dar Dumnezeu ţinea un ochi pe noi.

Elicopterul se îmblânzi asemenea unui cal sălbatic, o dată impusă puterea stăpânului şi prinse să ia înălţime. Îi simţeam sforţările şi nu mă gândeam la altceva decât la sforţările făcute în acelaşi timp de copilul meu să iasă din trupul mamei.

Zburam!

La câţiva metri deasupra pământului, dar zburam! Am luat direcţia sud-sud-vest şi am prins să mă rog pentru sănătatea rusului care inventase maşinăria asta minunată.

Trecusem iar pe lângă moarte, a câta oară?! îngerul meu păzitor îmi ţinea însă contabilitatea. Când cunoşti îndeaproape moartea, viaţa îşi pierde din valoare. Nu mai este decât o bancnotă falsă, cu care poţi cumpăra mărfuri contrafăcute.

Nimic nu ne împiedică să fim liberi.

Decât noi înşine.

X

Ne-am îmbarcat la Chi-Mingh, cu direcţia Japonia, iar la o sută de mile nord de Santa Monica, în plin ocean, am fost transbordaţi pe o goeletă ce urma traseul invers. Până în Port of Hope eram siliţi să stăm în cabinele de sub punte. La tangajul care te scotea din minţi se mai adăuga şi un miros groaznic de peşte crud şi de ciorapi nespălaţi.

Stăteam claie peste grămadă şi ne îmbuibam cu droguri, blestemând toate mările din lume şi pe toţi marinarii din flotele comerciale.

Mai luasem „Cazadestan” – un fel de haşiş sintetic – şi ştiam ce efect are. Am îngurgitat o doză bună şi i-am tras un şut lui Bahtiar, ca să-mi fac loc mai bine pe cuşeta împuţită. Irakianul nici nu reacţionă. Era de mult în lumea viselor. Am închis ochii şi m-am văzut în sala de gimnastică a orfelinatului în care crescusem. În faţa mea, profesorul de sport îmi căra palme, de parcă bătea un aluat de cozonac…

…— Boule! N-ai să înveţi niciodată să stai în mâini? repetă, că dacă mâine nu reuşeşti, am să-ţi frâng gâtul!

O ultimă palmă şi am plecat spre vestiar, unde ceilalţi băieţi apucaseră deja să se îmbrace. Se uitau la mine ca la un gândac şi mi-am simţit obrajii mai roşii decât erau. Zâmbeau dispreţuitor şi făceau comentarii acide pe seama mea.

Şeful clasei. Gelu, un ţigan de altfel, îmi arse un şut în cur şi o scatoalcă peste ceafă.

— Băi, păduche, ne faci clasa de râs! Stai şi repetă până mâine ce ai de repetat, că altfel n-o să-ţi placă ce-o să păţeşti. Te duci în dormitor şi, când ne întoarcem de la masă, vreau să-ţi văd progresele.

— Dar vin şi eu la masă!

— Nu. Eşti pedepsit. N-ai să mori.

Ieşi urmat de ceilalţi şi fiecare se strădui să-mi acorde un semn de atenţie: un ghiont, o palmă, un scuipat, o înjurătură. Ultimul rămase Mircea. Se opri în faţa mea şi mă privi lung.

— Ce mai aştepţi? mă răstii la el. Loveşte-mă şi tu şi fugi la masă!

Dar Mircea, care, spre deosebire de mine, era bine legat, înalt şi cu nişte pumni ce puteau ascunde uşor un penar, mă luă de braţ şi mă duse în dormitor. Mergeam cu capul plecat între umeri, pregătit să primesc groaznica lovitură obişnuită în astfel de cazuri.

În loc de asta însă, Mircea exersă cu mine timp de două ore mersul în mâini. Când se întoarseră şi ceilalţi, rămaseră toţi cu gura căscată. Gelu părea descumpănit.

— Eşti tare, ai? zise el. Bine, la noapte faci de serviciu.

Ştiam ce însemna asta.

La vreo două ore după stingere, Gelu se apropie de patul meu şi

mă trezi, ca şi în alte dăţi, ca să-mi fac serviciul. Adică să-i iau penisul în gură şi să-l scarmăn la boaşe. M-am cutremurat scârbit şi l-am implorat să mă lase în pace. Dar la vederea şişului, n-am mai avut ce face. I-am dat jos pantalonii de pijama şi m-am pregătit să trec la treabă, când am simţit două braţe ce mă ridicară din genunchi şi mă depuseră pe pat.

— Eşti nebun? auzii vocea lui Gelu.

Doi pumni bine ţintiţi îl trimiseră pe ţigan în partea cealaltă a camerei. Mircea, căci el era cel care mă ridicase, aprinse lumina şi spuse, arătând cu un deget spre mine:

— De azi înainte, cine se va mai atinge de Florin va primi acelaşi tratament.

— Dar eu sunt şeful! urlă disperat Gelu, ridicându-se plin de sânge, încercând să-şi păstreze autoritatea faţă de ceilalţi. Mâine am să te raportez directorului!

Fulgerător, Mircea puse mâna pe un bocanc cu ţinte, pe care îl proiectă cu o exactitate de invidiat în căpăţâna tunsă chilug a ţiganului.

— Raportezi pe mă-ta!

Şi, într-adevăr, din ziua aceea, nimeni nu mai îndrăzni să-mi mai adreseze măcar vreun cuvânt urât. Devenisem protejatul lui Mircea, un ţăran blând, dar cu o putere ieşită din comun. De când îl văzuseră rupând o potcoavă în mâini, până şi profesorii îl priveau cu respect.

Iar eu, în mintea mea înceţoşată, îmi închipuiam că schimbasem doar stăpânul. Când, într-o noapte, m-am apropiat de patul lui Mircea şi am început să-l deschei la prohab, am primit un picior în piept şi i-am auzit vocea plină de scârbă:

— Am crezut că eşti deştept. Văd că nu eşti decât un rahat, la fel ca ceilalţi. Să nu te mai prind că încerci asta, că-ţi scot ochii!

La paisprezece ani, împreună cu Mircea şi încă vreo zece, am fost luaţi şi duşi într-un liceu internat, undeva în Munţii Apuseni, un liceu care nu figura în nici o schemă a sistemului de învăţământ românesc. Nici unul dintre noi nu primise vreun act de identitate, aşa cum se întâmplase cu ceilalţi de vârsta noastră. Noi nu aveam identitate. Doar un nume şi un număr care să ne deosebească unii de alţii.

În „liceu” aveam un regim strict de alimentaţie şi educaţie. Toţi pereţii erau împânziţi cu portretele LUI. Până şi în budă se afla unul, alături de fereastra zăbrelită, de parcă ar fi vrut să spună că numai EL ne poate da libertatea.

Lecţiile începeau cu o rugăciune de mulţumire pentru tot ceea ce ne oferise EL şi se încheiau cu un jurământ de credinţă, prin care-i promiteam să-l apărăm chiar cu preţul vieţii noastre.

Peste un an ni se puneau în mână primele arme, nişte Kalaşnikovuri nou-nouţe, cu unsoarea încă pe ele, iar peste alţi doi ani deveniserăm

aşi în folosirea tuturor tipurilor de arme albe sau de foc, numite convenţionale.

Pe lângă asta, fiecare dintre noi căpătase cunoştinţe temeinice de arte marţiale. Din puştiul firav şi uscat care fusesem, devenisem un tânăr vânjos, cu muşchi de piatră şi cu ochi reci, dar pătrunşi de fanatism.

Ne spălaseră creierii şi ne transformaseră în roboţi. La optsprezece ani am fost despărţit de Mircea şi trimis într-o tabără secretă de lângă oraşul B”””…

… Un miros fetid mă trezi din reveria aducerii aminte şi, ca prin vis, auzii vocea Colosului:

— La dracu’! Vă spun cu mâna pe inimă, urlă el în stilul caracteristic, ţinându-şi mâna la prohab, că arabul ăsta împuţit şi-a umplut izmenele de diaree!

Bahtiar continua să zâmbească serafic în somnul lui dulce, neţinând seama de schimbarea de atmosferă petrecută. Dar ca zece oameni, câţi eram în „colivie”, să stea să suporte mirosul unui cămiloi, era prea mult. Iar dacă cei zece erau din întâmplare şi mercenari, lucrurile începeau să ia o întorsătură urâtă.

Colosul îl înşfăcă pe irakianul nenorocos şi, urcând cele câteva trepte spre uşile tambuchiului, îl aruncă pe punte cu un gest nervos, de parcă ar fi aruncat un prezervativ folosit.

Închise uşile şi le încuie cu zăvorul din dotare. Se duse la chicineta aflată sub scară şi se spălă îndelung pe mâini, crezându-se, pasămite, unul dintre cei mai vestiţi chirurgi ai lumii, pe cale să intre într-una dintre cele mai dificile operaţii din istoria medicinii.

La sfârşit, trase o râgâitură amicală şi începu să arunce în noi cu sticloanţe de plastic pline cu *mao-tai.* Captură de război.

— Colosul nu e prost, vociferă el. El nu e inuman. El este un… un…

Faţa i se schimonosi, iar gura continua să piuie fără coloană de sunet.

— Un… un… altruist! Adică, continuă el, trecând în revistă feţele noastre nedumerite, eu ţin la voi. Nu, nu vă grăbiţi să vă cufuriţi de emoţie, ca arabul de-afară. Eu nu ţin afectiv la muhaielele care sunteţi, altfel… Adică, aici, împreună, noi formăm o… o de-aia… ca o familie… o comunitate.

De când luptam împreună şi erau vreo doi ani buni, nici unul dintre noi nu-l mai auzise pe uriaş legând atâtea cuvinte inteligibile într-o singură frază, care să formeze până la urmă şi o concluzie filosofică!

Simţindu-se superior şleahtei alături de care era forţat să convieţuiască, oftă uşor şi-şi retrase suspinând ambasadele:

— Nici bucile unei privighetori obosite puse la proţap n-ar arăta mai jalnic ca voi!

Ostenit de atâtea cuvinte spuse pe metru pătrat, Colosul căzu pe spate şi începu să sugă sticloanţa de plastic de o juma de litru mai abitir decât un sugar înfometat ţâţa mamei.

Am înghiţit încă două pastile de „Cazadestan”, care acţionară mai rapid decât o baterie antiaeriană de rachete Patriot...

... B”””... Iadul era o poveste frumoasă în comparaţie cu unitatea noastră specială. Comandantul, un colonel despre care ştiam doar că se numeşte Mistreţul, obişnuia să dicteze pedepsele pentru neexecutarea corectă a ordinelor. Şi trebuia să recunoaştem că tipul avea o imaginaţie „fără frontiere” în domeniu.

Antrenamentele erau printre cele mai diferite şi mai dure. Kung fu – lovituri cu corpuri dure, pe care trebuia să le suporţi fără să clipeşti. Shaolin – căpătarea echilibrului în cele mai diverse situaţii: pe cap, într-o mână, în două degete. Samsara – salturi în gol de la şase metri, cu cădere pe suprafeţe dure.

Sigur, eram dotaţi cu echipamente speciale, dar numai pentru creşterea performanţelor, nu şi pentru atingerea celor cerute.

Tot aici am făcut cunoştinţă cu cele mai sofisticate tipuri de arme: pistoale automate cu ţeavă scurtă şi fără recul, pe care le puteai ascunde în palmă, aruncătoare de ace îmbibate cu *curara,* înspăimântătoarea armă psihotronică şi atâtea altele.

N-am înţeles niciodată prea bine ce e cu arma asta psihotronică. Ştiam că e vorba de o emisie de neutroni care anihilau câmpul electromagnetic al indivizilor aflaţi în „opoziţie”. Există, după cât se pare, un lanţ de celule în creierul uman cu capacitatea de a recepta energia negativă din Univers şi de a o transfera asupra unei persoane. Un lanţ ce devine activ doar după ani şi ani de antrenamente şi exerciţii. Doar un cerc restrâns de indivizi, aflaţi pe undeva prin Tibet, posedă această uluitoare putere.

Ruşii au fost primii care au prelevat acest lanţ şi l-au reprodus într-un sistem electronic uluitor: arma psihotronică. I-am văzut pe cei câţiva prizonieri, folosiţi drept cobai la testarea armei, luându-se brusc cu mâinile de cap şi scoţând urlete înfiorătoare. Ochii le ieşiseră din orbite şi puteam auzi distinct cum le crapă calota cranianã. Apoi, şuvoaie de sânge negru le-au ţâşnit pe gură, pe nas, prin urechi şi au căzut.

În rest, aceeaşi rugăciune de dimineaţă şi acelaşi jurământ de credinţă la stingere. După un an, ni s-a permis să ieşim în orăşelul B””. Un fel de permisie de douăzeci şi patru de ore.

După ani de internare forţată, am simţit nevoia să mă culc pe spate în iarbă şi să privesc nestingherit cerul de deasupra mea. Nevoia de singurătate, singura cale de recăpătare a identităţii, a unei identităţi de care superiorii mei mă îndepărtaseră definitiv.

Am găsit o poiană şi m-am aruncat pe spate. Ochii mă dureau de albastrul cerului şi vârfurile brazilor păreau suliţe gata să fie aruncate asupra vânatului. Norii luaseră într-adevăr formele unor animale ciudate. Simţeam fizic liniştea pătrunzându-mi în vene, asemenea unei injecţii cu drog şi în scurt timp am adormit.

Când m-am trezit, lângă mine stătea o fată de vreo şaptesprezece ani, blândă, cu pielea albă şi ochii ca mierea.

— Iartă-mă, spuse ea. Am crezut că ţi-e rău. Că *vă* este rău. Respiraţie grea, cu gemete.

Am clipit de câteva ori, ca să mă obişnuiesc cu lumina şi m-am ridicat brusc, speriind-o pe fată. Automatul din mine intră în funcţiune.

— Unde sunt? Cine eşti?

Fata nu păru din cale-afară de fericită de revenirea mea la viaţă, dar reuşi să îngaime cu o voce pierită:

— Sunteţi aici, adică pe Dealul Cireşilor. Lângă B"""… Iar eu sunt Liana. Sunt de prin partea locului, dar acum am venit în vacanţă.

— Elevă?

— Studentă.

— Unde?

— La medicină.

— Sunt bolnav?

O întrebare total cretină. Dacă ar fi fost studentă la arheologie, ce-aş fi întrebat? Dacă sunt un schelet?

Liana râse, dar crisparea nu-i dispăru. Apoi spuse:

— Eu plec. Mă aşteaptă ai mei.

— Mai stai! Iartă-mă, m-am trezit prea brusc. Îţi mulţumesc că voiai să mă ajuţi.

— N-ai pentru ce. Sunt studentă la medicină, era normal s-o fac.

Am privit-o mai atent şi am constatat, fără să vreau, cu voce tare:

— Semeni cu mama mea.

— Da? Şi cum o chema?

— Nu ştiu. N-am cunoscut-o niciodată.

Acum chiar că o speriasem de-a binelea. Citeam pe faţa ei o combinaţie ciudată între teamă şi curiozitate. Am simţit-o înfrângându-şi dorinţa de a fugi. Vocea ei mă convinse că redevenise stăpână pe sine.

— Nu eşti de pe-aici. Nu te-am mai văzut.

— M-am rătăcit de prietenii mei. Hoinăream, ca studenţii în vacanţă. Anul ăsta am ales Apusenii. N-am mai fost niciodată.

— La ce eşti student?

— La IEFS, dacă vrei.

Din privirea ei înţelegeam că nu credea o iotă din cuvintele mele.

— Bine. Îmi pare bine că te-am cunoscut şi că… n-ai nimic. Acum trebuie să plec.

— Mă cheamă Florin.
— Pe mine…
— Ştiu, mi-ai spus, Liana. Şi eşti frumoasă.
Zâmbi.
— Şi asta ţi-am spus?
Am zâmbit la rândul meu.
— Am să te mai văd?
— Începe semestrul, ai uitat? Ce fel de student eşti?
— Nu vorbeam de aici. Oriunde în lume.
— S-ar putea. Lumea e mică.
— Bine. Uite cum facem. Nu schimbăm nici un număr de telefon şi nici o adresă. Nu fixăm o dată de întâlnire sau vreun loc. Dar exact peste trei luni, începând de astăzi, ne gândim intens unul la celălalt şi ne comunicăm prin telepatie modul în care ne vom vedea. Vrei?
— Crezi în asta?
— Trebuie să credem în ceva!
— Eu sunt medic… adică, în devenire şi cred mai greu în ceea ce nu face parte din anatomia umană.
La revenirea în unitate, fiecare dintre noi a primit înştiinţarea de a fi prezent a doua zi la ora douăsprezece în sala de teorie.
Şi a doua zi, la ora convenită, în sala de teorie, fiecare dintre noi a aflat ce greşeli comisese în permisia acordată.
Pentru că fiecare dintre noi avusese în spatele lui „o urmă”.
Dar cea mai mare greşeală, pentru care ne-a pedepsit Mistreţul, a fost că nici unul dintre noi, nici măcar unul, nu simţise „urma”!…

… Vocea lui Pavlovici tăie aerul ca un şiş gâtul unui cerşetor la capătul unei zile bune.
— Şleahtă de împuţiţi!
Îi convenea să fim noi împuţiţi. El şi cu Schroder aveau cabine separate.
— Scularea! Într-o jumătate de oră să aerisiţi cocina asta, timp în care vă puteţi aerisi şi pe voi. Puteţi hali tot aerul din zonă, nu se va supăra nimeni. Puteţi scrie acasă, dacă aveţi aşa ceva, nimeni nu se va supăra. Puteţi face tot ce vă trece prin cap, chiar şi să vă spălaţi! Dar, pentru numele lui Dumnezeu, să nu vă dea prin cap să vorbiţi cu voce tare!
— De ce? bubui vocea Colosului. Doarme cineva?
— Singurul care doarme în permanenţă, soldat, este creierul tău! îi explică cu răbdare maiorul. De aceea e bine să-ţi modulezi vocea şi să nu strigi pentru a nu-l trezi. Cine ştie ce monstruozităţi e în stare să inventeze!
Am ieşit pe punte, clătinându-ne ca o ceată de beţivi care-şi petrecuseră ultimii douăzeci de ani numai în crâşmă.

Era noapte şi oceanul arăta mai calm decât o baltă de câmpie. Bahtiar îşi scoase din nădragi covoraşul lui persan, îşi consultă busola de luptă şi imediat prinse să se dea cu fruntea de scândurile punţii dinspre răsărit, îngânând încetişor un cântecel către Allah.

Jack trase o băşină de control şi strigă ofensat:

— Cu ce suntem noi vinovaţi să asistăm la ritualurile astea sălbatice? Să vină vodca! mai adăugă el, crezându-se într-unul dintre restaurantele care umpleau Piccadilly Circus.

Nu termină de vorbit şi Pavlovici se înfipse lângă el scrâşnindu-i la ureche:

— Am comandat să discutaţi în şoaptă! Dacă te mai aud o dată, vei face o vizită în apa pe care plutim, pentru a-ţi căuta limba! Interdicţia se referă şi la băşini!

— Îmi permit să-l întreb pe domnul maior, zise Jack, de astă dată în şoaptă, cum trebuie procedat în acest ultim caz. Să ne punem o surdină între buci sau să ne antifonăm curul?

Dar Pavlovici nu mai stătu să asculte inepţiile americanului. Cum vă spuneam, ne roteam pe punte ca nişte muşte în căutarea rahatului. Aerul tare şi sărat potenţase efectul drogurilor şi al vodcii. Nu ne puteam plânge nici de rău de mare, aşa că vă cam închipuiţi prin ce stare treceam. Şi nu puteam pune pariu că toate astea nu fuseseră programate special pentru noi, ceva în genul unui antrenament dur, care să ne reamintească de metodele de depăşire a limitelor fizice.

Am luat în spate scândura udă şi jegoasă şi am încercat să-mi imaginez că eram tolănit pe iarba verde şi grasă. Mi-am întins braţele şi am privit cerul plin de stele... „Cerul e pistruiat!”...

... După trei luni am primit întâia noastră misiune. Fără nici un act, fără nici un ban, urma să ajungem în maximum douăsprezece ore în Bucureşti, la o casă conspirativă. Evident că nu trebuia să comitem nici o ilegalitate care ne-ar fi putut aduce în braţele Miliţiei. Nimeni n-ar fi întins un deget să ne scape, iar cea mai mică defecţiune ne-ar fi trimis direct într-un spital de psihopaţi.

I-am transmis Lianei prin gând toate datele reîntâlnirii noastre. Nu că aş fi crezut în puterea telepatiei. Era ca un joc. Sau ceva mai mult: o sclipire a afectivităţii transformate de superiori într-un automatism sec şi exact.

Înainte de a intra în poiană, am avut grijă să-mi anihilez „urma”. De fapt, „urmele”.

La ultima tragere, ascunsesem o grenadă lacrimogenă şi reuşisem s-o trec prin filtru. O aveam cu mine. M-am prefăcut că-mi leg şiretul bocancului şi i-am dat drumul grenadei, nu înainte însă de a o amorsa. Am continuat mersul şi am intrat în pădure. După ce am depăşit liziera, am făcut rapid un ocol în semicerc şi am revenit la locul unde

lăsasem grenada. I-am putut vedea perfect pe cei doi „însoţitori” tuşind de zor şi învârtindu-se în jurul propriilor axe ca nişte titirezi.

Mi-am transformat batista în mască şi mi-am pus ochelarii de protecţie, care semănau perfect cu nişte ochelari heliomaţi. Am sărit lângă cei doi, în două secunde i-am pus la pământ şi le-am frânt câte un picior. Fără părtinire, să nu se mai supere tovarăşul colonel Mistreţul că nu ne depistăm urmăritorii. Cu picioarele fracturate, cei doi nu mă mai puteau urmări şi aveau nevoie de câteva luni de spitalizare să-şi revină la normal. O rezolvare amiabilă şi umană, aş zice, a unei situaţii destul de jenante.

Stăteam de un timp bun în poiană, dar cu toate celelalte simţuri la pândă. Cred că trecuseră trei-patru ore din cele douăsprezece puse la dispoziţie pentru îndeplinirea misiunii. Deja se făcuse noapte. Am deschis ochii şi am privit stelele ce sclipeau ca nişte semnalizatoare pe un aeroport gigant. Făceam eforturi disperate să-mi păstrez „discheta” cu care fusesem dotat pentru îndeplinirea misiunii, căci simţeam pătrunzându-mi în vine, asemenea unui ser, un simţământ ciudat, aşa, ca şi cum aş fi vrut să mă uit pe unde păşesc, ca nu cumva să strivesc vreo furnică.

Profesorii noştri greşiseră într-o singură privinţă: nu introduseseră în ecuaţie existenţa lui Dumnezeu şi acum abstractul se răzbuna pe concret.

Mai mult am tresărit în mine decât am simţit apropierea ei.

— Vezi ce pistruiat e cerul?

Am căzut ca de la zece metri în gol, dar mi-am revenit imediat.

— De unde-ai ştiut?

— N-ai spus că singura noastră legătură rămâne gândul?

— Nu există aşa ceva. Nu între noi doi. Ne-am văzut o singură dată!

— Cum de eşti aşa de sigur? mă întrebă Liana.

— Nu sunt.

— Florine, tu te joci, sau e altceva?

Îşi mijise ochii… nu, nu ca o felină gata de atac, deşi ochii îi erau ca ai unei feline… nu… Mai degrabă, ochii i se asemuiau cu o stea ce prinsese să pâlpâie. O priveam de jos în sus. Puteam să-i ghicesc sub rochia subţire coapsele prelungi şi trupul adolescentin. Sânii ei tresăltau neliniştiţi, ca doi pui de piţigoi născuţi în captivitate.

— Ce altceva?

— Nu ştiu. Eşti prea ireal.

M-am ridicat în capul oaselor şi i-am spus:

— N-am cunoscut niciodată femeia.

Izbucni în râs, dar, surprinzându-mi privirea rece, se opri brusc.

— Iartă-mă, n-am vrut! Tu… adică… tu arăţi foarte bine. Cum să nu fi cunoscut… adică… poate că eşti…

— Nu, nu sunt nici homosexual şi nici impotent. Dacă asta ai vrut să

spui. M-am culcat cu multe femei, dar numai sex. Nu cred că înţelegi.

Ea se întinse lângă mine şi se lipi de trupul meu ca o liană.

— Ştii ce mi se pare ciudat la tine? Tu nu exişti în lumea asta. Venind aici, acum, după un an de zile, am făcut-o pentru că voiam să sărbătoresc prima noastră întâlnire. Şi, revăzându-te, am avut simţământul că tu nici măcar nu te-ai mişcat din locul ăsta timp de nouăzeci de zile. Că, de fapt, tu eşti aici de când te-ai născut, nemişcat, că, de fapt, tu stai în acelaşi loc de mii de ani, de la începutul lumii.

— Vorbeşti ca din cărţi. De ce aş fi făcut-o?

— Să mă aştepţi pe mine!

Apăsase pe o clapă greşită. Un semnal de alarmă mi se aprinse în creier, pâlpâind asemenea unei stele pe cale să se stingă. Sau să renască.

Dacă Liana era o altă „urmă" a mea?!

M-am uitat la ceas. Mai aveam exact opt ore ca să ajung la capătul misiunii.

Am încetat să mai cred în telepatie. Creierul a luat-o pe drumul bătătorit de antrenamente şi instrucţie şi am reintrat în pielea soldatului obişnuit să execute fără ezitare ordinele primite.

Maşinăria era aceeaşi. Dar combustibilul altul.

În loc să mă ridic şi să plec, m-am întors şi am îmbrăţişat-o sălbatic.

— Ah! Mă doare! Ce faci?!

I-am dat la fel de repede drumul şi Liana a sărit în picioare. Uitasem ce forţă am şi că braţele pot folosi şi la altceva decât la luptă şi la mânuirea armelor destinate să ucidă.

— Iartă-mă... N-am realizat.

Am simţit-o în spatele meu şi, când m-am întors, mi-a încolăcit gâtul cu braţele ei subţiri ca ale unui copil şi m-a sărutat apăsat pe gură. Avea buzele moi şi parfumate şi limba ei mă făcu să uit de orice prudenţă. Am încercat s-o dezbrac, dar mă opri cu gesturi blânde.

— Nu, Florine! Nu acum. Nu aici. Nu pot. E prea repede. Nu mă înţelege greşit. Şi eu te doresc.

Mi-am privit fugar ceasul şi am zâmbit.

— Bine. Atunci, poate peste încă trei luni.

— Nu ne putem vedea şi mâine? Sau poimâine?... Doar din trei în trei luni?!

Am privit-o din nou cu suspiciune, după care am aruncat la coşul de gunoi orice bănuială.

— Liana, eu... Eu nu sunt un om ca oricare altul. Nu pot să-ţi spun nimic mai mult. Nu-mi este permis. Dar dacă vei avea răbdare... Vreau să-mi dai adresa la care te-aş putea găsi.

M-am oprit şi am rămas stană de piatră. Prin cap mi s-a derulat rapid filmul plecării din unitate şi, ca într-un prim-plan, mi-a apărut

cutiuţa înmânată personal de Mistreţul. O cutiuţă ce trebuia s-o predau la terminarea misiunii celui care m-ar fi întâmpinat. Am scos-o din buzunar şi am aruncat-o discret la câţiva metri.

— S-a întâmplat ceva? mă întrebă Liana.

— Nu, ce să se întâmple?! Căutam un pix. Dar spune-mi-o, pot s-o reţin.

Exerciţii îndelungate mă obişnuiseră să memorez instantaneu zeci de cifre şi de mesaje auzite o singură dată.

Ne-am despărţit şi am simţit-o pe Liana nerăbdătoare să plece. Tremura uşor, aproape imperceptibil şi am ştiut că nu e din cauza frigului.

— Eşti ciudat, Florine, mi-e puţin teamă de tine şi, totuşi, mă simt apărată când suntem împreună. Am să aştept să mă cauţi. Nu ştiu de ce, dar simt că am să fiu a ta. Numai a ta. E mult ce spun acum şi prea repede. Nu fac decât să-ţi spun ce simt. Poate fi o impresie falsă, însă poate fi şi adevărul.

Se întoarse pe călcâie şi dispăru printre copaci. M-am dus şi am ridicat cutiuţa aruncată departe de mine. Eram sigur că înăuntru se afla un microcasetofon care pornea şi se oprea automat la semnalul vocii umane. Am pus cutiuţa în buzunar şi mi-am lacul rapid planul în cap. Mai aveam exact şapte ore şi treizeci de minute până la punctul final. Pierdusem aproape cinci ore, dar meritase.

Fără sentimente, omul este doar un meteor…

… Am primit un şut în coaste şi am sărit ca un arc. Gil hohoti şi mi se adresă în şoaptă:

— Ce aia mă-tii faci? Visezi? N-ai auzit ordinul?

— Nu, pupa-m-ai în cur, nu l-am auzit! îi răspunsei, cât de cât regulamentar.

Gil trecu de la culoarea neagră din obrăjori la cea rozalie. Una e să vorbeşti aşa cu un caporal în afara programului comandat şi alta când este în exerciţiul funcţiunii.

I-am auzit din nou vocea asemenea sâsâitului unui şarpe:

— Ai să mi-o plăteşti! Marş la cabină!

Mă simţeam atât de sleit, încât îmi venea să mă arunc în ocean şi să termin. Aş fi făcut-o, poate, dacă aş fi continuat să rămân singur pe lume, cum mă născusem.

În „cabină” distracţia era în toi. Băutura şi drogurile îşi făcuseră pe deplin efectul. Te şi mirai cum era posibil ca, într-un spaţiu atât de mic, zece oameni să desfăşoare acţiuni dintre cele mai diverse fără să se stingherească reciproc. Într-un ungher, Jack îi căra lui Bahtiar nişte pumni demni de o finală olimpică, dar nici arabul nu stătea ca de lemn. Colosul, Figuerola şi încă doi olandezi încinseseră pe o cuşetă o partidă de pocher, în timp ce, în spaţiul rămas, doi belgieni aruncau

de la unul la altul o minge de tenis.

Şi în această amestecătură, Gil îşi găsi şi el locul: la câţiva centimetri în faţa mea. Stătea cu mâinile în şolduri şi rânjetul lui nu amintea în nici un fel de surâsul Giocondei.

— Deci să te pup în cur, ha? continuă el discuţia de pe punte. De acord! Dă-ţi nădragii jos şi întoarce-te. Caporalul Sheperd este gata să execute cu acurateţe ordinul soldatului Zamfir.

Dar frica fugise din mine pentru totdeauna. Mi-am dat jos salopeta şi mi-am întors bucile spre Gil. În locul pupatului, am simţit degetul lui butucănos căutându-mi anusul şi cealaltă mână înfigându-mi-se în ceafă. Îi simţeam greutatea şi răsuflarea scârboasă, în timp ce mă lingea în ureche.

— Sper că micului soldăţel nu-i e teamă de dorinţele caporalului său. S-ar putea să-i facă chiar plăcere.

Instantaneu am tras un vânt care, pentru câteva clipe, îl lăsă pe Gil nemişcat. Am profitat şi l-am lovit violent cu călcâiul în tibie, răsturnându-mă, totodată, pe-o parte. Soarta a vrut ca în acea parte să se afle Colosul şi partenerii lui de pocher.

În general, nu-i bine să chibiţezi la o partidă de pocher, rişti să-i enervezi pe jucători. Dar ca să te prăbuşeşti în mijlocul jocului peste participanţi, exact când potul e mai mare, este deja prea mult.

Colosul ne înşfăcă, pe mine şi pe Gil, de ceafă şi începu să ne dea cap în cap cu o viteză ce mă convinse că prinsese cel puţin o chintă.

În mijlocul acestei vânzoleli, vocea lui Pavlovici căzu ca un trăsnet:

— Drepţi!

Şi iată-ne pe toţi zece străduindu-ne să executăm cât mai corect comanda. Colosul îşi bătu nestingherit palmele, pentru a îndepărta firele de păr rămase printre degete şi urlă pe neaşteptate:

— Atenţiune!

— Boule! ricană maiorul. Trebuia să strigi asta înainte să dau eu comanda.

Se apropie de mine şi mă examină cu interes.

— Soldat, ţi-ai meritat prima din Cambodgia cu prisosinţă. Asta însă nu te-a ridicat în grad. Dacă ai chef să-ţi pui curul la bătaie, o poţi face într-un loc mai ferit. Din momentul ăsta, dacă mai răzbate vreun zgomot pe punte, vă împuşc pe toţi, zise el, punând mâna pe tocul vechiului Mauser, ca spre a-şi întări spusele. Când vă veţi întoarce la bază, toată grupa este consemnată douăsprezece ore la curăţatul palmierului.

Una dintre cele mai nepricopsite pedepse. În acest interval de timp, cu pauze de câte zece minute la oră, trebuia să răzuim fiecare câte un palmier cu o lamă de ras, astfel încât să-i dăm culoarea lemnului natur.

Pavlovici dispăru la fel de tăcut precum apăruse. Ne trântirăm pe

cuşete şi reluarăm tabietul zilnic: drogurile şi vodca.

Mai aveam o noapte şi o zi până la sosirea în Port of Hope. Şi de-acolo mai departe, spre Moartea care ne procura banii...

... Cu o pilă de unghii am deschis portiera, am smuls firele de contact, le-am legat şi am pornit motorul. Maşina era o Dacie destul de veche, ca să nu atragă atenţia. Am intrat pe şoseaua naţională şi m-am îndreptat către sud-est. Ploua mărunt şi şoseaua era aproape goală. Gândul mi-a zburat la Liana şi m-am simţit acaparat de o forţă superioară, împotriva căreia nu puteam lupta, o forţă asemănătoare celei pe care fusesem învăţat s-o respect:

EL, Dictatorul, Tătuca. Doar că acum forţa venea din mine. Şi era chiar mai puternică decât forţa în faţa căreia fusesem învăţat să mă plec.

Am întors maşina dintr-o singură mişcare şi bătrâna Dacie derapă, lovindu-se cu spatele de „morcovii" plantaţi pe marginea şoselei. Nimeni şi nimic nu mă putea opri să mă întorc. Târziu, abia când ajunsesem în faţa casei în care ştiam că o pot găsi, mi-am dat seama ce greşeală imensă comisesem. Dar nu mai era nimic de făcut.

Stătea pe verandă, într-un scaun împletit din răchită şi citea o carte. Am coborât şi m-am apropiat de ea. Nu părea în nici un fel surprinsă, doar contrariată puţin, de parcă ne dăduserăm întâlnire şi eu întârziasem.

— Nu puteam să plec fără să-ţi spun că o să-mi fie foarte dor de tine.

Şi-a încolăcit iarăşi braţele în jurul gâtului meu şi m-a sărutat ca prima dată, trimiţându-mă, a câta oară, în copilăria mea amărâtă.

— Florinule, eu am să te aştept. Fă tot ce-i de făcut şi nu lăsa nimic de la tine.

După foarte mulţi ani, am simţit nevoia să plâng. Dar lacrimile au curs în mine, ca o ploaie ce cade spre cer. Nu mai eram singur.

Oricât de puternic ar fi, bărbatul va avea întotdeauna nevoie de protecţia unei femei.

Am urcat în maşină şi am mai auzit-o strigându-mi:

— Ai grijă de tine! Să nu mă laşi singură! Nu mă lipsi de tine!

Cred că parcursesem mai mult de jumătate de drum. Am desluşit prin ceaţă luminile unui punct de control şi pe miliţianul care îmi făcea semn să opresc. Am încetinit, am trecut în viteza a doua şi, când l-am prins în lumina farurilor, am accelerat brusc. Lovitura sună sec şi miliţianul căzu într-o parte. Nu ştiam dacă îl omorâsem sau nu. Oricum, n-avea importanţă pentru misiunea mea. Mai rămăseseră trei ore până la expirarea timpului. Totul era să nu fiu prins.

Continua să plouă când am ajuns la marginea Bucureştiului. Am oprit şi am abandonat maşina. Nu aveam nici un ban, dar am oprit un

camion la autostop şi l-am plătit pe şofer cu casetofonul pe care-l luasem din maşina furată.

Cu exact o jumătate de oră înainte de ora stabilită, eram în faţa casei. Am intrat în curtea pustie şi m-am îndreptat spre uşă. Din întuneric apăru o namilă care socoti că stomacul meu era cel mai bun loc pentru a-şi propti ţeava puşcociului.

— În plimbare sau în vizită la rude?

— Eşti spiritual ca o balenă plecată în căutarea masculului. Ce-ar fi să-ţi scoţi pixul din ulcerul meu?

— Uşurel! Nu te aprinde că dai în foc.

Din spate am primit o lovitură drept în ţeastă şi n-am mai ştiut nimic.

Când m-am trezit, eram cu mâinile şi picioarele legate, culcat pe burtă, iar capul mă durea îngrozitor. Cucuiul din vârful ţestei era ca o greutate de o sută de kilograme aşezată pe cap şi aş fi dat şi comoara lui Sindbad pentru un pahar cu apă.

Treptat, ochii mi s-au obişnuit cu întunericul şi am putut realiza că mă aflam într-o pivniţă. În jur, o mulţime de şobolani căutau să mă cunoască. La vreo jumătate de metru, ceva sclipea ca un far pentru marinarii naufragiaţi.

Am „mers” prin mişcări de abdomen şi bărbie spre obiectul salvator. Ghicisem bine, era un ciob de sticlă. L-am prins în dinţi şi l-am fixat într-o crăpătură din pardoseala pivniţei.

M-am răsturnat pe spate şi m-am târât până am ajuns cu legătura de la mâini în dreptul ciobului. Mi-a luat ceva timp să-mi tai legăturile, dar până la urmă am reuşit. Nu fără a dona ceva sânge.

Restul a fost o jucărie. Membrele îmi erau amorţite, însă după câteva minute de gimnastică suedeză eram ca nou.

Mi-am privit ceasul cu fosfor. Mai rămăseseră exact cinci minute până la fluierul final, dar ştiam cu exactitate că mă aflam la locul potrivit. Trebuia doar să mai ajung în camera cu pricina.

Zgomotele venite din spatele uşii de lemn, deşi înfundate, mi-au aprins semnalul de alarmă. Din trei salturi, am urcat scara de ciment şi m-am lipit cu spatele de perete.

Uşa se deschise şi două arătări, care puteau juca cu uşurinţă rolurile principale din *Planeta maimuţelor,* dădură buzna, mai-mai să cadă grămadă pe trepte. Miroseau a basamac ca un distilator în plină activitate.

Au şi căzut grămadă pe scară, ajutaţi de un kitziguruba aplicat cu exactitate.

Când am intrat în camera de destinaţie, ceasul mi-a piuit devotat ora exactă. Erau cu toţii vreo zece inşi, aşezaţi la o masă lungă cât o zi de post, iar în spatele unui birou masiv stătea o stârpitură cu nişte ochelari negri, care-i acopereau mai mult de jumătate din faţă.

Părea ridicol, deşi ceva insesizabil îi conferea o forţă absconsă. Mai mult pentru a-mi depăşi starea de incertitudine, am urlat:

— Soldat Zamfir Florin raportează îndeplinirea misiunii!

Stârpitură întinse o mânuţă de estropiat şi mârâi:

— Cutia!

I-am pus cutia în mână, deşi, ca să fiu sincer, în loc de cutie mi-ar fi plăcut să-i pun sub cur o grenadă amorsată. Tipul îmi făcu semn să trec la masa lungă şi se lăsă iarăşi pe spate. Îşi privi ceasul şi oftă mulţumit, părând dintr-o dată şi mai mic decât era, dacă aşa ceva ar fi fost posibil.

— Stop cronometru! Timpul s-a încheiat, tovarăşi! Vă felicit, pe cei prezenţi, pentru îndeplinirea misiunii. Voi, cei unsprezece, aţi meritat pe deplin încrederea acordată de Conducătorul Suprem. Ne-aţi arătat că milioanele de lei investite în voi nu au fost în zadar. Partidul, în frunte cu Secretarul General, vă mulţumeşte prin mine pentru devotamentul şi curajul vostru.

Am sărit ca la un semnal toţi unsprezece în picioare şi am strigat pe o singură voce:

— Servesc Partidul, România şi pe Conducătorul Suprem!

Stârpitura zâmbi, dându-şi la iveală cariile netratate vreodată.

— Tovarăşi, meritaţi o odihnă binefăcătoare. Afară vă aşteaptă un microbuz care vă va duce la hotelul pregătit special pentru voi. Nu e nevoie, cred, să vă reamintesc că sunteţi încă sub consemn. Nu părăsiţi hotelul fără permisiune şi nu luaţi legătura cu nimeni. Mâine, acelaşi microbuz vă va aduce din nou aici.

Îşi linse buzele, ca şi cum ar fi terminat una dintre cele mai bune prăjituri preparate vreodată în istoria cofetăriei şi continuă:

— Veţi avea deosebita onoare ca mâine să fiţi primiţi de generalul-comandant, cel care a vegheat mereu asupra voastră cu dragoste părintească. Executarea!

Hotelul se afla pe undeva, prin strada Uranus, de fapt o altă casă conspirativă. A Securităţii sau a Armatei, sau una şi aceeaşi. Mai mult ca sigur că eram blindaţi cu microfoane şi cu camere video. Oricum, inutil; eram prea obosiţi să mai vrem şi altceva în afară de mâncare şi somn.

În mod firesc, mâncarea conţinea droguri, drept pentru care, înainte de a devora bunătăţile întinse pe masă, mi-am fixat în subconştient – ca o comandă dată unui pilot automat – comportamentul pentru următoarele douăsprezece ore. Ştiam că vom fi luaţi la întrebări şi că ne vom afla sub stare de hipnoză, că am fi fost în stare să depănăm toate întâmplările petrecute până când am ajuns la bază, aşa că măsurile de precauţie erau bine venite. Toată instrucţia devenise acum, măcar în ceea ce mă privea, un bumerang.

A doua zi eram prezenţi în aceeaşi încăpere, pavoazată cu

portretele Dictatorului şi al savantei lui soţii. Dar nu mai eram unsprezece. Eram doar şapte.

— Voi, dragii mei, cuvântă stârpitura, îmbrăcată de astă dată într-un costum *gri-perle* şi cravată neagră cu desen auriu, aţi fost aleşii dintre aleşi.

Clar! Ascultase cutiile şi rezultatele examenului hipnotic la care picaseră mai mult ca sigur ceilalţi patru.

— Voi, continuă stârpitura, sunteţi cadrele cele mai de încredere ale Partidului. Voi sunteţi soldaţii neînfricaţi ai apărării comunismului. Prin voi, întregul popor român retrăieşte gloriosul său trecut istoric. Fiţi mândri pentru misiunea ce v-a fost încredinţată. Soarta milioanelor de români este în mâinile voastre!

Eram sigur că un discurs identic era ţinut de alte stârpituri în faţa altor roboţi, spre perpetuarea dictaturii din tată în fiu. Nu m-ar fi mirat dacă o grupă de şoimi ai patriei s-ar fi repezit în acea clipă să ne ofere buchete de flori şi să ne sărute sfielnic cu buzele lor dezinfectate, în prealabil, de o echipă de medici specializaţi.

— Tovarăşi, veţi avea acum onoarea de a fi primiţi de tovarăşul general-comandant! Este una dintre zilele cele mai importante din viaţa voastră.

Stârpitură se retrase doi paşi şi-şi împreună mâinile deasupra prohabului, de parcă i-ar fi fost teamă ca micuţul lui cocoşel să nu-şi ia zborul o dată cu venirea superiorului.

Uşa din colţul întunecat al încăperii se deschise şi îşi făcu apariţia un tip înalt, îmbrăcat în uniforma armatei. Era tot ce se putea distinge.

— Tovarăşul general-comandant!

Am luat toţi şapte poziţia de drepţi, ca un singur om şi am strigat:

— Să trăiţi!

— Pe loc repaus! comandă generalul, rămânând în umbră. Puteţi să vă aşezaţi.

Ne-am aşezat pe scaune. Vocea generalului era plăcută, melodioasă chiar. O voce caldă, umană, cum nu mai auziserăm de ani de zile adresându-ni-se.

— Băieţi, din cei peste o sută care formau unitatea voastră, doar voi aţi fost cei aleşi. Să fiu sincer, vă invidiez. Şi pentru tinereţea voastră, dar şi pentru pregătirea voastră, ca şi pentru performanţele voastre. Un om care moare în condiţii violente pe timp de pace reprezintă un fapt ieşit din comun. Acelaşi om mort în condiţii de război este ceva obişnuit. Moartea trebuie însă să servească la ceva. Noi nu de moartea voastră avem nevoie, ci de viaţa voastră, de viaţa voastră pusă în slujba poporului, a ţării şi a Conducătorului Suprem!

Generalul se opri şi-şi aprinse o ţigară de la o brichetă cu rezistenţă, aşa încât nici o părticică a figurii lui nu se dezvălui privirilor noastre.

Trase două fumuri în tăcere şi continuă cu aceeaşi voce cala:

— Începând cu ziua de astăzi, aţi fost incluşi în trupele de elită ale gărzii prezidenţiale. Veţi pleca într-o ţară prietenă, unde a veţi continua pregătirea în condiţii reale de teren. Până atunci însă veţi beneficia de o binemeritată vacanţă. Şapte zile pentru şapte viteji! continuă generalul, râzând uşor. Veţi primi actele şi banii necesari. Inutil să vă mai spun că trebuie să evitaţi orice ocazie despre care aţi bănui că v-ar putea aduce într-o situaţie neplăcută.

Strivi ţigara la jumătate, într-o scrumieră din imediata lui apropiere şi-şi aprinse alta. Erau ţigări străine, mirosul lor dulceag ne gâdila nările. Generalul îşi privi ceasul şi tuşi discret.

— Băieţi, nu vreau să vă ascund că această minivacanţă este, totodată şi un ultim test. Aş rămâne dezamăgit dacă vreunul dintre voi ar fi atât de fraier, ca să pice într-o cursă. Ar fi păcat de vremea pierdută şi de încrederea investită... Dacă sunt întrebări, nu vă sfiiţi să le puneţi.

Trecură două-trei minute de tăcere deplină. Generalul consideră că nimeni nu are nimic de întrebat, când, fără veste, tipul aflat în stânga mea se ridică brusc şi răcni:

— Tovarăşe general-comandant, soldat Nedelcu cere permisiunea să raporteze.

— Te ascult, soldat Nedelcu!

— Cer permisiunea să întreb ce s-a întâmplat cu ceilalţi colegi ai noştri care nu au fost prezenţi la ora stabilită.

De altfel, o izbucnire umană. Singura trăsătură pe care nu trebuia s-o avem. Am ştiut cu siguranţă că vom mai rămâne doar şase. Ca în poezia aceea cu zece negri mititei.

Generalul stinse şi cea de-a doua ţigară tot la jumătate şi în voce i-am desluşit o undă de nervozitate:

— Vei afla la timpul potrivit, soldat!

— Atenţiune! urlă stârpitura.

Generalul dispăru precum apăruse. Fără zgomot, fără ca nimic în jur să se schimbe.

Aveam douăzeci şi unu de ani, dar puteam ieşi liniştit la pensie...

*

...Primirea la Swazi nu a fost una dintre cele mai festive. Colosul îl culcă la pământ din două labe pe caporalul de serviciu la bucătărie şi urlă ca scos din minţi:

— Ce-i porcăria asta? Încă nu e pregătită masa pentru grupa de elită a regimentului „Mercenarios” întoarsă din neprimitoarea junglă a Cambodgiei?! Iată-ne aici, după o perioadă în care n-am halit decât vietnamezi şi khmeri în sânge şi ce găsim? O degringoladă completă!

Brusc, negrişorii care se ocupau cu preparatul hranei deveniră deosebit de hărnicuţi.

— Să-i împuşcăm! propuse Jack. În acest fel vom avea mai multe raţii în plus.

— Nu merită să cheltuim muniţia pe găinaţurile astea! decise Gil. E mai bine să ne spălăm baionetele în ei. Le putem apoi dezinfecta cu vodcă.

— Mă consider în drept să întocmesc un raport către Statul Major al trupelor rebele cu privire la neregulile constatate aici! se stropşi din nou Colosul, reexpediindu-l cu un pumn în lumea viselor pe caporalul de serviciu, care tocmai făcea eforturi să se ridice.

N-am ezitat să încingem o partidă de zaruri. Colosul pretinse că poate miza pe capul câtorva dintre cei care ne pregăteau prânzul. Nefiind acceptată oferta, Colosul scoase un teanc de yuani capturaţi de la un chinez nenorocos şi relansă potul. Nici yuanii nu fură acceptaţi. Lucru care-l făcu pe uriaş să intre într-o stare de agitaţie cumplită.

— Nu vă mai înţeleg, spuse el. Unde este umanismul vostru, spiritul vostru de colaborare şi întrajutorare internaţională?

O clipă, rămase în dilemă şi întrebă cu o voce plină de îndoială:

— Sau vi s-a urcat sifilisul vietnamezelor la creier?!

L-am ignorat total şi am continuat înfocaţi jocul, nu atât pentru câştig, cât pentru a ne elibera de lâncezeala în care trăiserăm ultimele zile pe goeletă.

Gil şi Jack nu mai pridideau să-şi îndese câştigul în buzunare, dar nici eu nu stăteam foarte rău. Şi din senin a izbucnit scandalul.

Figuerola consideră că zarurile fuseseră măsluite, de parcă era o noutate şi, simţindu-se frustrat, puse mâna pe babaroaşi le înghiţi pur şi simplu.

Adevărul e că nici unul dintre noi nu se aştepta la o asemenea urmă de protest. Cu atât mai puţin ca ea să vină din partea unui negru.

Figuerola icni scurt, ochii i se bulbucară şi începu să sughiţă violent. Zarurile nu păreau a constitui o mâncare căreia să-i duci dorul. Colosul îl privea pe negru cu un interes nedisimulat, sperând probabil, în sinea lui, că tipul îşi trăia ultimele clipe. Dar, ca le cele mai multe ori, realitatea nu se conformează dorinţelor noastre.

Portughezo-angolezul borî direct în poala lui Jack cele două zaruri, însoţite de resturile micului dejun luat pe vas.

Din privirile intrigate ale lui Jack, am înţeles că nu era deosebit de fericit de cele întâmplate.

Vântul bătea uşor, făcând palmierii să freamăte, mici vieţuitoare africane îşi croiau drum către existenţă, soarele continua să descrie arcul său de cerc către asfinţit, când Jack îşi repezi cizma în burta portughezului.

Figuerola căzu pe spate şi din gură continua să-i iasă o substanţă

verzuie, care, la intervale, se ridica spre înălţimi cu insistenţa unui gheizer. Zarurile fiind compromise, Gil scoase o pereche de cărţi şi începu să le frece cu înfocare.

— Ştii să dai în cărţi sau faci o pasienţă? întrebai eu cu o falsă nedumerire.

— Din ce căcat sunteţi plămădiţi, voi, românii?

Se strânsese şi aşa prea multă ură împotriva împuţitului ăstuia! Eram mai bine pregătit ca el, o ştiam, fără să fie cazul până atunci să-mi demonstrez talentele. Gil mă salvase de două ori de la moarte; se aflase alături de mine în situaţii-limită. Gil era superiorul meu. Dar când nu-ţi cunoşti mama, rudenia se referă automat la naţia din care faci parte.

L-am pocnit scurt şi concis. Ceilalţi nici nu apucară să-şi dea seama ce se întâmplase.

Am pornit primul tar ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Abia după vreo cinci minute, Colosul avu un moment de luciditate şi îşi exprimă nedumerirea în legătură cu lipsa caporalului.

— I s-a făcut somn, spusei eu. Era puţin obosit şi i s-a făcut somn. Jucăm sau ne căcăm pe noi?

Am pus trei aşi jos şi am înhăţat potul.

— Sper s-o încasezi la primul atac! prezise Colosul. Aşa, voi avea posibilitatea să-ţi scotocesc puţin prin buzunare.

— Am buzunare adânci, zisei. Ai putea da peste o grenadă care să-ţi taie pofta să mai cotrobăi în buzunarele altora.

Bahtiar bătea cărţile cu dexteritatea unui expert, crezând că nici unul dintre noi nu-şi dădea seama că îşi potrivea o culoare.

Încetul cu încetul, Gil îşi reveni în simţiri, arătând destul de fioros, dar o sticlă de vodcă pe care i-o pusei rapid în mână îl readuse la simţăminte mai bune.

— Ce faci, măi, mână moartă? întrebă Jack şi, fără să mai aştepte răspunsul, decartă trei cărţi.

Spre norocul meu, din cauza oboselii şi a vodcii, caporalul nu reuşi să sesizeze ce se întâmplase. În surprinderea generală, câştigă următoarele trei mâini şi-şi făcu o grămăjoară respectabilă de verzulii. Mahmureala îi trecuse ca luată cu mâna şi începu să ne destăinuie câte ceva din trecutul lui de mare pocherist.

Se aşternuse o atmosferă familială, iar sosirea sergentului Blake nu părea de natură să ne facă să renunţăm la ea.

— Drepţi! urlă sergentul, devenind mai negru decât era. Aţi uitat ce trebuie să faceţi când vedeţi un sergent?

— Nu cred că cineva din cei prezenţi aici a uitat, i se adresă cu bunătate Colosul, tăind cărţile întinse de Gil. Atunci când vedem un sergent, noi trebuie să dăm onorul. Deci, grupă!

Şi, simultan, o rafală de băşini bine conservate trezi jungla la viaţă.

Sergentul Blake nu aprecie însă în mod deosebit efortul nostru de a-i intra în graţii.

— O să vă treacă imediat râsul! Maiorul Pavlovici a ordonat douăzeci şi patru de ore de răzuit palmierii. V-am adus lame de ras. Vreo preferinţă în privinţa mărcii? făcu el, crezându-se spiritual. Drepţi!

— Nu primim ordine de la un negru, îl linişti Gil, continuând să rămână culcat pe-o rână. Nu, atât timp cât suntem în pauza de odihnă comandată de colonelul Schroder. Sau te-a făcut peste noapte general şi noi n-am aflat? Aşa că poţi să-ţi razi liniştit flocii cu hunele alea!

— Şleahtă de porci! O să mi-o plătiţi! răcni sergentul, făcând stânga-mprejur şi îndreptându-se ţanţoş către punctul de comandă.

Câţiva bocanci care mai păstrau încă noroiul Cambodgiei: burară după el, dar fără să-l atingă.

Nu trecură nici cinci minute şi Blake reveni însoţit de locotenentul Van Saar, care, după ce ne aruncă o privire plictisită, binevoi să ni se adreseze:

— Pauza de odihnă comandată de colonelul Schroder este OK. Asta nu înseamnă că atunci când vedeţi un grad superior să rămâneţi în continuare în poziţia scroafei înainte de a făta.

— Caporalul Sheperd are onoarea să raporteze, domnule locotenent! Domnul locotenent este venit de curând în Angola. Condiţiile de-aici nu se aseamănă cu cele din marina olandeză, de unde domnul locotenent a fost dat afară pentru comportament oneros. Jungla este împânzită cu trăgători de elită cubanezi şi ruşi şi ăştia abia aşteaptă să-şi dea seama care dintre noi este ofiţerul şi care soldatul.

Locotenentul schimbă în obraji culorile drapelului olandez, dar îşi mască perfect furia.

— Probabil că micuţul caporal este şeful unui serviciu special de ştie atâtea despre mine.

— Nu, domnule locotenent, zise liniştit Gil. Dar aici ştirile circulă repede. Şi apoi, nimeni dintre noi n-a venit să lupte pentru a-şi apăra patria sau din alte considerente morale.

Trezindu-se complet ignorat în turnura discuţiei, Blake începu tamnisam să cotcodăcească despre respectul cuvenit gradelor superioare din partea celor inferioare, indiferent de spaţiul în care s-ar găsi acestea.

Van Saar se întoarse spre el şi-l privi drept în ochi, glăsuind:

— Asta este un căcat! zise el, fără să precizeze dacă se referea la omul pe care-l privea sau la situaţia ca atare. Sunteţi cu toţii gunoiul societăţii şi vă comportaţi ca atare. Mi-e silă că trebuie să lupt lângă nişte otrepe ca voi!

Într-o secundă, Colosul se înfipse în faţa olandezului şi-i suflă în

faţă:

— Uşurel, domnule locotenent, uşurel! Ne puteţi comanda orice rahat de misiune, dar atenţie cum ne vorbiţi. Aici, gloanţele zboară de-o parte şi de alta cu viteza luminii.

— Cară-te din faţa mea! spuse scârbit locotenentul. Iar ameninţările tale ţi le poţi băga în cur. O să am grijă ca, atunci când va fi nevoie, să ţi le scot eu de-acolo cu o grenadă. Când am spus otrepe, m-am inclus şi pe mine.

— Nu este de-ajuns ca să ne liniştească! insistă uriaşul.

— Nu? făcu încet olandezul. Poate asta o să te convingă!

Şi aproape fără efort, cu rapiditatea unei feline, îi aplică Colosului una dintre cele mai complicate lovituri de karate de, trimiţându-l pe uriaş în braţele lui Morfeu.

— Un sfat: n-o mai faceţi pe durii. Faptul că n-am luptat până acum într-o junglă, nu înseamnă că am fost hrănit numai cu lapte. Orice manifestare de lipsă de respect faţă de superior se va pedepsi de-acum înainte cu cea mai mare asprime.

Salută regulamentar şi se îndepărtă ţeapăn. După exact cinci paşi, se întoarse şi adăugă:

— Ah, am uitat să vă spun… Sunt noul vostru comandant de pluton!

Ne lăsă cu gurile căscate şi dispăru în cortul în care se afla punctul de comandă.

Blake rămăsese total descumpănit şi se tot foia de colo-colo cu ţâfna unei curve ajunse în pragul pensionării pe caz de boală. Reluarăm jocul şi faptul că nici unul dintre noi nu-l băga în seamă îl scotea din minţi.

Colosul începu să dea semne de trezire şi se dovedi neplăcut surprins la auzul celor întâmplate cu el. Ba chiar deveni atât de nervos, încât confundă bidonul de vodcă cu cel de apă.

Asta îl aduse deja în pragul nebuniei!

Întâmplarea făcu ca prin preajmă să se afle, cum vă spuneam, chiar sergentul Blake, care, la fel de nemulţumit de viaţă, bombănea de unul singur, aruncând priviri ucigaşe în dreapta şi în stânga.

Cei doi se loviră fără voie piept în piept şi de-aici izbucni conflictul:

— Ai chiorât, soldat?! ţipă Blake, Dacă nu mai poţi să-ţi beleşti puţica ta de greier, beleşte-ţi măcar ochii!

Se porni o bătaie crâncenă, atât de crâncenă, încât uitarăm complet de joc şi priveam ca la spectacol. Mai întâi, Colosul îi înfipse un bocanc în plex negrului şi, când acesta se aplecă, îi trimise drept în ţeastă pumnul său care ar fi putut dărâma şi un bivol.

Dar Blake se dovedi mai tare decât bivolul. Când uriaşul se repezi spre el să-l calce în picioare, se întoarse fulgerător, lăsându-l pe american să se prăbuşească pe pământul gol. Îi prinse cu dexteritate gâtul între glezne şi-l roti cu rapiditate într-o parte şi în alta. Însă gâtul

Colosului ţinea la tăvăleală. Cu o mână îl prinse pe negru de prohab şi trase cu putere. Un urlet de fiară ne dădu de înţeles că lupta se încinsese.

Îşi cărau la pumni cu o sălbăticie nemaipomenită şi, în curând, amândoi erau plini de sânge, gâfâind ca nişte elefanţi care traversaseră non-stop savana africană de la un cap la altul. Deşi loviturile lor nu mai aveau puterea de la început, continuau să-şi desfigureze moacele şi aşa nu prea frumoase, într-o înţelegere deplină.

Primul căzu sergentul. Colosul nu păru să realizeze imediat că rămăsese singur pe câmpul de luptă şi, răcnind, se repezi cu pumnii înainte spre ceea ce era numai imaginea negrului în ochii lui împăienjeniţi de sânge. Neîntâlnind nici un obstacol în cale, se prăbuşi şi el, încurcat în picioarele lui Blake.

I-am stropit cu câteva găleţi de apă şi le-am dat să bea vodcă, cu grija cu care infirmiera îi dă bolnavului să soarbă supica pasată.

Apoi, auzirăm vocea aceea ieşită din cazanul cu smoală:

— Bine-aţi revenit în Angola!

La nici zece metri, Pavlovici ne privea cu rânjetul lui crud, în timp ce-şi aprindea unul dintre celebrele trabucuri titoiste…

… În ce fel îşi poate petrece vacanţa de şapte zile un om care nu există? Cum te poţi încadra aşa repede într-o comunitate în care ai trăit fără să ştii de tine şi fără să fi ştiut nimic despre tine?! Postura turistului este cea mai potrivită. Într-un hotel dintr-o staţiune poţi fi cine vrei, mai ales dacă ai acte, fie ele şi false. Acolo nimeni nu te va întreba ce cauţi şi ce doreşti.

Am ales varianta cea mai grea: Liana. În mod sigur eram ţinut sub observaţie. Se investise prea mult în mine, ca acum să mă lase de capul meu. Reîntoarcerea la Liana însemna implicarea ei în ciorba în care intrasem şi ştiam că ori stârpitură, ori generalul n-ar fi ezitat nici o secundă s-o lichideze, dacă ar fi descoperit-o.

Pentru nimic în lume nu aş fi expus-o. Trebuia să ajung la ea altfel. Eram dominat de reflexele achiziţionate la antrenamente, raţiunea îmi fusese acaparată şi subsumată unor instanţe obscure, dar superioare. Îmi rămăseseră intuiţia şi instinctul.

Am intrat în prima agenţie turistică şi mi-am cumpărat un bilet pentru şapte zile de sejur la Sinaia. În noaptea aceea am dormit într-un hotel de lângă gară şi a doua zi de dimineaţă, după ce am băut o cafea în care tipii de la restaurant îşi spălaseră probabil ciorapii, am luat primul accelerat spre Sinaia.

M-am cazat şi am coborât în holul hotelului, unde se afla şi barul. Aveau toate băuturile posibile, la cele mai imposibile preţuri pentru majoritatea turiştilor. Nu şi pentru mine.

Tipa cu rochia despicată până la buric mă cântări preţ de câteva vodci şi hotărî, în cele din urmă, să mă viziteze. M-am prefăcut că privesc cu interes tavanul lambrisat al barului şi am râgâit discret. Nu părea nemaipomenit de încântată de atitudinea mea, dar meseria e meserie.

— Eşti trist, marinarule? inaugură ea conversaţia.

— Ce te face să crezi că aş fi marinar?

— Nu arăţi a cosmonaut.

— Şi pentru tine, bărbaţii se împart doar în cosmonauţi şi marinari?

— Mai există şi a treia categorie: milionarii. Dar nu prea ai moacă.

— Atunci cântă la altă masă.

— Mă mulţumesc şi cu mai puţin.

Tipa arăta straşnic şi ştia lucrul ăsta. Doar privirea îi era deosebit de rea. Dar când vrei să călăreşti o iapă, nu te uiţi sub coada ei.

— Nu e ziua ta norocoasă. Vin tocmai după o operaţie în care mi-au extirpat părţile bărbăteşti, dacă înţelegi ce vreau să spun!

Aici reuşisem s-o surprind, deşi gagica era prea versată.

— Ai avut vreodată aşa ceva? Nu pari.

— Nu foarte mult. Atât cât să pot urina în patul unor căţele ca tine.

Depăşisem măsura, dar mă distram. Curva de serviciu rămase blocată, după care îşi reveni şi se sculă de pe scaun.

— Ai să regreţi asta!

— Mă pupi!... îi şoptii, făcându-i cu ochiul. Spune-i stârpiturii care te-a trimis să-şi ţină boaşele acasă dacă nu vrea să i le servesc piure la micul dejun. Sunt în timpul meu liber şi vreau să mănânc o ciorbă caldă în care să nu găsesc nici un fir de floc.

— O faci pe durul?

— Am mai auzit asta. Dar tipul care mi-a pus-o n-a mai apucat să afle răspunsul.

Gagica îmi întoarse un spate superb şi, înainte de a face primul pas, i-am strigat ca să mă audă tot barul:

— Adevărul e că ţi-aş pune-o o dată! Cât iei pe număr?

Rămase ţeapănă, de parcă tocmai îi alunecase pe gât o umbrelă. Îşi întoarse încet capul şi cel care a descris privirile Scorpiei ar fi trebuit să se ascundă privind-o în ochi.

— Măi, puţă bleagă, ca să pui tu de-un număr cu mine nu e de-ajuns să ştii să mişti din cur!

Doi tipi dădeau târcoale cu o insistenţă ce te putea lăsa pe gânduri. Dacă gagica nu era trimisa stârpiturii care ne primise la Bucureşti, atunci cei doi erau sigur peştii ei.

Unul dintre tipi, ceva mai brunetei decât Sidney Poitier, se apropie şi-mi trimise o flegmă gălbuie în paharul cu vodcă.

— Ia zi, moşule, cum mai e vremea pe la ţară?

— Plouă.

— E bine pentru porumb, decise el, cu autoritatea unui inginer agronom, neuitând să-şi stingă ţigara în noul pahar cu vodcă pe care barmanul tocmai îl pusese în faţa mea. P-acilea e altfel. Dacă nu ştii să menţii ştacheta şi să te porţi ca lorzii, atunci trebuie să scoţi bîştarii. Ai jignit-o pe demoazela, aşa că trebuie să te scormoneşti la portofel pentru despăgubiri morale. Sau amendă. Cum vrei. Dai trei miare şi zi sărut-mâna c-ai scăpat ieftin.

Înainte să mă ridic de pe scaunul înalt al barului, i-am frânt mâna stângă şi l-am lăsat leşinat. Colegul rămăsese stupefiat. În trecere, i-am administrat o labă preventivă şi am ieşit în faţa hotelului.

Simţeam aţintiţi asupra mea o mulţime de ochi nevăzuţi, asemenea ochiurilor din care sunt împletite năvoadele şi între mine şi un peşte prins în năvod nu era o deosebire prea mare.

Doar că eram prea tânăr ca să renunţ la luptă aşa de uşor. Am urcat spre telecabină şi mi-am luat bilet până la Cota 1400. Nu era multă lume. Telecabina urca încet şi am putut să-mi dau seama că nu aveam nici o „umbră”. Mai mult ca sigur că sus se afla un iubitor al munţilor care primise prin staţie vestea sosirii mele iminente.

De la Cotă am preferat telescaunul şi iată-mă urcând spre Vârful cu Dor, singur-singurel. După cinci minute am văzut pământul la câţiva metri sub mine şi nu am ezitat să mă arunc.

Tipul care trebuia să mă preia la „2000” avea să înghită în sec. În Breaza, am ajuns ceva mai greu decât crezusem, dar a meritat efortul. Am dormit într-o capelă din cimitirul care se afla, culmea, pe strada Libertăţii şi a doua zi, dis-de-dimineaţă, am luat cursa de Ploieşti.

Din Gara de Vest am urcat pe şest într-un personal puturos de Oradea. Eram aproape singur în vagon. Am desfăcut rapid placa-plafon de pe culoar şi m-am strecurat în „pod”, trăgând-o apoi la loc. Metodă folosită îndeobşte de cei care vor să treacă clandestin graniţa. Puteam fi sigur însă că în personalul ăsta nimănui nu i-ar fi trecut prin cap să controleze plafoanele vagoanelor.

Exact când ceasul îmi indică trecerea a douăsprezece ore, am coborât din înălţimi şi am început să-mi dezmorţesc membrele. Se făcuse noapte şi eu eram foarte aproape de ţinta mea.

Se împlineau patruzeci şi cinci de ore de la primirea permisiei, când am zărit gardul ce înconjura casa bunicilor Lianei.

Liana stătea la fereastră şi privea către nici unde. Am rămas sub dudul din curte încă o oră şi ceva. Nu voiam s-o sperii şi mai trebuia să-mi controlez şi spatele. Abia după aceea am apărut.

Ai fi zis că pe mine mă aştepta. Poate că aşa şi era. Deschise fereastra şi mă lăsă să sar pervazul.

— Hai, vino, bunicii mei au plecat la târg cu noaptea-n cap.

Am făcut dragoste toată ziua. Viaţa mergea înainte. Ceea ce fusese

scris, se săvârşise. Şi viaţa nu mi se mai părea o farsă. Iluzia a ce avea să fie.

Da, viaţa nu se opreşte niciodată. Atunci, în acea zi, Liana a rămas însărcinată. Aflat în Angola, urma să fiu încunoştinţat că aveam un băiat. Pe ce căi… asta nu vă pot spune.

În aceeaşi seară, am plecat spre Sinaia şi de-acolo spre Bucureşti. Am depus un soi de jurământ în faţa generalului şi a unor civili prin care mă legam – a câta oară? – trup şi suflet de Conducătorul Iubit!

Peste o săptămână, ajungeam într-o tabără secretă din Iran, alături de grupe de germani, unguri, cehi, polonezi, bulgari şi ruşi. Formam o forţă multinaţională şi atunci mi s-a dezvăluit pentru prima oară obiectivul pregătirii noastre: trupe de elită pentru sprijinul reciproc al statelor membre ale Tratatului de la Varşovia în caz de lovitură de stat.

A urmat o perioadă dintre cele mai grele, cu antrenamente dure, tipice comandourilor în condiţiile războiului civil. Am învăţat să pilotez elicoptere şi avioane uşoare, să conduc tanchete capabile să participe la luptele de stradă, dar, mai ales, am învăţat să ucid.

Aplicaţiile nu mai însemnau lupte duse cu manechine de paie sau cauciuc. În faţa noastră se aflau oameni vii: mujahedini afgani şi separatişti yemeniţi.

Botezul sângelui şi al morţii.

Iar pentru că tot nu se întâmpla ceva deosebit cu dictaturile din ţările comuniste, ca să nu ne ieşim din mână, am fost răspândiţi pretutindeni în lume unde se găseau focare de război. Şi, slavă Domnului, se găseau destule! Eu am nimerit în Angola. Culmea, nu de partea comuniştilor. Jocurile erau mult prea întortocheate ca să încerc să înţeleg ceva.

Reuşiseră să mă înfrângă, devenisem robotul perfect de care aveau nevoie aceste creiere diabolice, pe lângă care Nero sau Hitler s-ar fi putut juca cu găletuţa şi cu lopăţica.

Reuşiseră să mă înfrângă, dar nu s-au gândit niciodată la un alt lucru şi mai important: nu eram învins! Nu, nu eram învins. Liana era legătura mea cu divinitatea. Tubul meu de oxigen.

Şi dacă mai şi primeam o grămadă de bani… înainte! Pentru bani, înainte!…

… Van Saar se dovedi un tip de treabă. Ştia să bea şi să înjure mai dihai ca un bătrân lup de mare. Faptul că avea numai douăzeci şi cinci de ani, nu ne mai deranja deloc.

— Când bem un pahar împreună sau frecăm nişte cărţi, îmi puteţi spune Soren. Asta-i numele mic cu care m-a botezat directorul casei de copii în care am crescut, ni se adresă el, efectuând inspecţia de dimineaţă.

Pentru că, spre deosebire de comandanţii de pluton pe care îi avusesem până atunci, Van Saar avea mania să ne controleze în fiecare dimineaţă starea armamentului şi a ţinutei.

Or, dacă armele, fiind sursa noastră de supravieţuire, erau perfect întreţinute, uniformele aproape că lăsau de dorit.

— Soldat Jauzi Bahtiar! Îţi lipsesc cam mulţi nasturi la uniformă!

— Magazin închis, domnule locotenent! ciripi arabul. Nu nasturi cumpăram. Atac şi luat nasturi de la angolez mort.

— N-ai primit permisiunea să vorbeşti! constată Van Saar. Eşti în front şi, după cum ştim cu toţii, principala capacitate de luptă a unei armate e disciplina. Cincizeci de flotări. Sergent Blake, raportezi de îndeplinire!

Trecu mai departe şi se opri în faţa Colosului.

— Soldat Sheldon, mai ai vreo nedumerire în ceea ce priveşte oportunitatea comunicării între un grad superior şi unul inferior?

Dar uriaşul tăcea mâlc, ţinând în continuare ţeava aruncătorului de flăcări în poziţia de inspecţie.

Van Saar îşi apropie şi mai mult faţa de chipul hidos al Colosului şi şopti suav:

— Să înţeleg că micuţul soldat şi-a lăsat vocea la garderobă? Sau a uitat că prin regulament este obligat să răspundă întrebărilor superiorilor?!

Nimic însă nu-l putea scoate pe uriaş din muţenia lui. Se uita lung şi trist în ochii locotenentului şi ochiul său de sticlă adunase în el întreaga neînţelegere cu care fusese tratat de-a lungul vieţii.

Van Saar păru puţin descumpănit, dar îşi recâştigă rapid stăpânirea de sine. Dădu drumul unui zâmbet larg şi-şi scoase cu o mişcare rapidă Leverul nou-nouţ. Îi propti ţeava în burtă uriaşului şi mai încercă o dată:

— Sheldon, întrebarea mea era dacă te mai îndoieşti de obiecţiile comandantului tău de pluton!

O clipă, am crezut cu toţii că locotenentul acţionase fără să vrea trăgaciul, dar apoi ne-am dumirit că nu era decât unul dintre vânturile, de acum legendare, ale Colosului.

— Tăcerea mea se datorează faptului că domnul locotenent nu mi-a acordat permisiunea să vorbesc, domnule! murmură uriaşul, aplecând ca din întâmplare ţeava aruncătorului de flăcări.

— Una este o constatare, alta este o întrebare, explică răbdător olandezul.

Îşi băgă un degeţel pe ţeava aruncătorului, după care-l privi nedumerit şi-l duse cu obstinaţie la nas.

— Armă necurăţată! Sergent Blake! Ai posibilitatea să urmăreşti alte cincizeci de flotări pentru nerespectarea regimului de curăţare a armelor.

— Domnule locotenent! urlă Colosul indignat. Domnule locotenent, ţeava aruncătorului meu e mai curată decât găoaza unei regine a cosmeticelor!

— Cincizeci plus douăzeci pentru vorbă în front! aprecie Van Saar, depărtându-se săltăreţ.

Şi iată-l pe Colos regulând cu conştiinciozitate asfaltul, asemenea unui beduin angajat într-o partidă de amor cu o cămilă virgină.

Blake era în culmea fericirii. Locotenentul îi răzbunase orgoliul rănit, respectând strict litera regulamentului.

V-am spus, olandezul se dovedi un tip de treabă.

Trupa a fost îmbarcată în trei camioane Flack şi am pornit voioşi spre linia frontului, ca să înlocuim o companie de rebeli cu caş la gură. Arătau mai negri decât erau în realitate, chipuri chinuite, membre mişcate asemenea unor marionete pe sârmă. Nimic nu amintea de nişte oameni. Fuseseră decimaţi. Comuniştii, fără să ezite, trăseseră în ei cu rachete.

Am coborât din camioane şi am intrat pe poziţii. Ne simţeam încă cei mai puternici din lume, cel puţin în comparaţie cu epavele care ne luaseră locul în camioane, spre a fi transportate în spatele frontului. Dar nimeni nu este invincibil.

Cei din faţă trăgeau acum focuri răzleţe. Figuerola îi dădu o cască locotenentului şi cuplă pe difuzor ca să auzim cu toţii. Ordinul lui Schroder izbucni cu claritate:

— „Nici un pas înapoi!”

După vacanţa din Cambodgia, unde mişcarea noastră fusese supusă legilor browniene, tactica luptei din Angola ne retrimise în rigiditatea războiului pentru supravieţuire.

Am simulat un foc de asalt, sprijiniţi de incursiunea unei escadrile de F-16 şi am executat o repliere rapidă pe poziţiile pe care le preluaserăm.

Cea mai bună apărare e atacul. Comuniştii părură dezorientaţi. Trăgeau într-o veselie cu toate tipurile de armament. Nici noi nu stăteam degeaba. Colosul dibuise nu se ştie unde o mortieră şi se distra copios cu ea, deşi rapiditatea mişcărilor îl putea face să greşească şi să se trezească într-o secundă fără o mână sau fără jumătate din faţă. Jack nu mai pridea să schimbe benzile de cartuşe la Smadul[27] său, înlocuind din când în când ţevile înroşite şi decalibrate.

În ceea ce mă privea, îmi foloseam aruncătorul de rachete personal cu o dexteritate căpătată în vacanţa khmeră. Lucrurile reintraseră în normal. Ne ucideam pe capete pentru gloria puterilor obscure, care-şi

[27] Mitralieră uşoară, de producţie englezească, foarte utilă în luptele pe fronturi restrânse (n. tr.).

căutau alte şi alte pieţe de desfacere şi poligoane de testare a armelor.

Van Saar ne transmise ordinul de simulare a unui nou atac.

Eram cam sătui, dar profesioniştii războiului nu pot dezerta pentru că, pur şi simplu, asta e pâinea lor! Când lupţi pentru bani, lupţi pentru tine. Când lupţi pentru apărarea ţării, lupţi pentru alţii.

Am sărit peste buza gropii care mă adăpostea şi am tras două rachete razant cu pământul. Din stânga mea, ţâşni Jack, urmat îndeaproape de Colos. Uriaşul avea, ca întotdeauna, amândouă mâinile ocupate cu arme şi cred că, în privinţa asta, tare mult ar fi vrut să-i semene lui Shiva şi să aibă şase braţe! Trăgeam în gol, dar simulările de atac îşi aveau şi ele rostul lor. Tipii din faţă se speriară însă de-a binelea şi începură să se pârţâie cu toate gurile de foc din dotare. Asta semăna deja a luptă.

Colosul părea îngrozitor de nedumerit şi indignat de ceea ce se întâmpla. Începu să urle spre poziţiile inamice:

— Hei, voi de-acolo, încetaţi! Ce, v-aţi tâmpit?! Nu e decât o simulare! Era să ne omorâţi!

Dar nu numai că ploaia de foc nu încetă, ci se porni şi mai aprig. Colosul străbătu în patru labe distanţa care-l separa de locul unde Van Saar rămăsese una cu pământul şi răcni, bătând, totuşi, regulamentar din călcâie:

— Domnule locotenent, eu mai simulez zece minute şi plec, că se apropie cina!

Van Saar îl privi cu o expresie de nemăsurată scârbă şi scuipă printre dinţi:

— Soldat, nu prostia ta mă uimeşte, ci faptul că se pot naşte fiinţe ca tine.

Ne retraserăm pe nesimţite în campusul nostru, lăsându-i pe negrişori să-şi consume muniţia în bună voie.

La vreme de noapte, santinelele sunt mai necesare ca oricând.

Beleaua a căzut pe mine şi pe Bahtiar. Trebuia s-o facem pe ochiul vigilent pentru patru ore, încât ceilalţi să se poată odihni şi să meargă la potol.

După simularea atacului, am rămas singur cu irakianul. Timpul trecea al dracului de greu în aşteptarea evenimentelor.

— Bahtiar, îi şoptii, ţie nu ţi-e frică de moarte?

— Allah mare. El spui vino sau rămâne.

— Glonţul nu ştie de Allah.

— Allah ştie de glonţ. Tu frică. Nu este. Lumea vis. Sus totul.

L-am băgat în aia mă-sii şi am continuat să mă întreb ce căutam eu aici, pe pământ străin, într-o lume care nu-mi aparţinea de nici un fel. Nu moartea mă îngrozea, ci faptul că aş fi pierit fără ca nimeni să ştie. Şi ce era mai dureros, era gândul la Liana şi la copilul nostru.

Aş fi închis pentru câtva timp ochii şi aş fi evadat pe pământul pe care îmi doream să trăiesc. Dar nu era momentul. O singură plecare din prezent ar fi însemnat poate una definitivă.

Auzii un foşnet şi iată-mă luptătorul care fusesem format să fiu. În vârful ţevii mele se afla însă Blake.

— Ce faci, boule? icni negrul. Nu-ţi mai recunoşti superiorii? Sau dormeai în post?

Blake devenise prea plin de el. Merita o lecţie. Şi, oricum, mă prinsese pe picior greşit.

— Noaptea, toţi negrii sunt negri, am şoptit din vârful buzelor. Chiar şi sergenţii.

— M-ai recunoscut! strigă triumfător Blake.

L-am culcat la pământ cu un pat de armă şi, ajutat de Bahtiar, l-am legat fedeleş şi i-am pus un căluş în gură. Negrul belise ochii ca la un film porno, dar puţin ne păsa de ce ar fi urmat.

— Recunosc pe mă-ta! Sunt în timpul serviciului de pază şi oricine încearcă să se apropie de mine guiţă o parolă sau e ucis. Se pare că nu ai scos sunetul potrivit, deci îţi vom oferi o a doua şansă.

— Cum carnea de negru? marşă Bahtiar, de parcă tocmai ar fi cucerit concursul „Cel mai alb om din lume”. Dulce?

— Vedem acum. Dacă cumva e bolnav de diabet, o să-l mâncăm la desert.

— Cubanez? întrebă naiv irakianul.

— Asta se va putea constata după ce-i scoatem ficatul.

Ne aflam în cea mai bună dispoziţie, când am auzit distinct vocea lui Van Saar:

— „Socrate”!

— „Banană”! răspunsei instantaneu la parolă.

De altfel, cretine parolele astea, dar necesare.

— Vă distraţi? se interesă olandezul.

— Găsit element duşman! Rău! Nu parolă!

— Vorbeşte tu! spuse Van Saar, făcând semn cu bărbia către mine.

— Domnule locotenent, soldat Zamfir raportează că a imobilizat un individ care nu cunoştea parola.

— Daţi-i drumul! croncăni locotenentul. Blake este şeful gărzii. L-aţi imobilizat pe propriul vostru şef. Probabil că dacă nici eu nu aş fi spus parola, aş fi avut aceeaşi soartă.

Am rânjit afirmativ şi cred că chipul meu exprima părerea de rău că acest lucru nu se întâmplase.

— Domnul locotenent a folosit însă parola! raportai eu supus.

— Dezlegaţi-l şi mâine la ora şapte fix sunteţi la mine.

L-am eliberat pe Blake, care tremura de nervi ca o femeie isterică la vederea unui penis în erecţie. Reuşi să îngaime:

— O să mi-o plătiţi! De astă dată aţi depăşit orice limită! Pe

Dumnezeul meu că o să mi-o plătiţi!

Dispăru în noapte, proferând, la adresa mea şi a lui Bahtiar, cele mai cumplite ameninţări pe care le auzise vreodată o ureche de om. Am tras o gură de vodcă şi m-am adresat irakianului, căruia începuse să-i fie frică:

— Allah e mare! O să ne scoată şi din rahatul ăsta. În fond, noi l-am cerut.

— Tu uşor, eu cinci soţii.

Mă rog, nu prea vedeam ce legătură are sula cu prefectura, dar din spirit de solidaritate m-am prefăcut şi eu că sunt preocupat de întâmplare.

A doua zi la ora convenită eram amândoi prezenţi în faţa punctului de comandă. Van Saar nu a fost excesiv de dur. Puţină morală, o scurtă incursiune în istoria educaţiei militare şi direct la subiect:

— Copii, aţi cacarisit-o! Misiune de comando! Asta e! Voi aţi ales-o!

Ne privi încântat şi pun pariu că, dacă ar fi avut o coadă, am fi văzut-o pendulând într-o parte şi-n alta.

— Întâmplarea face, minţi el, fără nici un fel de scrupule, ca grupa de comando să mai cuprindă alte două mari figuri ale batalionului nostru: soldatul Sheldon şi caporalul Sheperd!

Întâmplare pe dracu'! Cine ştie cum căzuseră şi ei în gheara olandezului!

— Nu e mare lucru, nu vă speriaţi, continuă dulce Van Saar, zâmbind din nou şi potrivindu-şi instinctiv cascheta. Un aerodrom care ne deranjează. Prea multe avioane ruseşti. Le aruncaţi în aer, distrugeţi pistele şi vă întoarceţi.

De parcă ar fi trebuit să săpăm în faţa blocului un spaţiu de joacă pentru copii.

— Înzestrarea militară şi planul de atac diseară la ora nouăsprezece, în acelaşi loc. Comandantul grupei de comando este caporalul Sheperd. Întrebările se pun la primirea misiunii. Rupeţi rândurile!

L-am găsit pe Colos făcând baie într-un lac în care n-ai fi lăsat să intre nici un crocodil ieşit la pensie. Pufnea pe nări şi bătea apa cu braţele lui asemănătoare unor aripi de avion.

Pe pajiştea din apropiere, Gil se întinsese în toată splendoarea goliciunii sale, beneficiind din plin de binefacerile soarelui. O scenă tihnită, cum poţi întâlni oricând pe plajele din Copacabana sau Acapulco.

Colosul îşi întrerupse pe moment fornăitul şi strigă vesel spre noi:

— Salut, camarazi! Îmi permit să constat că arătaţi ca două coaie de misionar scoase din oala cu ciorbă. Bucuraţi-vă, viaţa e frumoasă!

Gil îi ţinu isonul trimiţând în stilul său caracteristic o băşină stelară către tăriile cerului.

— Auzit misiune? se încrâncenă Bahtiar.

— Auzit, catadicsi şi Gil să deschidă gura. Bun misiune. Noi plătit dacă făcut aerodrom să dispari.

— Rahat! răspunse arabul. Voi nebuni.

— Fă o baie, îi propuse Colosul. Aşa vei mirosi mai puţin şi-ţi speli şi izmenele.

Ne-am dus în cort şi am dormit un somn frate cu moartea. O dată cu întunericul, am pornit în imposibila misiune. Colosul purta foarte mândru un tub prin care putea sufla mici săgeţi înmuiate într-o otravă foarte rapidă. Pretindea că-şi petrecuse adolescenţa într-un trib de indieni Aruancas şi că de la ei învăţase această tehnică de luptă. Silenţioasă şi sigură.

Aşa şi era. Lentilele cu infraroşii ne descoperiră primele santinele. Erau bine mascate în teritoriu, dar după ani îndelungi de antrenamente, puteam distinge o furnică de la douăzeci de metri. Purtam uniforme impregnate cu o substanţă ce le făceau să se confunde cu decorul, în cazul în care am fi fost căutaţi, la rândul nostru, cu infraroşii.

Uriaşul îşi pregăti arma lui cumplită şi o folosi de două ori cu o precizie uimitoare. Două umbre reperate dispărură ca şi cum n-ar fi fost. Le-am luat tăbliţele de identificare. Erau slavi după nume, nu puteam preciza din ce ţară. Oameni ca şi noi. Dar moartea nu e rasistă.

Am ocolit cu grijă amplasamentul comuniştilor şi am ajuns la râul indicat pe hartă. Bahtiar şi cu mine am umflat barca pneumatică şi iată-ne pe toţi patru culcaţi la învălmăşeală, unul peste altul, în voia curentului apei. Aveam ordin să înaintăm douăzeci de kilometri şi nu trebuie să vă spun că barca nu era dotată, totuşi, cu kilometraj. Metoda era simplă. Fiecare socotea cum îi dădea prin cap, urmând să intervină când ar fi crezut că am ajuns. La cel de-al patrulea, era deja cazul să coborâm.

Barca înainta cu un fâsâit care ne trăgea la somn. Nu e o bucurie să aluneci în necunoscut pe un râu din Africa, când la fiecare pas te poate aştepta o mină sau un foc încrucişat. Mai ales că explozibilele cu care fuseserăm dotaţi ne făceau de două ori mai grei şi de două ori mai vulnerabili.

Primul strigă Colosul:

— Fraţilor, cam pe-aici ar trebui, cred eu, să debarcăm.

— Doamne, ce puţi! comentă Gil, înfipt forţat cu nasul în pieptul Colosului. Dacă mai dura mult, îmi puneam masca de gaze. Da, aici cred şi eu că se opreşte drumul.

— Da, auzii ciripitul arabului.

— OK, spusei, tragem la mal.

Am coborât şerpeşte. Bahtiar a dezumflat barca şi a ascuns-o într-o

groapă săpată cu viteza luminii:

— Nu se mai găseau deodorante la magazinul din colţ, răspunse Colosul, cu oarecare întârziere, celor constatate de caporal. Drept pentru care am cumpărat vodcă.

Trecurăm bidonul de la unul la altul şi frica începu să-şi ia la revedere. Venise timpul acţiunii directe.

Colosul se scărpină pe burtă şi râgâi destins.

— Dacă simţurile nu mă înşală, suntem exact în punctul stabilit pentru debarcare.

— Care simţuri, nesimţitule? bâigui Gil, cu ochii pe hartă.

— Având în vedere că suntem în misiune comandată, resping cu indignare şi fermitate categorisirile voastre în ceea ce priveşte persoana mea. Din acest moment, vă consider nişte handicapaţi. Iată, dacă beliţi ochii bine, puteţi auzi zgomotul avioanelor cu reacţie!

Nici o legătură între ochi şi urechi! Adevărul e că numai uriaşul putea distinge zumzetul care pentru noi, ceilalţi, făcea parte din foşnetul naturii africane. Am luat-o pe urmele lui şi, după vreo jumătate de oră, am văzut luminile camuflate ale bateriei de rachete ce asigura paza aerodromului.

Tot uriaşul descoperi sistemul complicat de mine cu senzori care împânzeau câmpul din faţa noastră. Am scos sprayurile anihilante, confecţionate special pentru acest tip de mine şi ne-am croit o potecuţă. Abia când aproape că ne-am lovit cu capul de gardul de sârmă, am constatat că treaba devenea al dracului de complicată. Prin gard treceau cel puţin zece mii de volţi şi, chiar tăind sârma, sistemul de alarmă s-ar fi declanşat automat.

Gil îşi scoase bătrâna sa lopată Linemann şi dădu primul exemplu a ceea ce aveam de făcut. Am săpat un tunel îndeajuns de mare ca să se strecoare şi Colosul, ceea ce, pot depune mărturie, nu a semănat în nici un fel cu o excursie de Paşti.

Dincolo de gard, am luat o pauză de zece minute. Eram atât de dărâmaţi, încât nici nu mai puteam sorbi din sticloanţa Colosului.

— Gata recreaţia, putorilor! icni Gil, amintindu-şi că era comandantul grupei. Timpul trece în defavoarea noastră.

— Să oprim ceasurile! propuse naiv Colosul. Aşa ne vom mai putea odihni preţ de o jumătate de oră, după care le vom da drumul. Ceasurilor.

— Sau instituim orarul de iarnă şi dăm ceasurile cu o oră înapoi, sugerai eu.

— Sunteţi nişte cretini. Avem căcatul până la gât şi, în loc să vă puneţi la bătaie minţile voastre slabe, vă ţineţi de glume proaste.

Singura problemă pe care mai trebuia s-o rezolvăm era aceea a câinilor. Circulau de colo-colo mai liberi decât păsările cerului. Dar planul de atac prevăzuse totul. Ne-am pus măştile de gaze şi am

pulverizat din buteliile aflate la centură toată încărcătura paralizantă pe care o conţineau.

Continuam să ne târâm pe burtă cu rapiditatea unor şopârle care tocmai primiseră în cur câte un ardei iute. Nu e o bucurie să respiri prin filtrul unei măşti de gaze, fie ea şi de ultimă generaţie, dar să mai şi depui un efort asemănător înotătorului de fond!

Ne împrăştiaserăm pe o linie de cincizeci de metri, lăsându-ne explozibilele ca nişte broaşte ţestoase ouăle. De astă dată, ouă care aduceau moartea.

Pistele turnate cu preţul atâtor vieţi omeneşti, avioanele care supseseră munca miilor de oameni, oameni ca şi noi, dar care contau, totuşi, mult prea puţin în economia Universului… deşi esenţiale pentru echilibrul omenirii… Toate aveau să dispară în nici cincisprezece minute.

Dar cine se mai gândea atunci la asta? Trebuia doar să ne facem treaba.

Şi încă ceva. Era necesar să supravieţuim, pentru a relua acelaşi scenariu al morţii ori de câte ori ni s-ar fi comandat. Am constatat acest lucru în clipa în care ne-am trezit din nou, la reîntoarcere, în faţa gardului de sârmă, cu singura diferenţă că nu mai exista tunelul! Greşiserăm drumul.

Vreo câteva secunde am rămas stane de piatră. Iadul urma să se declanşeze destul de repede şi noi eram prinşi. Aveam o şansă din două: s-o luăm spre dreapta sau s-o luăm spre stânga, pentru a găsi tunelul salvator. Nici unul nu-şi asumă responsabilitatea deciziei. Ne priveam prin lentilele măştilor de gaze, părând nişte lăcuste dezorientate.

Se spune că norocul e de partea celui ce riscă. Colosul aruncă o monedă în sus şi, numai el ştiind ce alesese, o rupse la fugă spre dreapta. Alergam aproape sufocaţi şi tunelul blestemat nu mai apărea odată! Începuserăm să-l înjurăm pe Colos şi să-i dorim tot ce era mai rău pe lume, când îl văzurăm dispărând instantaneu din faţa noastră.

L-am iertat imediat. Găsise tunelul. Am rămas sub pământ, căci iadul se declanşă în aceeaşi clipă. Impresia era că săpaserăm propriul nostru mormânt, în care intraserăm fără ca cineva să ne coboare sicriul pe frânghii. Dar pământul nu ne voia încă.

Când am ajuns la râu, am ştiut că există un Dumnezeu şi pentru cei răi. Sau că nu mai există nimic.

Pierduserăm orice reper moral. Ne aflam în voia sorţii.

Însă nu pentru mult timp…

Oamenii nu se prea gândesc la moartea celorlalţi, ci mai degrabă la moartea lor, de parcă moartea lor ar însemna ceva pentru omenire.

Oamenii nu ştiu să ierte.

Doar Dumnezeu!

XI

Perioada de „împrumut” luase sfârşit, cel puţin o vreme. În plicul cu paşaportul fals şi biletele de avion am găsit şi instrucţiunile Generalului. După patruzeci de ore eram în Bucureşti, pe aeroportul Otopeni. Un taxi m-a lăsat la două străzi de casa conspirativă.

Era 16 decembrie 1989.

La ora nouă dimineaţa, am auzit soneria. M-am uitat prin vizor şi am văzut doi tipi, unul gras şi slinos, celălalt tânăr şi tuns scurt. Aveau nişte zâmbete inconfundabile. Am deschis uşa fără să-mi scot din halat mâna stângă lipită de Browningul meu „de serviciu”.

Grasul îmi flutură pe la nas o legitimaţie dichisită şi dădu să intre. Am continuat să ţin uşa întredeschisă şi i-am suflat în faţă:

— Mai ai şi alte chestii la tine care m-ar putea convinge să-ţi dau drumul?

— Eşti un dur, nu-i aşa? hârâi tipul.

Duse mâna spre interiorul sacoului şi, în acelaşi moment, se trezi cu pistoletul meu în stomac.

— Ce-ar fi să nu te mai caci pe tine! zisei. Nu-mi plac mirosurile pestilenţiale. Ia ţineţi-vă voi doi mâinile cât mai departe de trupuşoarele voastre estropiate şi intraţi în şir câte unul!

S-au aşezat pe fotoliile tapiţate cu piele, continuând să-şi ţină mâinile ca nişte aripi de puişori neînvăţaţi cu zborul.

— Vodcă? întrebai, în calitate de gazdă. Sau sunteţi în timpul serviciului?

Aveam doar douăzeci şi trei de ani şi tipului cu legitimaţia dichisită, care avea vreo cincizeci, nu-i prea convenea situaţia. Tânărul căuta să lase impresia că nu se întâmplase nimic special.

— Pot, totuşi, să mişc mâinile? mormăi grasul.

I-am dat liber şi tipul a scos cu două degete o hârtie împăturită, pe care o aruncă pe masă. Continuam să-i ţin sub atenţia pistoletului. Am despăturit hârtia şi am realizat că era Jurământul făcut Conducătorului iubit şi semnat de propria-mi mână. Brusc, am devenit câinele credincios şi umil, gata să muşte pe oricine la primul îndemn al stăpânului.

Grasul păru mulţumit de reacţie.

— Îmbracă-te şi vino cu noi. O să ai prilejul să te joci cât vrei cu pistolaşul tău.

Tânărul cu tunsoarea scurtă prinse şi el viaţă şi-mi aplică, cu o rapiditate uimitoare, un upercut perfect. Am trecut zâmbitor în lumea viselor şi când m-am trezit, eram întins pe un pat, într-un soi de dormitor comun. Să fi fost la vreo douăzeci cu toţii. Aveam impresia că timpul greşise direcţia şi mergea înapoi… Eram din nou la internat, aşteptând cu frica cuibărită în suflet fiecare zi ce urma să vină.

Dar partea de creier educată de mine să-mi redea de fiecare dată reperele reale ale situaţiei îmi comunică că eram drogat şi că orice împotrivire nu făcea decât să mărească efectul drogului.

O sirenă stridentă ne ridică brusc în picioare.

— Atenţiune! urlă o voce parcă mai puternică decât sirena.

Am înlemnit cu toţii la marginea patului. În dormitor pătrunse, cu paşi-i deja cunoscuţi de felină, Generalul. Îşi aprinse ca de obicei o ţigară cu un parfum inconfundabil şi ni se adresă cu vocea lui caldă:

— Băieţi, îmi pare rău pentru modul în care aţi fost aduşi aici, dar misiunea ce-o veţi primi e de maximă importanţă şi, mai ales, ultrasecretă. După ce veţi servi micul dejun, veţi fi conduşi într-o sală, unde vi se vor transmite toate detaliile. Vă ordon să duceţi la bun sfârşit misiunea încredinţată. Conducătorul nostru Iubit veghează personal asupra îndeplinirii ei. Să nu-L dezamăgiţi pe Cel care vă iubeşte ca pe copiii Lui.

Dispăru precum venise şi noi ne luarăm drogul, amestecat mai mult ca sigur în mâncare, sub supravegherea atentă a unui zdrahon. Normal, nu trebuia să rămână nimic în farfurie.

Am trecut apoi în sala special pregătită. Din difuzoare ascunse se auzea, ca un zgomot de fond, vocea bâlbâită a Conducătorului.

Ne-am aşezat pe scaune dinaintea unui ecran. Luminile se tinseră şi în faţa noastră apăru chiar EL – Tătuca. Era parcă puţin obosit, cu ochii puţin înfricoşaţi, dar cu privirile la fel de înflăcărate. Avea vocea hârâită. Nu, nu putea fi confundat. Era EL.

— Copii, ţara trece prin momente grele. Forţe duşmane vor să distrugă România şi poporul român. Forţe care vor să mă îndepărteze, să mă ucidă şi să pună în fruntea ţării oameni care s-o ducă la pieire. Este un moment deosebit de important pentru însăşi existenţa României. Acum, ca şi în trecutul nostru zbuciumat, trebuie să alegem: să pierim pentru totdeauna sau să rămânem aici pentru totdeauna!

Vocea i se mai învioră şi luminiţe ciudate i se aprinseră în ochi.

— Vă datoraţi viaţa celor care s-au jertfit în decursul istoriei pentru a apăra acest pământ, vă datoraţi viaţa generaţiilor care vor veni! Şi care trebuie să găsească România la cele mai înalte cote! Care trebuie să trăiască libere, într-o ţară liberă, fără exploatare, o ţară în care toţi oamenii să trăiască egali, o ţară ajunsă pe culmile de aur ale comunismului!

Începu să tuşească şi părul i se zbârli ca la un câine fricos.

— Duşmanii mei sunt duşmanii ţării, ei trebuie stârpiţi fără milă! Vă ordon să nu ezitaţi în îndeplinirea misiunilor ce vă vor fi încredinţate. Eu, personal, vă voi acorda decoraţiile de merit, pe care sunt convins că le veţi câştiga.

Filmul se întrerupse şi luminile se reaprinseră. În faţa noastră

stătea acum un tip îndesat, cu ochelari negri, îmbrăcat într-un costum cafeniu. Vorbea uşor graseiat:

— Conducătorul Iubit are nevoie de voi! A sosit momentul să-i dovediţi devotamentul! Veţi fi dispuşi în dispozitive de câte trei în principalele puncte strategice. Din clipa în care veţi primi ordinul „Terminus", vei trage în tot ce mişcă, civil sau militar. În cazul în care sunteţi în pericol de a fi prinşi, veţi folosi grenada de siguranţă. Sacrificiul suprem este cea mai mare dovadă de dragoste pentru Conducător.

Coborî de pe piedestal şi se aşeză modest pe un scaun, lângă noi. Luminile se stinseră din nou şi pe ecran apăru planul desfăşurat pe puncte al întregii acţiuni. Împărţirea pe grupe, locurile de veghe, locurile de împrăştiere şi de repliere, dotarea cu armament şi tehnică. Totul, până în cele mai mici detalii.

Inutil să vă mai spun că nici unul dintre noi nu avea voie şi nici nevoie, să ia notiţe. Roboţii doar înregistrează pe discheta dată de programatori.

Punctele strategice care urmau a fi atacate şi ocupate erau cele tipice unei lovituri de stat: sediile Preşedinţiei, Guvernului, Televiziunii, Radioului, precum şi principalele unităţi militare.

Împreună cu doi „fraţi", trebuia să ocupăm o cameră din fostul palat regal. Am îmbrăcat combinezoane negre, peste nişte uniforme militare şi am preluat armamentul sofisticat, ca şi staţiile deosebit de puternice de emisie-recepţie.

Camera în care am ajuns avea trei paturi, un televizor, un radio, un frigider plin cu de toate, o masă şi câteva scaune. O chicinetă ţinea loc de bucătărie şi de baie. În plus, în dreptul ferestrei, un telescop foarte puternic. Aş fi putut pune pariu că era o cameră „falsă", despre a cărei existenţă ştiau doar câţiva iniţiaţi.

De ieşit, nu puteam ieşi, căci „uşa" era un tablou imens, de fapt, o uşă metalică mascată, cu deschidere unică pe dinafară.

Val şi Nelu, cum s-au prezentat ceilalţi doi, erau de vârsta mea. Aveau chipurile dure şi rânjete sălbatice. Ne-am ales fiecare patul şi ne-am instalat.

Nelu scoase o sticlă de vodcă Stalicinaia şi trase o duşcă sănătoasă. Cunoşteam metoda.

— Cine mai vrea o „injecţie"? zise el, întinzând sticla fără direcţie.

Am privit eticheta şi am pufnit:

— Căcat! N-ai un Smirnoff în trusa ta cu medicamente?

— Băieţelul e dedat la dulceaţă?! Oi fi tu un dinte mai diferit, dar aici trebuie să bem apă din acelaşi râu.

— Fără vodcă! se întoarse Val spre noi.

L-am privit cu ochi supuşi şi m-am adresat protocolar:

— Înţeleg că, te consideri generalul Mackensen în sinea ta, dar aşa,

în particular, ce te face să crezi că ar trebui să ţinem seama de aiurelile tale?

— Formăm o echipă. Dacă tu, pe-acolo pe unde ai umblat, fost obişnuit să acţionezi altfel, te priveşte. Acum însă trebuie să te conformezi instrucţiunilor. Nu mie! Instrucţiunilor!

M-a privit semnificativ şi am ghicit într-o clipă ce voia să pună: eram urmăriţi şi ascultaţi ca la teatru. Nelu era singur în afara rolului. Treaba lui, dar dacă tot formam o echipă…

— E suc de portocale la sticlă, hoţomane! îmi place de tine, eşti spiritual.

Nelu se uită la mine cu milă şi-şi făcu cruce. M-am băgat în pat şi mi-am tras pătura peste cap.

Nebunia a început a doua zi la 13,21. A durat douăzeci şi şase de ore, după care am primit prin staţie ordinul „Terminus”. Am deschis plicul ce ne era destinat, l-am citit şi i-am dat foc. Ne-am fixat lunetele cu lentile infraroşii şi am început să tragem. La început, la câţiva centimetri de capetele celor aflaţi în piaţă. Apoi, în plin!

De pe balconul clădirii de vizavi se striga mereu: „Încetaţi focul! Încetaţi focul!” O voce cunoscută, pe care sigur o mai auziserăm cândva. Surprinzător, prin staţie ni se transmise să oprim focul. Dar după câteva ore, armata adunată în piaţă a început să tragă fără nici un avertisment asupra fostului palat regal.

N-a trecut mult şi uşa metalică s-a deschis. Singură, ca în filmele de groază şi mister. Prin staţie ni s-a transmis ordinul să ieşim pe terasă şi să tragem încontinuu oriunde vedem guri de foc. Ceea ce am şi făcut.

Replica nu s-a lăsat aşteptată.

Val şi Nelu, ca şi alţi luptători aflaţi pe terasă, au căzut cu capul sfărâmat, la câţiva metri de mine. Mi-am dat seama că în nici un caz ostaşii de jos nu fuseseră capabili de asemenea performanţe. În mod sigur, în clădirile din jur erau plasaţi trăgători de elită care, probabil, la rândul lor, erau sub ţinta unor altor trăgători de elită… Principiul dominoului…

Am plasat un simulator în apropierea parapetului şi am dispărut prin prima trapă pe care am văzut-o. Sus, pe terasă, izbucniseră incendii devastatoare. Trăgeau cu obuze incendiare. Fuseserăm expuşi cu bună ştiinţă. Nu te poţi lupta cu nişte arme de mână, oricât de sofisticate ar fi, împotriva tancurilor. Nu înţelegeam de ce e nevoie de atâţia ani de pregătire, de atâtea investiţii ca, la numai câteva ore de la declanşarea acţiunii finale, să fim expuşi ca nişte marionete, ca nişte oameni de paie. Pentru asta erau bune chiar nişte marionete, pe care le puteai găsi ieri şi folosi azi.

Apoi, am realizat crudul adevăr. Nu cu noi începuse trădarea. Ci cu

Iubitul Conducător. Şi singurul care ar fi putut-o face era, în mod sigur, Generalul. Iar noi, cei din trupele de elită, care am fi reuşit să împiedicăm realizarea unei lovituri de stat, deveniserăm carnea de tun pentru justificarea unei „revolte spontane”.

Am urmat instrucţiunile memorate din planul primit şi am coborât în subsolul „Doi”. De-acolo, printr-un tunel, am început să alerg, ţinând în mână, ca pe un prieten de nădejde, arma mea Sharke, dotată cu un încărcător de o sută treizeci de cartuşe. O luminiţă şi m-am aruncat în prima nişă întâlnită în cale. Mă făcusem una cu peretele când, la câteva secunde, au trecut pe lângă mine câţiva indivizi arătoşi şi, ceea ce era mai important, înarmaţi până în dinţi. Doar asta am remarcat. Totul se petrecuse extrem de repede.

Eram prins ca un şobolan într-o cursă. Partea de creier nesupusă mi-a transmis că principalul meu scop în condiţiile date era să mă las jertfit. A fost cel de-al o sutălea zimţ al rotiţei care nu mai corespundea şi nu mai învârtea rotiţa următoare. Şi de-acum, animalul din mine avea doar un singur gând: supravieţuirea.

Dacă tot urma să fiu ucis, măcar s-o fac la un preţ cât mai scump. Transpiram din abundenţă şi transpiraţia îmi mirosea a frică. Iar cum, de cele mai multe ori, instinctul e cel care te scoate din situaţii-limită şi nu raţiunea, m-am lăsat condus de el.

Mi-am pus masca şi am aruncat două grenade fumigene. Am reluat alergarea în sens invers, dar fără o direcţie anume, de astă dată. Mă lăsasem în voia instinctului şi, nu după multă vreme, am întâlnit o ieşire printr-o gură de canal.

Am ridicat capacul. Părea să nu fie nimeni. M-am săltat rapid şi am lăsat capacul înapoi. N-am mai apucat să fac decât doi paşi şi-am auzit un declic prea bine cunoscut, după care o voce care-mi comandă:

— Ridici aripioarele şi rămâi în stop-cadru. Orice mişcare e un drum către moarte.

Instantaneu, mi-am amintit de grenada de sacrificiu.

Mi-am făcut rugăciunea şi ultimul gând mi-a fost la Liana, ar moartea era probabil, din nou, prea sătulă şi-şi făcea siesta, în fost dezarmat rapid şi mi s-a ordonat:

— Întoarce-te!

Dumnezeule!

În faţa mea se afla Mircea! Cel care îmi luase partea în faţa ţiganilor din orfelinat.

Ciudată şi intersecţia asta a destinelor umane! Uneori ţi se are a fi o mişcare browniană, alteori, că totul e scris dinainte. Nu om şti niciodată adevărul. Sau îl vom şti când va fi prea târziu.

Mircea mă recunoscu şi el. Dumnezeu se ascunsese după un colţ de Univers, lăsându-ne în voia arbitrarului. Sau venise duminica şi trebuia

să se odihnească.

Mircea era la fel de înalt şi de bine făcut, doar cu trăsăturile mai îmbătrânite. Purta haine militare cu însemnele de tanchist şi pe braţul drept o brasardă tricoloră.

— Prizonierul rămâne cu mine, se adresă el celorlalţi doi care-l însoţeau. Continuaţi să curăţaţi blocul.

— E terorist, şefu'! Să-l împuşcăm, aşa cum ne-a zis Al Mare!

— Ai dispărut? se strâmbă Mircea la „colegul" lui.

Preopinentul luă toată viteza cu care fusese dotat din naştere şi dispăru.

Ne priveam din trecutul nostru: doi bărbaţi pregătiţi pentru a ucide cu sânge rece, putându-se ucide la fel de bine unul pe celălalt, fără ca măcar să fi ştiut că au ucis un prieten.

— Florin!... Ce cauţi tu aici? Eşti de partea lor?

— Care „lor"?

— A celor care au dat lovitura de stat.

— Lupt la ordin, nu din cauză că aş fi de partea cuiva. Nu mă exprim prea bine, dar cred că înţelegi. Tu de partea cui eşti?

— Crezi că eu mai ştiu? E o bulibăşeală în toată regula. În mod normal, ar trebui să fiu îngerul păzitor al celor fără apărare. Dar cine mai e fără apărare astăzi? Cine mai e nevinovat? N-ai auzit de manipulare, Florine? Asta am fost mereu. Nişte marionete!

— Ca şi acum?

— Acum? Acum nu. Te las liber, bineînţeles. Problema e cum o să te descurci tu. La a doua noastră întâlnire, te pot ucide fără să vreau. Fără să ştiu. Sau să murim amândoi ca să legitimăm un nou dictator. Suntem doar unelte folosite pentru veşnica reglare de conturi dintre cei care vin şi cei siliţi să plece. Dar jocurile erau făcute dinainte.

— De unde ştii tu, Mircea, atâtea lucruri?

Pentru prima oară, Mircea mă privi mai uman şi mă trase repede într-o cămăruţă din holul blocului, unde se găsea, probabil, administraţia.

— Florine, nu fi tâmpit! Şi eu am fost pregătit ca şi tine! Eu am fost specializat în contrainformaţii-cercetare-diversiune. Tu ai fost pregătit pentru forţă. Eu pentru cap. Nu pentru că unul dintre noi ar fi avut o calitate în plus sau în minus. Aşa s-a nimerit. Ei aveau nevoie ca fiecare...

— O clipă! Care „ei"?

— O faci pe prostul?! Cei care au făcut jocurile!

— Adică?!

— Dacă te referi la nume, nu-ţi pot da nici unul. Ştiu doar că totul s-a stabilit la un nivel superior. Cel mai superior. Am fost vânduţi a mia oară şi acum, conform previziunilor lor, ar trebui să ne vindem unii pe alţii. Principiul ăsta de vânzare-cumpărare va rămâne pe veci

principiul mişcării vieţii.

— Mircea, mă laşi să fug?

— Ce credeai? Că o să te omor? Eşti liber, Florine. Tot atât de liber ca şi un deţinut care a evadat dintr-o închisoare aflată pe o insulă la mii de kilometri de continent.

— Am să plec în Apuseni, am pe cineva acolo.

Fără să apuc să-mi dau seama, Mircea îmi rupse cu o mişcare rapidă gulerul combinezonului şi trase de un şnur. O clipă am crezut că mă minţiseşi şi că îmi venise sfârşitul. În loc de aşa ceva, Mircea îmi arătă zeflemitor un minuscul aparat de emisie. L-a călcat cu vârful cizmei şi mi s-a adresat:

— Acum e clar că n-ai ce să mai cauţi în ţară. În nici un caz în Apuseni. Cel puţin o grupă de „camarazi" e pe urmele tale.

Fusesem de prea multe ori prins în cursă, ca să mai intru în panică.

— Mircea, trebuie s-o şterg. E sigur că au şi detectat unde a aflu.

— Ce-ai de gând să faci?

— Fug peste graniţă.

— Eşti nebun. La ora asta nici o muscă nu poate zbura în afară fără să aibă acordul Consiliului Provizoriu.

— Varianta ultimă pentru fiecare dintre noi… cei pregătiţi pentru forţă, cum spui tu, este Constanţa. Există un vas care face ruta spre Turcia. De-acolo o să văd eu cum mă descurc.

— Cum?

— Vreau să ajung în Angola. Cel puţin o să lupt pentru bani. Şi oricum, măcar pentru un timp, nu prea mai am unde să mă duc.

— Eşti un visător, mă surprinzi. Nici măcar până în Constanţa nu vei putea ajunge. Iar în port, vaporul cu pricina va fi mai mult ca sigur scufundat în largul mării. Un accident, nu?

— Ai altă propunere?

Mircea inspiră adânc şi mi se adresă cu o voce dură:

— N-am. Într-adevăr, trebuie să dispari cât mai repede. Dacă ne găsesc împreună, o belesc şi eu.

Am ezitat câteva clipe, apoi ne-am îmbrăţişat cu toată forţa braţelor şi sufletelor noastre de oameni chinuiţi şi obidiţi, căutând parcă să ne transmitem unul altuia energia de care aveam nevoie.

Am făcut stânga-mprejur şi dus am fost. România devenise pentru mine un teritoriu interzis. Trădasem jurământul şi nu aveam să fiu uitat niciodată, chiar dacă Iubitul Conducător ar fi dispărut pentru totdeauna în negura istoriei.

În cadrul oricărei organizaţii secrete, trădarea se pedepseşte oricând şi oriunde, indiferent de schimbarea condiţiilor politice sau sociale.

O lege nescrisă. Ca şi legea tăcerii, Omerta.

O lege la fel de dură şi implacabilă.

Dar absolut necesară pentru ca organizaţia să continue să existe.

XII

Trenul rămânea cel mai sigur mijloc de transport, dacă ceva mai putea fi sigur în zilele acelea. Am apelat la trucul cu plafonul vagonului şi am coborât la Turnul Severin. Vechea mea legătură pentru cazuri de necesitate rămăsese, din fericire, la aceeaşi adresă.

Aveam destui bani ca să-l conving să mă treacă Dunărea. Se dovedi o călăuză de treabă, cu toate că-mi ceruse un preţ dublu decât preţul trădării mele. Am ajuns cu bine pe malul sârbesc şi mi-am continuat drumul spre Vrsec. Trebuia să depăşesc banda de siguranţă şi să ajung la Novisad, la un aromân, Nicu, care mi-ar fi putut înlesni plecarea în Germania.

Dar, ca mai întotdeauna, socotelile de acasă nu se potrivesc cu cele din târg. Paşii m-au purtat fără să ştiu în preajma unei unităţi militare şi am căzut în plasa unei patrule. Culmea e că cei din patrulă, în loc să-şi facă serviciul, situaţie în care i-aş fi putut depista, se cuibăriseră într-o poieniţă, unde încinseseră cu toţii o partidă de zaruri.

Un pat de puşcă în ceafă şi iată-mă legat fedeleş la picioarele sârbilor, care nu păreau nişte gazde gata să facă orice pentru nişte oaspeţi neaşteptaţi.

Un subofiţer rotofei, tuns chilug, îmi trase un şut în faţă ca pentru „bine ai venit pe meleagurile noastre ospitaliere” şi tuşi cu condescendenţă.

— Hm! Cuscre, tu român?

N-aveam prea multe opţiuni.

— Da. Român. Fugit! Acolo se trage! Pac-pac!

A râs bine dispus şi, fiindcă tot era cu piciorul drept flexat, îmi mai administră un şut în burtă.

— *Na pravi!*[28]

Asta se spune la ei când bei ceva. Eu, unul, am vărsat.

— Foame? zise el, făcând semnul internaţional în dreptul burţii. Mănâncă! Mănâncă ce-ai făcut acolo!

— Tu ştii româneşte? mă prefăcui eu surprins.

— Ai, ai, ai, cuscre! Eu am fost la voi. Am vândut blugi, ciorapi, Vegeta. Trafic mic. Pasul, ştii tu. Miliţia voastră mă prindea şi zdup! Bătăi ce nu uităm.

— Nu e vina mea.

— O ştiu! Tu îi iubeşti pe sârbi, aşa-i?

M-am înfuriat ca un tâmpit şi i-am răspuns fără să mă mai gândesc la ce m-ar putea aştepta:

— Adevărul e că nu-i iubesc. Le-aş tăia boaşele şi le-aş da la gâşte. Acum însă, în situaţia de faţă, după cum se poate constata, n-o prea pot face. Mai mult ca sigur că gâştele sârbeşti se vor mulţumi cu

[28] Noroc! (lb. sârbă), (n. tr.).

testiculele mele.

Cu totul surprinzător, după câteva secunde de ezitare, subofiţerul se puse pe un râs homeric. Îl bântuia simţul umorului, spre norocul meu!

— Eu am femeie romăncă. Şi nu sunt sârb. Croat. Ai baftă, cuscre!

S-a comportat mai bine decât m-aş fi aşteptat. Aşa am nimerit într-o închisoare din Krsic, ca transfug român trecut ilegal graniţa.

După raţia obişnuită de bătaie, m-au băgat într-o celulă împreună cu un ziarist român aflat la „documentare”. Asta o păţise mai rău ca mine.

— M-au trimis cretinii de la Bucureşti să fac o anchetă despre ce simt sârbii apropo de evenimentele din Bucureşti. De fapt, se cunoştea totul, normal, de-aia şi există Servicii Secrete. Dar cred că eu devenisem puţin cam incomod. Aflasem despre conspiraţie şi se primise ordin, presupun, să fiu îndepărtat.

Legăturile „frăţeşti” dintre Securitatea română şi cea iugoslavă funcţionaseră perfect. Omul era sortit pieirii, dar cum puteam să i-o spun? Am încercat să-l consolez, deşi nici eu nu mă găseam într-o stare de invidiat.

— Or să ne dea drumul repede.

— Eşti convins? se învioră ziaristul.

— Păi, nu ştiai că noi şi sârbii suntem cuscri?

— Rahat! Dacă te bazezi pe asta, poţi să-ţi iei adio de la viaţă. Bănuiam că ştii ceva. Ăştia or să ne şteargă de pe faţa pământului în doi timpi şi trei mişcări. După aceea, toate ziarele din România vor urla că în Iugoslavia au fost prinşi doi terorişti foarte periculoşi, dintre cei care au tras la Televiziune sau la Radio şi că au fost ucişi pe când voiau să evadeze de sub escortă.

Am renunţat să mai fac pe mama răniţilor.

— Cine te-a pus să spui tot ce ştiai? Dacă erai deştept, te-ai fi prins că asta nu-ţi poate aduce decât ce e mai rău pe lume.

— Visam şi eu ca şi ceilalţi că, dacă a căzut Dictatorul, va începe viaţa la care toţi speraserăm, că s-a dus dracului căcatul în care plutiserăm până atunci. Că începea LIBERTATEA!

— Eşti mai tâmpit decât mi-am dat seama. Acum văd în faţa mea ce înseamnă un om manipulat.

Ziaristul se uită la mine ceva mai atent decât până atunci şi-şi încruntă sprâncenele groase.

— Eşti cam tânăr ca să gândeşti aşa.

— Vezi, asta e greşeala cu voi! Nu vârsta stabileşte maturitatea gândirii, ci experienţa de viaţă. Pun pariu o mie contra unu că mai există o cohortă de ziarişti entuziaşti care cântă noua democraţie şi se repede să demaşte trădătorii şi tarele trecutului. Ale unui trecut în care au existat şi ei. În care au tăcut şi ei. În care au fost manipulaţi

ca şi acum.

— Nu înţeleg ce vrei să spui?!

— Nimeni din cei ajunşi la putere nu este interesat în dezvăluirea adevărului, zisei, întinzându-mă pe salteaua de paie. Doar că ei au dreptul să taie nişte capete şi nu din dorinţa de restabilire a dreptăţii, ci ca să se răzbune pe cei care i-au ţinut o viaţă în planul doi.

Ziaristul îşi aprinse o ţigară muncitorească şi se apropie de mine, aşezându-se pe marginea patului.

— Cine eşti tu, de fapt?

— Un asuprit ca şi tine. O unealtă, ca şi tine. Un şobolan ce trebuia să dispară la un moment dat.

M-am ridicat subit, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Mă privea acum prin ochelarii săi imenşi cu o spaimă care, sincer să fiu, nu bănuiam să i-o produc.

— Ascultă-mă! Dacă nu evadăm, în cel mult douăzeci şi patru de ore suntem morţi!

— De unde ştii tu asta?!

— Ţi-am mai spus, eşti mai tâmpit decât arăţi. Te interesează de unde ştiu ce ştiu, sau ce îţi spun?

I-am întors spatele şi mi-am tras pătura peste cap. Singur n-aş fi putut evada, asta era cert. Aveam nevoie de un „ied” de sacrificiu.

Ziaristul se învârti prin celulă preţ de vreo jumătate de oră şi, până la urmă, se reaşeză pe marginea patului meu. Mă prinse de umăr cu mânuţa lui de estropiat şi mă clătină uşor.

— Hei, dormi?

M-am întors spre el şi l-am privit cu un ochi întredeschis.

— Ce fel de ziarist eşti tu? Pui nişte întrebări total cretine. Dacă aş fi dormit, nu ţi-aş fi putut răspunde: „Da, domnule ziarist, dorm!”

— Ştii, m-am gândit. Dacă ai dreptate, ar trebui să facem ce spui.

— Ţi-a mai venit mintea la cap. Fii atent. Diseară o să ne scoată la curăţat latrina. E modul lor de a se distra. Îi priveşte. În spatele latrinei e un câmp liber de vreo zece metri. Dacă trecem fără să fim observaţi, suntem salvaţi.

— Şi zidul?

— Asta nu-i o închisoare adevărată. E o improvizaţie pentru transfugi ca noi. Zidul are asperităţi pe care te poţi căţăra şi nu e mai înalt de trei metri. Doar santinela din stânga latrinei poate să ne cureţe. Santinela din dreapta are latura opusă sub supraveghere. Până se trezeşte, noi suntem afară.

Minţeam. Dar trebuia să evadez cu orice preţ, nu pentru că asta ar fi folosit „cauzei”, oricare ar fi fost ea. Pentru Liana.

Scenariul era dinainte scris. Frecam amândoi cu sârg la rahatul depus pe lemnele latrinei, până când soldatul însărcinat cu paza noastră şi-a adus aminte că în bidonul pentru apă mai avea puţină

şliboviţă. I-am făcut semn ziaristului, care, conform celor stabilite, începu să alerge cu mâna pe nas, pentru a nu-şi pierde ochelarii.

După ce am auzit rafala, am ieşit şi eu cu viteza iepurelui urmărit de lup. Am trecut pe lângă trupul inert al ziaristului (Dumnezeu să-l ierte!) şi m-am căţărat cu viteză pe zid. Gloanţele bâzâiau pe lângă mine ca nişte ţânţari pofticioşi de sânge.

Dincolo de zid, m-am tupilat câteva secunde pentru recunoaşterea terenului şi am luat-o de-a lungul şanţului care înconjura aşa-zisa închisoare. După câţiva metri, m-am aruncat în şanţ şi m-am acoperit rapid cu noroi. N-aveau câini. Deci n-aveau cum să mă găsească. Trebuia să rezist câteva ore. Doar atât.

În fond, lor li se rupea de orice evadare. Cadavrul ziaristului era deja al lor. Mai puteau omorî un amărât şi iată-i pe cei doi care încercaseră să scape! Deşi eram convins că nimeni nu s-ar fi îngrijit de vreo numărătoare.

Spre seară am îndrăznit să scot capul. Era linişte. Doar luminile de la reflectoarele santinelelor îţi mai aminteau că nu eşti singur pe pământ. Am păstrat paiul care-mi asigurase respiraţia în tot acest timp (ce vreţi, superstiţia celui scăpat ca prin minune!) şi am început să mă târăsc spre liziera pădurii. Noroiul se lipise de mine ca gheaţa de patinoar. Eram ud şi sufocat de mizeriile deversate în şanţ, dar eram viu şi, mai ales, liber!

După câţiva metri de alergat prin pădure, am simţit însă o senzaţie de slăbiciune totală şi am căzut. Nu aveam de ce să mă gândesc la salvarea trupului, căci sufletul îmi era deja vândut. Dar în faţa morţii, organismele vii au o reacţie uluitoare.

Mai exista însă îngerul meu păzitor.

Plouase şi locuitorii din satul apropiat ieşiseră la cules de ciuperci. Aşa a dat Bosiljka peste mine. Cred că aveam febră mare şi aiuram. M-a târât până în căbănuţa ei de văduvă şi abia în două zile mi-am recăpătat cunoştinţa.

A venit într-o dimineaţă cu o cană de lapte şi cu două ouă fierte, s-a dezbrăcat, cum făcuse probabil până atunci, fără ca eu să ştiu şi s-a băgat în pat lângă mine. I-am simţit trupul fierbinte, sânii lipiţi de mine şi mâna ei aspră care încerca să-mi întărească bărbăţia.

Bosiljka avea palma de femeie a câmpului şi răsuflarea plină de arşiţă. M-am aruncat peste ea şi am intrat direct. A scos un strigăt de durere amestecat cu extaz. Eram prea stătut, ca să mă mai gândesc şi la ea. Când am terminat, în câteva secunde, aveam sub mine o femeie transpirată, pierdută deja în nebunia voluptăţii.

Niciodată n-am simţit mai acut sentimentul trădării decât în cele trei zile petrecute cu sârboaica. Gândul mi-era la Liana, dar împotrivirea trupului în faţa morţii îmi dăduse senzaţia de înstrăinare.

Mă procopsisem cu un paşaport fals, haine şi bani. Eram un

emigrant român în căutare de muncă şi siguranţă.

Totul a mers bine până la Triest, unde grănicerii italieni tocmai capturaseră un grup de români care intenţionau să treacă clandestin.

În presa din România, apărea ştirea capturării senzaţionale a unui grup masiv de terorişti. Peste câteva zile, aceiaşi terorişti erau prinşi la graniţa cu Danemarca. De fapt, cete de ţigani plecaţi să caute acel El Dorado oferit de schimbările din ţară.

Şi iată-mă din nou în carcera Poliţiei Militare. Obişnuita porţie de bătaie şi a doua zi mă aflam într-un bou-vagon, alături de încă zece „terorişti", cu destinaţia, credeau ei, România.

Spre deosebire de ţiganii care tremurau şi înjurau de mama focului, eu, unul, ştiam sigur că vagonul nostru nu va ajunge niciodată în ţară. Ştiam câte ceva despre înţelegerile dintre Serviciile Speciale româneşti şi cele ale iugoslavilor.

L-am ochit printre ţigani pe unul care părea bulibaşa de conjunctură şi m-am aşezat turceşte lângă el. Am scos un bidon plat, plin cu mastică şi i l-am întins. După ce m-a privit câteva clipe foarte atent, ţiganul a scuipat în colţul opus al vagonului, atingându-l drept în creştet pe un alt ţigan care începuse să ia la pumni peretele de metal al cuştii în care eram transportaţi.

— *So san dilo?*[29] S-o pupi pe mă-ta în găoază că a avut curaj să te nască!

Mă mai lăsă un minut cu mâna întinsă, până când cel vizat încetă să se războiască cu peretele şi catadicsi să-mi ia bidonul.

— Tu ce eşti, vere? Terorist? Zi, mânca-ţi-aş, că te cam trădează muianul!

— Nu cred că e pasiunea vieţii tale să afli cine sunt şi ce-nvârtesc. Chestia e că am cacarisit-o. Cu toţii. Ştii de ce ne strigau tot timpul că suntem terorişti şi că ne expulzează?!

— Să-i ia dracu'! Ca să scape de noi!

— O să scape mai repede decât crezi!

— Opt ore, zise din nou bulibaşa, scuipând cu dexteritate. Atât face trenul de-aici până la graniţă.

— Ai mai fost?

— Bă, tu eşti informator! Te-au băgat ăştia printre noi ca să ne tragi de limbă!

— Rahat! Nu mă interesează! Eu vreau să te anunţ că peste cel mult o oră trenul o să se oprească în câmp, vagonul nostru o să fie detaşat, iar noi vom fi daţi jos şi împuşcaţi.

Ţiganul mă privi pentru prima oară cu atenţie şi se scărpină temeinic după ureche. Mai trase o duşcă şi-mi zise:

— Nu ştiu ce mă face să te cred. Ăştia ne foloseşte ca terorişti de

[29] Eşti nebun? (lb. romilor), (n. tr.).

pe la noi!

— Exact!

— Şi ce facem, mânca-ţi-aş?! deveni el brusc cooperant.

Spaima de moarte e aceeaşi pentru toate rasele, asta-i sigur.

— Evadăm. Altfel, am bulit-o!

— Cum? Chemăm trupele NATO în ajutor?!

Şcolit ţiganul, nimic de zis. Am luat bidonaşul şi l-am golit. Am suspinat şi l-am privit drept în ochii lui de indo-european.

— Treaba nu e simplă, moşule! După ce plecăm, trebuie să găsim o modalitate să-i facem să oprească trenul şi să deschidă uşa.

L-am luat de gât şi am continuat, şopocăindu-i la ureche:

— Le spui prietenilor tăi să sară imediat şi s-o ia la fugă. Soldaţii vor fi cu ochii şi cu puşcoacele pe ei. Noi ne strecurăm sub vagon şi fugim în partea opusă.

— Şi scăpăm toţi?

L-am privit ca pe o bucată de hârtie igienică folosită. A revenit brusc:

— Hai, gata, nu te mai strofoca! Am înţeles. Las' să-i omoare, dă-i dracu' de japiţe, că din cauza lor am căzut şi eu!

După care se aplecă, îşi desfăcu o bucată de piele de pe picior şi-mi arătă un şiş bine lipit.

— Dacă nu scap eu, nu scapi nici tu.

„Plastilină plastică", m-am gândit instantaneu, holbându-mi ochii la bucata de „piele" desfăcută.

Dar nu mai rămăsese timp pentru negocieri. Trenul se opri brusc şi uşa vagonului se deschise violent. Nu eram în câmp, cum prezisesem, ci într-o gară obişnuită. Din uşă, un militar, fără însemne de grad, ne privea cu ochi reci de peşte. Privirea i se fixă pe mine şi, printr-un gest scurt, îmi dădu de înţeles să cobor.

„Asta-i sfârşitul", am gândit, sărind din vagon. Am fost încadrat de doi soldaţi, cu Kalaşnikovurile gata să-şi scuipe încărcătoarele şi dus într-o maşină parcată în spatele gării.

După un sfert de oră de mers, maşina opri la liziera unei păduri. Am ştiut că voi muri, dar nu frică de moarte, ci disperare simţeam în acele momente. Disperarea celui care nu apuca în ceasul din urmă să-l mai vadă încă o dată pe cel drag. De parcă aşa l-ar putea lua cu el pentru totdeauna acolo, de unde nimeni nu s-a mai întors.

Simţeam deja răceala glonţului în ceafă.

În loc de asta, am pătruns într-o unitate militară şi am fost predat unui civil spelb şi rahitic.

— Nu ştiu ce proptele barosane ai, dar e sigur că cineva ţine un ochi pe tine! se răsti el cu o voce acră, amintind de un om chinuit de hemoroizi.

Mi-a înmânat un paşaport fals pe numele Beckmann Tiberiu şi un

bilet de avion pentru Viena. Nici în ziua de astăzi nu ştiu cui îi datorez toate astea. Poate Generalului, poate lui Pavlovici, poate cuiva pe care nu l-am cunoscut niciodată.

Din Viena până în Angola nu mai era decât un pas. Ce mă aştepta acolo, urma să aflu.

XIII

Se trăgea ca la Verdun, cu toate tipurile posibile de arme. Elicopterele Cobra, Apache şi Puma, laolaltă cu MIG-urile, veneau în valuri, bombardând şi mitraliind dintr-o parte în cealaltă a frontului. Bombele cu napalm şi cele cu fosfor transformaseră întregul câmp de luptă într-o mare de flăcări. Nu se mai ştia cine în cine trage, dar se trăgea tot timpul. Şi exact acest moment, pentru care Dante ar fi trebuit să rescrie *Infernul,* a fost ales de Colos întru satisfacerea nevoilor fiziologice. Îşi lăsă calm mitraliera deoparte şi, pudic, se duse după o tufă, cu pantalonii în vine. Îl priveam cu toţii fascinaţi şi nu ne venea a crede.

Îi auzeam scremetele şi vânturile, care se puteau compara cu zarva unui pluton de mitraliori în plin atac, îl vedeam contemplându-ne cu ochi inexpresivi şi, totuşi, nu ne venea să credem. Până şi Pavlovici uitase să mai încarce aruncătorul de grenade cu care se dotase. Liniştit, ca şi cum s-ar fi aflat într-un WC public din centrul New Yorkului, Colosul rupse o ferigă uriaşă şi se şterse pe îndelete. Îşi ridică pantalonii cu un suspin fericit şi-şi reluă locul în formaţie.

— Mă scuzaţi! mai spuse el, făcând o figură care mă trimise urgent la chipurile sfinţilor din vitraliile catedralelor.

Uluitor, sau dimpotrivă, cât se poate de firesc şi de logic, gestul lui ne dădu încredere în noi. Eram doar la o sută şi ceva de kilometri de Luanda, formând segmentul cel mai înaintat al frontului şi, din cauza rapidităţii noastre, rămăseserăm fără apărare pe flancuri. Riscam o încercuire ce ne-ar fi costat viaţa. Dar Centrul ordonase ofensiva finală.

Toţi comandanţii, începând cu Schroder şi terminând cu Pavlovici, erau stupefiaţi! De ce armata rebelă nu execută în totalitate ordinul? De ce rămăseserăm vârful de lance care se putea rupe oricând? Doar sprijin de artilerie şi elicoptere, care oricum bombardau aiurea. De ce doar companiile de „Mercenarios” formau acest vârf? Trebuia să fim sacrificaţi?

Acum, ca supravieţuitor al acelor clipe, sunt lămurit. Înţelegerea *(The Big Deal*[30]*)* fusese făcută, dar pe noi ne trecuseră la index. Urma să servim drept notă de plată pentru retragerea cubanezilor şi a ruşilor. Pacea era pe cale să se încheie şi una dintre condiţii era sacrificarea noastră.

Pe atunci însă nu-mi dădeam seama. Nici măcar nu intuiam ce se va petrece. În schimb, a intuit totul Pavlovici. El, ca şi alţi comandanţi de trupe de mercenari, ne-a salvat viaţa.

Telefonistul companiei prinse în eter mesajul Centrului şi strigă din răsputeri:

---

[30] Marele târg (lb. engleză), (n. tr.).

— Transmiteţi din om în om: toată lumea se dispersează spre vest, azimut 205, întâlnire la Inioundu. Se salvează cine poate.

Mi-am reglat busola, am luat azimutul şi am început să alerg ca un dement. Simţeam că mi se apropie sfârşitul, dar acel instinct atavic din mine mă îndemna să lupt, să nu renunţ. Îmi repetam prima lecţie învăţată ca mercenar: „Niciodată să nu intri în panică! Lasă-te dus de instinct, atunci când raţiunea dispare!” Fugeam, simţindu-i alături pe camarazii mei… da, camarazi acum, căci în faţa morţii comune, toţi cei care urmează să dispară cu tine îţi sunt camarazi.

Am simţit un braţ trăgându-mă sălbatic într-o groapă de obuz şi, imediat, o explozie fantastică răscoli pământul pe care tocmai îl părăsisem.

— Mulţumesc, îngăimai, recunoscându-l pe Jack.

— Am cacarisit-o! urlă el drept răspuns. Ăştia vor să ne frigă.

Am dat să ies din groapă, pentru a-mi continua fuga, dar Jack mă trase brutal înapoi.

— Eşti cretin? N-ai înţeles? Direcţia a fost comandată cu intenţia să ne radă. Am intrat într-un teren minat. Vor să ne căsăpească până la unu.

Începui să tremur spasmodic. Cred că niciodată nu mi sa întâmplat ca frica de moarte să se transforme într-o acută durere fizică, care să mă determine să vărs instantaneu.

— Ho! îl auzii pe Jack. N-am murit încă. Am fost trădaţi, asta-i tot. Ne vor morţi.

Nu termină bine ce avea de spus, când trei corpuri se răsturnară în groapa noastră ca nişte ghiulele. Am scos într-o fracţiune de secundă pumnalul şi, în fracţiunea următoare, am auzit vocea lui Pavlovici:

— Tâmpiţilor! Tâmpit şi eu! Totul a fost un bluf! Samimba şi ai lui ne-au trădat, au căzut la învoială cu ruşii.

— Mişcă-ţi curul de pe capul meu, imbecilule! se auzi geamătul lui Gil.

— N-am nici o vină! guiţă voios Colosul. De ce ţi l-ai băgat sub curul meu?

— S-a zis cu noi, reuşii să bâigui, ştergându-mi de pe buze resturile de vomă.

Pavlovici mă privi ca pe un căcat de urangutan pe cale de descompunere.

— Ţi-e frică, puişor? Atunci de ce n-ai stat la mămicuţa acasă să-i miroşi băşinile?!… Apoi, scrâşnind din dinţi: O să le arătăm noi negrişorilor ăstora de ce suntem în stare. Potriviţi-vă busolele pe 1 405, sud-sud-est, pentru eventualitatea că ne pierdem unii de alţii. Trebuie să ajungem la graniţa Namibiei cu Africa de Sud. Există pe undeva, pe-acolo, un tip care ne poate trimite în Europa.

— Noroc că am apucat să luăm solda.

— Fii convins că e un noroc. Tipul pe care-l cunosc va cere o căruţă de bani.

Am ieşit din groapă cu Pavlovici în frunte. Mergeam încet, de-a buşilea, dar detectorul lui ne indica drumul cel mai sigur. Oare câţi de-ai noştri pieriseră? De-ai noştri… *los brancos…* Pentru fiecare dintre noi, important era să ajungem acolo, în punctul din care omul lui Pavlovici să ne trimită în Europa. Ce urma să facem după aceea?

Oho! Nu ne plângeam nici unul pentru „după”. În primul rând, pentru că aveam destui bani câştigaţi, ca să trăim câţiva ani bunicei, doar stând şi prăjindu-ne la soare. Apoi, probabil că ştiţi şi voi: cea mai veche meserie din lume nu e prostituţia, ci mercenariatul. În amândouă te vinzi, doar că mercenariatul îţi poate cere chiar viaţa, de asta este plătit şi mult mai bine.

O dată ieşiţi din câmpul de mine, am început să alergăm. Căutam să ne ţinem cât mai aproape unii de ceilalţi. Spre ziuă, ajunserăm la marginea unui câmp deschis, asemănător unui deşert. Doar în depărtare se zărea ceva în genul unei oaze. Ne-am prăbuşit la liziera junglei şi ne-am consumat ultimele provizii pe care le mai aveam în raniţe. Sticla cu vodcă a Colosului trecu din mână în mână, sub ochii vigilenţi ai lui Jack. Nimeni nu ar fi putut să bea cu un mililitru mai mult decât celălalt. Pavlovici studia cu atenţie harta luată de la un angolez mort.

Colosul scoase o pereche de cărţi soioase şi ne privi cu interes.

— Facem una mică?

— Te-a tras curentul? îl întrebă Gil. Cui dracu’ crezi că-i arde să joace?

— Ce te bagi? îl apostrofă Colosul. Dacă n-ai chef, poţi să te duci să faci o labă tristă la umbra bătrânului cocotier.

Apoi, vocea surprinsă a lui Pavlovici:

— Să fiu al dracului…

Toţi ochii se îndreptară spre el.

— Copii, după cât se pare, suntem la zece kilometri de unul dintre cele mai importante depozite ale cubanezilor!

— Depozit de alimente? întrebă Colosul, practic.

— Alimente şi armament.

— Inutil, mă băgai în vorbă. Ce putem face noi cinci contra unui regiment, care o păzi acum depozitul?

— Eşti total tembel, hotărî Pavlovici. Nu ştiu ce m-a determinat să te înrolez alături de noi. Dacă e clar că înţelegerea a fost semnată, la ce să se mai teamă cubanezii? Pun pariu că sunt doar câteva zeci.

Ca de obicei, Pavlovici a avut dreptate. Când ne-am apropiat, am putut observa cu satisfacţie că dragii noştri cubanezi erau tocmai după o noapte de chef, în care sărbătoriseră „pacea”. Zăcea fiecare pe unde apucase, majoritatea aflându-se, probabil, în corturile lungi,

tip dormitor. Într-adevăr, se vedea şi cu ochiul liber că nu se mai temeau de nimic. Patru santinele vegheau din foişoarele dispuse în jurul taberei. Măcar atâta lucru făcuseră şi ei, să ţină în stare de veghe patru oameni. Zorile erau aproape. Santinelele nu mai catadicseau nici măcar să mătură zona cu reflectoarele.

— Luaţi fiecare câte o santinelă şi, la fluieratul meu, aruncaţi grenada în cuşcă. Sheldon şi Gil, cu aruncătoarele de flăcări pe corturile din dreapta, Jack şi Florin cu mitralierele pe cortul din stânga. Eu mă ocup de cei care ar putea ieşi din depozite. Executarea!

Dintr-o dată, am devenit cu toţii mecanismele care, de fapt şi eram. O fluierătură şi cele patru foişoare se pulverizară aproape simultan. Mi-am armat mitraliera Smith şi, umăr la umăr cu Jack, am început să tragem spre cortul ce ne căzuse în sarcină. Urletele şi gemetele ne dădură de veste că lovitura nu era una dintre cele mai rele. Înaintam la pas, schimbând din mers încărcătoarele şi trăgând în orice mişca. La vreo două sute de metri, Colosul îşi manevra aruncătorul de flăcări de parcă ar fi tras cu un pistol de jucărie. Din depozite începură să apară cubanezi aiuriţi de somn şi băutură, cu Kalaşnikovurile pregătite de luptă, dar asta nu ne mai privea. Pavlovici se numise responsabilul cu vânătoarea de iepuri şi puteam pune pariu că îi secera cu o plăcere sadică. În mai puţin de cinci minute, trimiseserăm pe lumea cealaltă câteva zeci de oameni, poate o sută... Intrarăm în depozit şi Colosul căzu în genunchi.

— Doamne!... Ce-mi văd ochii? Carne, ţigări, ciocolată, portocale, vodcă, rom...

Instantaneu, sări ca o panteră după o stivă din lăzi de carton, cu cuţitul deja scos din teacă. I-am auzit strigătul plin de încântare:

— Femei!

Într-o clipă, ne-am împrăştiat peste tot; cine ştie, poate că mai exista cineva pe-acolo care s-ar fi putut arăta nemulţumit de prezenţa noastră. Control sever, dar nimic, doar nişte gâfâituri ritmice, ce ne trimiteau cu gândul la eforturile unei locomotive vechi, trăgând la deal o sută de vagoane. Ne-am apropiat cu toţii pe vârfuri, cu degetul pe trăgaci. I-am văzut primul şi am rămas ca la dentist: Colosul regula cu voioşie o negresă, care rămăsese atârnată cu toată dantura de gâtul lui. Ai fi spus că e o luptă mitologică dintre un titan şi un vampir. Un ultim strigăt de izbândă ne dădu de ştire că titanul îşi dusese treaba la bun sfârşit. Se sculă mulţumit şi ne privi cu duioşie, încheindu-se la prohab. Sângele îi şiroia pe gât, dar nu părea să bage de seamă.

— O cubaneză cu o fofoloancă cât ţeava unui tun antitanc, ne dădu el de ştire. Cred că a trecut prin ea cel puţin jumătate din armatele aliate.

Negresa ne privea cu ochi sălbatici. Nu pot să spun că figura ei exprima încântare. Gil socoti că e cazul să-şi încheie într-un mod cât

mai adecvat noaptea de groază şi prinse să-şi deschidă centura. Nu mai apucă să treacă la treabă, căci Pavlovici trase o rafală scurtă şi negresa căzu pe spate împroşcându-şi creierii pe o ladă de Havana Club.

— Comanda la mine! strigă sârbul. Luaţi câte provizii puteţi purta şi nu uitaţi de muniţii. În zece minute plecăm.

Colosul se apropie de cubaneza moartă şi-i puse fără jenă mâna între picioare.

— Încă e caldă, zise el către Gil. Ai făcut-o vreodată cu un cadavru? Poate fi o experienţă interesantă!

— Nu fi scârbos, sughiţai eu.

Colosul nu catadicsi să se întoarcă decât pe jumătate spre mine.

— Poţi să-ţi bagi urechile în cur, amice, dacă nu vrei să auzi! Nu suntem la un spectacol cu Shakespeare.

Ne-am făcut plinul şi am luat-o din loc. Depindeam din nou de Pavlovici. O relaţie biunivocă, nevoia de a supravieţui ne îndemna să rămânem împreună.

Peste trei zile, ajunseserăm deja la punctul terminus. Omul lui Pavlovici, un belgian naturalizat în Africa de Sud, ne-a cerut „tainul”, destul de costisitor şi ne-a procurat hainele şi paşapoartele spre „lumea liberă”.

Ne-am îmbarcat pe un vas olandez şi, în câteva zile, debarcam în Marsilia. O etapă intermediară. Am plecat fiecare în direcţia lui, nu înainte de a fixa parola de întâlnire în caz de nevoie – un anunţ apărut timp de două săptămâni la mica publicitate din *Le Courrier du Soir*:

„Se caută bărbaţi tineri, puternici, antrenaţi, cu spirit de aventură, pentru activităţi care cer curaj şi îndemânare. Salarii excelente. Adresaţi-vă la...”

CUPRINS

I.....6
II.....14
III.....21
IV.....28
V.....35
VI.....43
VII.....56
VIII.....74
IX.....84
X.....112
XI.....149
XII.....157
XIII.....164
CUPRINS.....170

38

MIKE HASSEL

„Se caută bărbați tineri, puternici, antrenați, cu spirit de aventură, pentru activități care cer curaj și îndemânare. Salarii excelente. Adresați-vă la...“

Sunt mercenari veniți din toate colțurile lumii. Un american, un arab, un neamț, un sârb... Și Florin Zamfir. Un român crescut în orfelinate și case de copii. Pregătit pentru trupele speciale ale Securității. După Revoluția din decembrie 1989, a trecut clandestin granița și a luptat în Angola, Cambodgea, Transnistria, Bosnia, Cecenia, oriunde se cerea „mână de lucru“. Doar atât știa să facă: să ucidă. De la Luanda la Port of Hope, de la Swazi la Shi-Peng, Florin, Schröder, Pavlovici, Colosul, Bahtiar și alții ca ei au gustat din plin plăcerile războiului de gherilă. „Prea puțin important pentru cine luptam și împotriva cui“, își amintește Florin. „Prea puțin pentru cine și pe cine ucideam. Eram experți în tainele războiului, o armată fără însemne, fără drapel, fără steme. Sau cu una singură: *Măria-Sa Dolarul!*“

ISBN 973-569-147-7

NEMIRA

PREȚ 4902 +
98 T.L. = 5000 LEI